GENOVEVA
HUZUM

LA DOLCE VITA

GENOVEVA
HUZUM

LA DOLCE VITA

Traducere din limba engleză și note de
Z

GRUPUL EDITORIAL X

Redactor:
Tehnoredactare computerizată: Genoveva Huzum

Genoveva Huzum, La Dolce Vita
Copyright © 2009 by Genoveva Huzum
Cover art by

Toate drepturile asupra aceste ediții
sunt rezervate Editurii Y, imprint
al GRUPULUI EDITORIAL X

ISBN xxx-xxx-xxx-xxx-x

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale A României
HUZUM, GENOVEVA
La Dolce Vita/ Genoveva Huzum., trad.: Z – București: Y, 20XX
ISBN xxx-xxx-xxx-xxx-x

Z, Z (trad.)

Adolescenței mele...

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din tot sufletul lui Dumnezeu, care nu m-a lăsat o clipă...
Mamei mele, care nu a știu niciodată despre ce e vorba...
Verișoarei Camelia, omul care m-a plimbat toată viața...
Lui Bran, care nu are nicio legătură, doar un Mercedes...
Tuturor celorlalți care nu ați știut de roman...
Și îmi asum vina că nu v-am trecut pe toți, dar nu m-ați ajutat cu nimic în asta și poate nici eu nu v-am cerut ajutorul.

Ah, Oana, în sfârșit poți citi!

I
INCREDIBIL DAR ADEVĂRAT (PROLOG)

AR FI FOST O GREȘEALĂ enormă să nu scriu și această parte a poveștii, care sper că e la fel sau poate cu mult mai captivantă decât celelalte. A trebuit să stric câteva lucruri pentru a o asambla și pe aceasta la locul care i se cuvine de drept și uite-o aici, frumos aranjată. Bineînțeles, probabil nu aveți niciun habar despre ce vorbesc, dar în curând vă veți lămuri mai mult decât o să aveți nevoie.

Am stat mult și m-am gândit care să fie numele primului capitol, deoarece nu am vrut un *Prolog* plictisitor și, în cele din urmă, l-am ales pe ăsta. Știu că Ripley nu se va supăra.

Un vechi cântec italian spunea „*Mamma mia, dammi cento lire, che in America voglio andar!* (și mama zicea) *Cento lire yo te le do, ma in America: No, no, no!*”... Cam asta pățisem și eu cu mama când i-am dat vestea că intrasem la facultate la capătul lumii: „Mamă, dă-mi bani că plec în Anglia!” Vă imaginați că nu i-a venit să creadă și că aproape mi-a cerut să anulez tot, dar eu deja aveam contract la o bancă ce finanța studenții veniți din alte țări europene și au înțeles aproape toate rudele mele că nu avea niciun rost să stea în fața viitorului meu ce se anunța strălucitor, doar pentru a mă ști pe mine sub lupa lor. M-ați

avut sub papuc optsprezece ani, acum e timpul să-mi iau zborul!

Le-am spus tuturor că nu sunt sigură unde aș vrea să mă înscriu și am păstrat secretul fatal, doar atunci când m-am văzut cu aprobarea prin mail (am printat-o imediat și mi-am pus-o într-o ramă frumoasă, argintie, cumpărată foarte ieftin de la supermarketul de pe strada mea). Și totul a mers ca uns cu micul ajutor al profesoarei mele de engleză și a soțului ei (dirigintele și profu meu de istorie)! Fiind eleva lor favorită și ei având relații acolo, am intrat cu ușurință și pe merit unde mi-am dorit: la Cambridge!

Nu mai spun că tot liceul era sunt stare de paralizie și șoc facial, iar directoarea L-a prins pe Dumnezeu de picior când a aflat că o elevă din liceul ei uitat de lume va studia la Cambridge! Am fost lăudată în vara respectivă și felicitată de toată lumea, cum nu mai fusesem niciodată în optsprezece ani.

A trebuit să plec în Anglia, pentru prima dată, la începutul verii, cu verișoara mea și cu soțul ei pentru a testa terenul, a vizita facultatea și a-mi face cetățenie britanică (părinților mei le era prea frică să călătorească cu avionul, așa că m-a trimis cu ei – cum o făcuseră dintotdeauna), asigurându-mă că acum eram una de-a lor. Cu siguranță că aceste lucruri au durat și au fost finalizate de mine când m-am întors definitiv în toamnă. Toate actele mi le-am făcut eu, cum s-ar zice, deoarece eram singura vorbitoare de limba engleză din gașcă. Totuşi, aveam nevoie de persoane majore, pentru că eu încă nu împlinisem

douăzeci și unu de ani, vârsta majoratului în Anglia. Oh, occidentalii ăștia se maturizează foarte târziu.

Nici nu vă puteți imagina ce satisfacție malefică am avut când am putut să-i dau peste nas lui Dan, soțul Cameliei, când îmi amintesc că acum trei ani stăteam pe terasa verișorului meu Marian din Italia și dezbăteam foarte fierbinte subiectul că nu voi ajunge eu aici. Ar fi trebuit să-l filmez când i-am dat vestea cu admiterea.

Ideea părții a doua îmi venise atunci când nu aveam nicio nevoie de dânsa și deja celelalte părți mă stresau; și poate e mai mult despre viața mea, dar nu e o biografie. Și nu am început să o scriu ca toți oamenii, de la cap la coadă, am luat-o cu mijlocul, apoi cu introducerea și am terminat-o cu sfârșitul. La fel ca și toate lucrurile pe care le scriu – toate sunt scrise anapoda! E adevărat că autorul e singurul care nu știe ce a scris... Și de asta vă veți da seama mai încolo. Dar nu înseamnă că sunt o persoană dezordonată ... și asta nu mereu.

Trebuie totuși să intru în pâine și să încep povestea.

Terminasem Facultatea la douăzeci și doi de ani. Acesta e anul care îl aveam în avantaj, fiind dată la școală de la șase ani. Dar nu terminasem la Iași, nici la București... taman în Anglia, la Cambridge, fată! Studiasem la Cambridge la o Universitate de Drept și mă pregăteam să intru în Scotland Yard. Voiam să devin detectiv criminalist (îmi doream asta din clasa a șaptea) în

țara lui Sherlock Holmes. Voiam să dezleg misterele crimelor, nu că – Doamne, ferește! – sunt vreo fanatică după distribuirea justă a legii. Părinții meu nu prea au fost nespus de încântați de asta (mai ales mama, care ura crimele, criminalii și sângele mai mult ca o fustă albastră), tocmai de acolo, din România. Trăise cu ideea că ies cine știe ce avocată sau femeie de afaceri, dar... Surprize Surprize! Vara asta nu am avut timp să le fac o vizită acasă, pentru că a trebuit să-mi depun CV-ul unde voiam să muncesc pe viitor. Dar mi-au promis că vor veni ei când vor putea, în Anglia, dar cu trenul. Nu ar fi pentru prima oară. Au mai fost de două ori să-mi cumpere casă în capitală (bine, nu chiar în capitală – banii nu cresc în copaci) și într-o vizită de curtoazie. Amândoi urau avionul și de mers cu mașina... era totuși mult drum.

Scandalul cu gaura neagră de la Geneva a trecut cu bine, băgând în panică tot globul pentru nimic. Fizicienii elvețieni, și nu numai, îi mănâncă-n... mai sus de *Londra* să scotocească unde nu le fierbe oala. Nu L-au găsit nici pe Dumnezeu și nu nici nu au demonstrat teoria formării Universului. Atâta vânzoleală, domnule, pentru nimic! Însă ceva tot au combinat ei acolo, deoarece clima s-a schimbat drastic, trecând de la foarte frig la extrem de cald într-o medie de câteva ore.

Criza financiară și-a legat ștreangul de gât tot atunci. Personal, sunt de părere că oamenii amplifică dezastrele prin țipete. E în sângele uman să inventeze romane întregi pe lângă un banc

prost. Mi-am adus aminte de o glumă veche, cum un om și-a păcălit soția că a făcut un ou și până la lăsarea serii, în sat se zvonea că făcuse zece! Sau cu acea fată de la noi din comună, peste care cineva vărsase băutură la o discotecă și a doua zi, toate bisericile vuiau că fata lu' Cutărică-Fără-Frică băuse fără fund și se făcuse țifoi de băutură. Era o chestie pur etică, ce nu-mi intra în atribuții și care o uram la culme. Asta numesc eu să faci dintr-un țânțar pricăjit un armăsar pur-sânge, care îl poate întrece pe Schumacher (nu știu dacă am scris corect) în orice minut al zilei și al nopții!

Împreună cu gașca mea de la Universitate demult îmcepusem să cunosc zona *underground* a Londrei, ce mă fascinase întotdeauna. În anii studenției experimentasem de două ori mai multe lucruri decât în liceu. Trăiam visul fiecărui tânăr: departe de casă, fără părinți sâcâitori, cu anturaj pus pe distracție, cu bani de buzunar, casă proprie și fără griji! Cam asta era viața mea la douăzeci de ani, viață ce îmi compensa toate lipsurile morale ale adolescenței mele în anii de liceu: viață de noapte și libertate. Cu alte cuvinte, îmi lipsise esența, ca să zic așa.

Dimineața mă duceam la facultate, după-amiaza plecam la *Benetton*, unde lucram ca vânzătoare cu jumătate de normă (și eu mă pricepeam bine la haine, deoarece mama avusese o fabrică de textile, iar verișoara mea Camelia are multe magazine cu haine și e o *shopaholică*; chestia e ereditară la noi), sau mai târziu la *Old Bull And Bush*, ca chelneriță, când m-am mutat în Hampstead, iar seara ieșeam cu gașca prin cluburi.

Deși aveam cu toții mașină proprie (eu dețineam un Peugeot roșu, cadou primit de la părinții mei cu ocazia majoratului meu de la optsprezece ani – o alegere foarte inspirată, știind că voi merge în Anglia: avea volan pe dreapta), ne plăcea să ieșim cu săptămâna cu mașina unuia dintre noi. O săptâmână x, una y, alta z... și așa mai departe.

Gașca noastră era formată din șase indivizi plini de viață: eu, Troy, Sarah, Sunny (fratele ei), Maggie și Dean. Toți colegi de clasă. Eram o gașcă tipică anilor ’50, deși ne aflam în secolul douăzeci și unu și ne plăcea să ne distrăm și modern, cum ar zice unii. Umblam adesea cu jeep-ul albastru al lui Dean (pentru că era foarte încăpător și aducea cu jeep-urile de teren cu care puteai să umbli prin deșerturi), în casetofonul nostru sunau adesea hip-hop-uri de calitate, cum îmi plac mie. Nouă ne plăcea să ne distrăm *frumos*, cum ar zice dirigintele meu din liceu. La o bere pe terasa casei mele din Hampstead, cu Troy cântându-ne la muzicuță toată vara în puținele zile călduroase, cu pălăria de cowboy trasă peste ochi, sau călărind pe terenurile fermelor tatălui lui Troy, din Țara Galilor; seara jucam biliard prin cluburi și fumam trabucuri cubaneze (luate tot de la tatăl lui Troy... mai bine zis „sustrase”) în aer liber, în nopți friguroase, cu Maggie enervându-se și înecându-se de fiecare dată când voia să facă inele din fum ca Sunny. Îmi va fi dor de acele vremuri când cântam *Sweet Home Alabama* ca nebunii!

Troy Jackson, băiatul cu care avusesem cea mai durabilă relație din facultate – mai mult de un an – și care îmi intrase cel mai mult la suflet,

era un american tipic, cu originile în Texas. Avea părul galben ca spicul de grâu și îl purta ca Leonardo di Caprio în *Romeo și Julieta*; ochii îi erau de culoarea Ochiului Albastru din Corfu. Cu el, îmi pierdusem total accentul britanic. Eu eram puternic influențată la propriul accent atunci când intram în contact cu alte persoane vorbitoare de limba engleză. Petrecându-mi atâta timp cu el, îmi însușisem un verosimil accent sudist. Îl recunoșteai ușor după zâmbetul nonșalant și fermecător pe care îl afișa tot timpul, după politețea specifică băieților de țară din Texas (*Yes, ma'am!*), după blugii decolorați și jacheta cu *Dallas Cowboys*.

Îl prezentasem chiar și părinților. Mama nu credea în virginitate până în pânzele albe ale cearșafului din noaptea nunții. Îmi spunea prin liceu că eu am școală de făcut și nu să mă mărit la optsprezece ani și să-mi vină copiii pe cap. Ea avusese mult de pierdut procedând astfel și, ca orice mamă, nu dorea ca fiica ei să treacă prin aceleași lucruri, așa că posedam mână liberă atunci când mă consideram pregătită. Însă nu Troy fusese primul care reușise să ajungă mai departe de chiloți, dacă asta vă imaginați că aveam de gând să zic. Virginitatea mea era o chestie veche, antică și de demult, uitată undeva prin România. Iar mie, după ce mi-ai dat o dată, greu mă dezobișnuiești. Până atunci nu-mi fusese clar care primă dragoste nu se uită niciodată: acea când te îndrăgostești prima oară și îți place de nu mai poți un băiat sau accea care implică ambii parteneri, din punct de vedere sentimental și... fizic? După asta, am

constatat că era vorba de prima variantă. Și aia fusese Troy, îl iubisem și mă iubise așa cum eram, până la disperare.

Momentul în care ne-am despărțit fusese unul teribil de emoționant și greu de îndurat. Niciunul nu voia, dar trebuia! Troy avea să se ducă înapoi în Dallas pentru a-și profesa meseria de avocat, la voința tatălul său – Alan, un om influent, foarte hotărât, cu o grozavă putere de decizie. Acesta știa de relația noastră, dar mi-era clar că nu vedea în mine „o fată de căpătâi", cum îi țipase o dată în telefon lui Troy, dar m-am prefăcut că nu am auzit. Nici eu nu vedeam asta în Troy, dar el da. Așa că trebuia să-l las să plece, eu nu-l puteam reține cu nimic. El mi-a promis că vom păstra legătura și va veni cât de des va putea în Anglia ca să mă viziteze! Să fim realiști: Era un ocean între noi! În aeroport, nu mi-a zis „nu mai suntem împreună, ești liberă", ci „vei sta mereu aici și aici", arătând cu degetul inima și mintea sa. Fusese un moment trist și în seara respectivă am plâns aproape zece metri cubi de lacrimi... Dar niciodată nu vei ști unde te duce soarta...

L-am plâns mult, ca pe un mort, până când prietena mea cea mai bună, Sarah Trevor, mi-a deschis ochii și mi-a arătat pentru a mia oară prin geamul mașinii mele clădirile *Norman Shaw* ale poliției cartierului *Westminster*, zicând „contemplă-ți viitorul, frumoasă româncă, și uită de bunul nostru prieten american"!

Mă știam cu Sarah Trevor din prima zi când am pus piciorul în facultate. Fusese colega mea și amândouă voiam să lucrăm la *Scotland*

Yard, numai că ei îi plăcea munca pe teren și dorea să călărească pe străzile capitalei, ca agent în rutieră. Spre deosebire de mine, ea era mult mai albă la piele și era roșcată cu părul drept, lung, și ochi albaștri. Fusesem și cu fratele ei geamăn, Sunny (ce semăna izbitor cu prințul Harry), vreo două luni. Sarah glumea adesea pe seama asemănării celor doi, iar mama sa, Sussane – o blondă veritabilă – îl striga foarte des *Harry*. Erau o familie plină de *S*-uri: pe tată îl chema Sam, iar pe pisică Salem, ca în *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*.

Cu Dean Thompson aveam să mă mai întâlnesc vreme multă de acum înainte. În aceași zi cu mine își depuse CV-ul la *Scotland Yard* pentru un post de fotograf profesionist în domeniul criminalistic. El imortalizase toate momentele frumoase petrecute în *Gașca Celor Șase*. Maggie Summers era iubita lui și erau împreună înainte ca relația mea cu Troy să înceapă și erau și acum, când aceasta se terminase. Ea era șatenă, cu părul ondulat și scurt și avea niște ochi căprui, foarte pătrunzători. Îl ținea pe Dean sub papuc... sau tocuri, pentru că era scundă și niciodată nu purtase adidași (avea scutire la educație fizică pe motivul acesta, ascuns de o gravă problemă cu rinichii). Maggie se angajase ca avocat la o agenție privată din *Piccadilly*.

Tipii bruneți nu prea sunt genul meu, mai mult îmi plăceau cei blonzi. Unul din șase prieteni pe care îi aveam era brunet, după un calcul lung. Și așa, în Anglia e mai greu cu cei ce au părul închis la culoare. Eu nu mă deosebeam prea mult

de ei: pielea deschisă ca nuanță, rozalie, sprâncene greu vizibile fără vopsea, ochi verzi-otravă și părul blond-auriu, lung și ușor ondulat.

În facultate primisem și noul prenume de *Genova*, pentru că tuturor le venea greu să pronunțe *Genoveva*, cât și *Geanina*, dar și *Aurelia*. Bineînțeles, pentru apropriații și prietenii mei eram simplu *Jenny*. Și mai greu îmi venea cu numele de familie, *Huzum*, dar acestuia nu am avut ce să-i fac.

*

Două zile mai târziu am primit un telefon pentru a mă prezenta la oficiul de poliție din Westminster. Pur și simplu, zburam de bucurie prin casă, cu gândul că mă vor accepta, dacă tot m-au chemat. Încercat totuși să-mi păstrez un anume calm per total și să nu mă las dusă de val. Oricum dacă voi fi aleasă, trebuie să trec printr-o anumită perioadă de probă, pe care puteam să o iau sau nu.

M-am îmbrăcat cu cea mai frumoasă cămașă albă pe care o aveam și cea mai lungă fusta neagră, care îmi venea cu două degete orizontale deasupra genunchiului. Părul – mi l-am strâns într-o coadă în vârful capului, lăsându-mi câteva șuvițe pe lângă tâmple. Era o mohorâtă zi de început de octombrie, dar asta nu-mi afectă deloc moralul. Am urcat în mașină și am pornit spre *Norman Shaw*.

Înăuntru, clădirea principală avea un iz din aerul victorian al secolului XIX. Totut era scufundat într-o nuanță crem-maronie, ca în

vechile agenții de prin anii ’90. Înăuntru era o atmosferă caldă, neținând cont de agitație continuă, de aglomerație și oamenii care vorbeau în toate colțurile. Am stat cuminte și mi-am așteptat rândul în hol, pentru a intra în audiție la căpitan.

M-am gândit la Dean. La el era evident mai ușor, chiar primise și propunerea de a se angaja aici, în lipsa unui fotograf profesionist. El începuse asta ca o pasiune, dar acum avea ocazia de a o dezvolta într-o meserie. În timpul liber, îi plăcea să fotografieze oameni în diferite posturi. Cred că la bază stă și faptul că el mereu dorise să devină medic-legist. Dar s-a înscris la o facultate de Drept, la insistențele familiei, în special ale mamei sale care avea o cumplită groază față de cadavre. Ceea ce doamna Thompson nu știa era faptul că unicul ei băiat, chiar fotograf fiind, tot va avea de-a face cu morți. Asta se putea spune și despre mine, numai că eu „aveam acordul părinților”.

Luată de valurile gândurilor mele, care odată ce începeau nu se mai opreau, nu am observat că cineva mă striga pe nume de mai multe ori... sau se chinuia să-mi citească numele. O doamnă drăguță „m-a trezit”, apucându-mă ușor de mână ca pe un copil care s-a pierdut de mama sa și mi-a arătat binevoitoare, cu un zâmbet larg pe buzele roșii, ușa ce ducea în biroul căpitanului și un tânăr ce stătea în pragul ei. I-am mulțumit, rușinată de faptul că nu am fost atentă și m-am ridicat de pe scaun. Atunci s-a întâmplat nenorocirea supremă și voiam să se caște pământul

sub mine și să mă înghită odată! Când am dat să fac un pas, s-a auzit un sunet slab la nivelul gambelor mele. Imediat am constatat cu stupoare că MI S-A DUS UN OCHI LA CIORAP! Am încremenit locului, ca fulgerată!

— Oh! Nu te mișca, draga mea! sări femeia drăguță. Stai pe loc, am exact ce-ți trebuie!

— Domnișoară, vă simțiți bine? întrebă tânărul din pragul ușii, înaintând câțiva pași, confuz de ceea ce se întâmplase.

Eu stăteam țeapănă ca o statuie și zâmbeam ca o idioată, dând din cap că „da, eram în ordine". Femeia scoase repede din geanta sa uriașă și roșie un lac de unghii incolor și îl desfăcu atentă, apoi desprinse cu grijă ochiul ciorapului de așchia de lemn și unse capetele acestuia, pentru a nu se întinde mai mult.

— Doamnă, vă mulțumesc încă o dată! Rămân datoare! am îngăimat și mi-am luat geanta pe care o scăpasem pe jos.

Acum am avut ocazia de a o privi mai atentă: era o femeie de vârsta a doua, plinuță, cu un păr în stilul lui Marilyn Monroe (chiar și ducea cu ea, calculând buzele roșii și alunița falsă de pe obraz), cu o atitudine foarte solidară și simpatică. Ea făcu semn cu mâna că fusese o nimica toată și mă îndemnă să-l urmez pe domn. Eram foarte speriată la gândul că asta îmi va afecta într-un fel imaginea perfectă pe care încercam să mi-o formez.

— Ăh... Bună ziua! am zis eu către tânărul ce îmi ținea ușa pentru a intra în biroul căpitanului

și acesta îmi răspunse cu un surâs larg, aprobând din cap.

Când am intrat și mi-am rotit privirile înăuntru, am văzut că nu era nimeni și m-am întors spre bărbat. Am fost uimită să-l privesc la o lumină difuză, care abia se scurgea printre jaluzelele slab deschise. Prima mea reacție a fost „ăsta e căpitanul?”... Tânărul era cu un cap mai înalt decât mine și foarte bine făcut. Chipul său adolescentin, trăda prin icebergurile din ochii săi o personalitate puternică. Mă privi profund și mă îndemnă să iau loc pe un scaun. Părul des și negru ca pana corbului lucea ușor și îi cădea delicat pe tâmple și frunte. Era descheiat la doi nasturi la cămașa albastră, excluzându-l pe cel de la baza gâtului, și i se zărea pielea albă și catifelată, fără păr. Avea sprâncene groase, dar pensate perfect și mirosea a after-shave scump. Deținea o frumoasă, dar lejeră postură a corpului. Se așeză pe scaunul moale din spatele biroului și își încrucișă degetele, apropriindu-se puțin de mine.

— Deci... Dumneavoastră sunteți domnișoara Genoveva Huzum? Româncă, nu-i așa?

Am stat o clipă și i-am zâmbit seducător. Nu am știut de ce am făcut-o, dar venise pur și simplu din instinct. La fel și gestul de a mă lăsa relaxată pe spătar. Sper că nu mă voi lăsa intimidată de farmecul său.

— Da, sir! i-am răspuns prompt.

— Eu sunt Luciano di Moneli, inspector-șef. Italian. Țin locul căpitanului. Și sunt noul tău șef începând de azi. Domnișoară, consideră-te

parte a Scotland Yard! Te încadrezi profilului. Bun-venit la noi!

*

Ceva de genul acesta fusese angajarea mea: un lucru rapid, spontan și un vis transformat în realitate. Dar prea mult bat câmpii cu lucruri gen Miss Univers. Ar fi bine să revin la realitate. Totuși, vestea fusese prea bruscă, fără nicio introducere în prealabil, ca o penetrare pe neașteptate, dacă pot să zic așa.

Că tot veni vorba... șeful meu, Luciano di Moneli... Ultimul lucru pe care mă așteptam să-l întâlnesc aici era un italian. Simpla sa prezență mă făcea să mă simt mai aproape de casă, mai aproape de originile mele. Asta și din punct oarecum geografic, lingvistic, dar și moral, având în vedere legătura dintre cele două țări, dacă o pot numi așa. Italia fusese mereu un model din toate punctele de vedere pentru români, dar italienii nu i-au suportat niciodată... ei bine, aproape niciodată. Di Moneli nu-mi arătase nici afecțiune sau prietenie, nici indiferență. Fiind distribuită în echipa lui, circa zece ore din zi îi eram în apropriere. Faptul care mă amuza nespus, iar pe el îl făcea să zâmbească atunci când eu mă abțineam să nu râd, se întâmpla în momentul în care, uneori, se poticnea într-un lapsus, încercând să-și aducă aminte cum suna în engleză un anumit cuvânt. De altfel, și mie mi se întâmpla.

Accentul său nu era unul dintre cele mai perfecte, trădându-i pe față originea. Eu însă, nu

vreau să mă laud, dar când vorbeam, nu-ți dădeai seama că eram orice altceva înafară de englezoaică, americancă sau australiancă. Pe fruntea lui albă scria mare: ITALIAN PUR-SÂNGE! Prima impresie pe care ți-o oferea era aceea de putere și control calm, tacticos, presărat cu o doză de pericol și vreo câteva picături de viclenie perversă.

Luciano era genul de tip *must have*, cu trăsături bine definite și conturate, începând cu buzele catifelate și ochii infinit de albaștri, cu gene superbe, foarte dese, și terminând cu unghiile frumos îngrijite și tăiate rotund – lucru care îmi amintea de dirigintele meu din generală: un bărbat brunet, cu ochi albaștri, trecut de cincizeci de ani, cu trăsături frumoase și unghii perfecte.

Studiindu-l mai mult pe zi ce trece, fascinată de perfecțiunea lui aproape desăvârșită, am descoperit cât de invidioase ar fi Sarah și Maggie, dacă ar vedea cât de fermecător involuntar poate fi șeful meu atunci când își dă sacoul jos și își scoate pistolul din suportul de piele de la brâu. În lucrurile simple și gesturile de cel mai mic detaliu îi ghiceam personalitatea și caracterul. Îmi plăcea să fac asta și mă amuza să găsesc puncte între noi. Și am mai descoperit și faptul că Sabina, prietena mea din copilărie, ar fi tot la fel de invidioasă să știe cum i se vede spatele bine-făcut prin cămașă. Iar lui îi plăcea foarte mult de mine pentru simplul motiv că îi aduceam aminte de casă, prin numele meu: *Genova*, și mă striga pe holuri cu un intens accent italian, care impresiona pe restul și mă flata enorm pe mine;

punea accentul principal pe *e*, lungindu-l, și rostea *v*-ul cu o pasiune specifică, litera care în numele meu nu exista pentru englezi.

Sunt foarte sinceră când afirm că îl priveam pe Luciano cu admirație și îl consideram *un italiano vero*; de asemenea, mă consideram și pe mine foarte norocoasă că mă aflam în compania lui.

Eram pe punctul de a pleca din secție, când el mă opri și îmi făcu primul compliment, după atât amar de vreme de când ne cunoaștem:

— Genova! Ești... ești o fată diferită...

Și asta declanșase totul.

M-am oprit din mers și mi-am întors privirile spre el, zâmbind. Nu știam ce legătură avea asta cu cazul pe care tocmai îl dezbătusem – o dublă crimă prin otrăvire din Piccadilly –, dar mă uimise total.

— Ăăă... Vă mulțumesc, inspectore di Moneli! am bâiguit eu. Crăciun fericit!

Mi-am luat hanoracul pe mine și mi-am pus geanta pe umăr, când brusc mă plesnise ideea ce avea să schimbe demersul lucrurilor în acea perioadă, ghidându-le spre mai bine.

— Inspectore, nu v-ar plăcea ideea de a petrece Crăciunul cu noi? Adică... cu prietenii mei? Sigur, asta dacă nu o va deranja pe iubita dumneavoastră... Puteți veni împreună! i-am sugerat eu, cu un iz de sfială în glas.

Rămase trei secunde și se uită la mine ca printr-un bidon de sticlă și făcu ochii mari. Gura i se deschise ușor, trăgând aer în piept, urmată de un gest vag al mâinii drepte și spuse:

— Mi-ar face o deosibită plăcere! Și iubita mea sigur nu va avea nimic împotrivă, pentru că ea... nu prea există.

Bineînțeles, în momentul respectiv aflasem că era burlac. Ei bine, fusese o surpriză colosală pentru mine. Prima dată nu m-am prins ce a vrut să zică, dar în secunda următoare, am înțeles gluma și, din instinct, am izbucnit în râs. Mi-am cerut scuze imediat, iar el le-a acceptat, asigurându-mă că nu era nimic grav.

Crăciunul din acel an fusese similar cu precedentul, unde și Troy îmi era alături. Prezența lui Luciano în casa mea și alături de *Gașca Celor Șase*, mă făcu într-un fel să mă retrag câțiva pași și să îi privesc în perspectivă pe ceilalți. Gândul meu prinsese glas pe buzele Sarei, când a venit în bucătărie să mă ajute să spăl vasele după petrecerea de Anul Nou.

— Șeful tău e un scump și un adorabil! Ce n-aș da ca Richard al meu să fie la fel. Știi, Jenny, îmi aduce aminte de cineva cunoscut... blond, tot cu ochii albaștri și aproape aceeași tunsoare...

— Da, Troy Jackson! Știu, Sarah! am rostit, oprindu-mă din frecat cu săpun o farfurie, pe care nu o lăsasem în pace de cinci minute. Știu că Luciano, fără să vrea, începe în ochii voștri să-i ia locul în gașcă... Dar... e mai greu de înlocuit și aici!

Mi-am pus mână plină de spumă deasupra sânilor, pătându-mi tricoul. Sarah râse domol și luă un pahar pe care tocmai îl clătisem, din suportul de vase, apoi îi dădu drumul pe podea în fața ochilor mei, zicând:

— Pentru noroc!

— Ăla e de la mama! am șoptit, fără regret.

Cioburile inimilor noastre care se sparg sau se frâng seamănă, în fond, cu cioburile paharelor pe care le spargem „pentru noroc" sau din greșeală. Atunci când ți-e lumea mai dragă, când crezi că-l ții bine în mână și nu o să cadă dacă tu dansezi *Moonwalk* sau râzi de Chris Tucker în *Rush Hour*, se trezește unul de-ți dă o brâncă și râsul ți se sparge, la fel ca paharul din mână, plin cu whiskey sau suc acidulat. Tot în ambele cazuri, îl înjuri cu sete pe cel care ți-a făcut-o și el îți cere scuze, spunând că „nu a vrut, nu știa că așa se va întâmpla". Singura mare diferență între aceste cioburi este că cele ale paharelor nu se mai pot asambla.

Troy nu mi-a *spart* inima, dar mi-a frânt-o atunci când m-a făcut să realizez că „asta a fost; nici eu nu vreau, nici tu nu vrei, dar așa trebuie să fie".

Luciano, după experiența iernatică în compania prietenilor mei din facultate, devenise mult mai maleabil, mai dezghețat și totul se concretizase în momentul în care Dean îl strigase pe Luciano pe holul secției de poliție:

— Hei, Troy! Ăăă, scuze... Luciano! Vino puțin!

Pe la începutul lui ianuarie, lucrurile deveniseră deja foarte colocviale între noi toți, mai ales între mine și el, în momentul în care am vrut să intru în biroul lui și el voia să iasă. Ne-am

ciocnit ca adolescenții pe holurile liceului, murmurând scuze fără noimă.

În momentul respectiv, Luciano descoperise ce culoare deosebită are rujul meu, ce frumos era aranjată dantela de la baza gâtului și cât de bine erau cusuți nasturii cămășii mele. Prima dată, se opri asupra rujului, hotărându-se să observe el însuși ce marcă era și dacă avea gust bun. Practic mi-l mâncase, trăgându-l cu dinții de pe buzele mele și savurându-l cu limba. După ce decise că era de firmă, dori să controleze durabilitatea biroului său, urcându-mă pe el, și rezistența nasturilor mei, desfăcându-i ca un profesionist. Am decis că pur și simplu nu era locul pentru așa ceva și s-a resemnat abia după ce, cu greutate, am putut să zic că dormitorul meu, diseară, era o alegere mult mai bună. Trezisem Vezuviul din el și odată cu asta o magmă atât de fierbinte și... perversă, cum nu mai văzusem până atunci.

— De ce? Adrenalina nu te excită? mă întrebă el, evident mânat de o dorință foarte greu de stăvilit, care se revărsa ușor pe coapsele mele, în formă de mâini fine de italian.

— Oh, ba da! Dar prea multă strică! am răspuns, încheind și ultimul nasture la cămașă.

Noaptea în curs se arăta una de-a dreptul spumoasă, ca și șampania pe care o adusese și rămase neatinsă. Clar! La capitolul acesta nici nu se compara cu Troy: era de un milion de ori mai bun. Pentru prima oară în viață, mulțumisem lui Dumnezeu că nu aveam vecini gard în gard!

XXV *La Dolce Vita*

Dar am descoperit că avea zâmbetul plin de senzualitate subtilă la fel ca cel al lui Tiziano Ferro, conaționalul său, înainte să-mi dau seama că avea și vocea lui. Și nu numai!

A doua zi după, tocmai veneam de la duș numai cu prosopul pe mine și l-am văzut pe Luciano ghemuit lângă primul raft de jos al bibliotecii, umblând la casetofonul meu. Găsise vechile mele discuri. După câteva secunde, am recunoscut melodia: *Breathe Gentle*, a lui Tiziano Ferro și Kelly Rowland. Se aproprie ușor de mine, gol pușcă, fredonând cât putea de tare (și încă ce putea!) versul meu preferat:

— ... *I'm a pirate, love my fortune!*

Urma Kelly, el tăcu, făcându-mi semn din priviri, iar eu am zis:

— Sunt blondă! Nu pot imita o brunetă!

— Urmează refrenul! *Gentle, be gentle! Don't let me behind, 'cause love goes fast. Oh, oh! Gentle, be gentle! Never let me go when love goes faster...*

La fiecare *gentle* îmi mângâia umerii uzi.

— *I will be gentle!* am șoptit, intizându-mă să-l sărut pe gât. Hei, nu știam că-ți place...

— *Silenzio*! zise el, închizând ochii și ridicând un deget pentru a mă reduce la tăcere; apoi continuă așa până se termină piesa.

— Cine ești și ce ai făcut cu Luciano? Nu știam că ai o voce atât de frumoasă..., i-am mărturisit, sincer și plăcut impresionată. Îmi dai un autograf?

— Unde? spuse el și zâmbi seducător, ridicând sprânceana dreaptă.

— Peste tot! am răspuns, desfăcându-mi prosopul și lăsându-l să cadă pe covor.

— Cu ce?

— Cu ce vrei, numai cu pix sau marker nu!

Își dădu capul pe spate și râse zgomotos, apoi mă cuprinse de după șolduri, lipindu-mă de el. Îi adoram parfumul pielii, o nuață cu totul și cu totul deosebită, unică, așa cum nu am mai mirosit niciodată. O esență puternică, masculină, dar suavă și dulce, pe care îți vine s-o mânânci, s-o adulmeci și s-o inhalezi ca heroina, direct de pe pielea lui măslinie și fină. Ducea a crin strivit și a mentă proaspătă, îmbălsămat ca un zeu roman în nectarul florilor. Iubeam să-mi înfing unghiile în carnea sa fermă și tânără, apoi să-i simt respirația fierbinte pe gât și geamătul ușor în ureche.

Luciano mă împinse în ușa care ducea spre baie, o deschise și intrarăm înăuntru.

— Stai, ce faci? Eu am făcut duș, i-am zis, oprindu-mă.

— Eu nu! răspunse el și dădu drumul la apă, trăgându-mă sub jet.

Mai târziu în ziua respectivă mi-a promis că mă va duce la noapte într-un loc deosebit, unde îl voi putea auzi cântând *live*. Lăsă prosopul ud cu care se ștersese pe păr pe marginea patului și se încheie la cămașă. Eu stăteam pe pat, îmbrăcată într-o rochiță colorată și îi studiam atentă fiecare mișcare. Mi-a spus că trebuie să treacă pe la el pe-acasă și apoi să se ducă la repetiții. Apropo... că tot veni vorba, nu mă dusese niciodată la el acasă, dar încă nu i-am spus asta.

XXVII *La Dolce Vita*

Pe cât petreceam mai mult timp în compania sa, pe atât descopeream detalii picante din viața sa privată, în care mă lăsase să intru de curând. Știam din experiența mamei mele că nu voi ști niciodată în totalitate caracterul și personalitatea și ce se ascundea în mintea bărbaților de acest gen – foarte seducători, inteligenți, hotărâți și puternici. Era un amănunt care nu mă deranja absolut deloc pentru moment. Luciano era doar o răbufnire a instinctului primar din orice femeie, era bărbatul perfect în pat, era materialitatea întruchipată din toate punctele de vedere. Acest lucru poate se datora și originilor sale latine. Dar eu îl adoram pe italianul meu cu tot trupul.

Afară, înainte de a se urca în mașină să plece, mă rugase ca la ora zece, când va veni să mă ia, să fiu îmbrăcată foarte „elegant, cât pot eu de îndrăzneț și provocator". Voia să se laude cu „femeia lui" – îi citeam asta în priviri, voia să mă știe cea mea frumoasă, voia să fim cea mai invidiată pereche. Of, acest *sangue italiano*.

În seara respectivă, am redescoperit cât de bine arătam în rochia mea de la balul de absolvire al facultății. Era roșie, din atlas, mulată pe corp, fără bretele, și cu o frumoasă lucrătură din paiete negre și sclipitoare pe marginea de jos, ce imitau niște flăcări. Anul trecut, după bal, Troy îmi rupsese fermoarul de la ea, încercând să mi-o dea jos. Dar am rezolvat problema după micul incident, așa că rochia era ca nouă. Totuși, îmi trezea amintiri deosebite și am zăbovit privind-o în oglindă.

Nu spun că meseria de polițist-detectiv e mai puțin bine plătită, nu! Eu îmi fac toate plăcerile cu salariul meu momentan. Însă Luciano conducea un splendid Porche Chayenne S, negru, cu geamuri fumurii, tipic gangsterilor. Niciodată pe timpul zilei nu se urca la volan fără celebra sa pereche de ochelari negri cu lentile ovale, aerodinamice. Când parcase pe pietrișul din fața casei mele, îi avea agățați la cămașa sa neagră, în deschizătura nasturilor. Era îmbrăcat într-un minunat costum alb, din stofă ușoară, și cu o pereche de pantofi în aceeași nuanță.

Când i-am deschis ușa de la intrare, zâmbi în stilul lui fermecător și îmi întinse micul trandafir roșu care îl purta la buzunarul de sus al sacoului. I-am mulțumit flatată, cu un sărut. Mi l-a prins în părul despletit și mi l-a dat ușor de pe gât, punându-și buzele fierbinți pe umărul meu.

Am ajuns în Piccadilly, zona de fițe a Londrei, dacă o pot numi așa. Aici făceau cumpărături oamenii bogați de prin secolele XVIII-XIX, alături de femeile lor întreținute. Cartierul select încă mai păstra din luxul vremurilor de altă dată.

Oprisem pe o stradă ferită de aglomerația specifică metropolei britanice. O stradă întunecată, luminată ici-colo de felinare victoriene, cu neoane moderne. De după colțuri de bloc se vedeau ridicându-se rotocoale de fum. Eram sigură ce era, simțeam după miros. Iarbă. I-am făcut semn lui Luciano când am coborât din mașină.

— Lasă meseria pentru o seară. Oricum nu e detrimentul nostru. Mai bine privește aici! mă

indemnă el să-mi ridic privirea după ce mă ajută să păşesc o băltoacă.

— *Forbidden* (şi dedesubt) *Night Club*! am citit încântată pe un panou luminat în roşu, sclipitor şi extravagant, ca în Las Vegas. Era un scris foarte artistic, cu un măr în loc de „o" şi cel mai frumos desenat „F" pe care l-am văzut vreodată – domina toată structura metalică şi de la el pornea o mână graţioasă, ce sublinia numele localului şi ţinea în căuşul ei mărul deghizat în litera „o". Ooo, frumos! am adăugat.

La intrare stăteau doi tipi bine făcuţi ca paznici, îmbrăcaţi în cămăşi roşii, din acelaşi material cu al rochiţei mele şi pantaloni negri, din stofă. Am un ochi bun la materiale şi pe timpul nopţii. Amândoi se aplecară adânc în faţa noastră şi spuseră foarte respectuoşi:

— *Bona sera, signore di Moneli! Signorina...*

— *Bona sera*! le răspunse Luciano, iar eu am dat doar din cap.

Nu ştiam o iotă de italiană. Mi se părea o limbă foarte grea şi nu ştiam de ce. Mereu mi-a fost imposibil să o învăţ. Era izbitor de asemănătoare cu româna, dar odată ce o prindeam puţin, uitam imediat. Gata, nu mă las până nu mă învaţă Luciano. Şi eu am fost în Italia când eram în liceu, dar umblam de colo-colo cu *Do you speak English*.

Am intrat înăuntru. Totul era învăluit în roşu. Localul avea inspira o atmosferă foarte călduroasă şi relaxantă, pe lângă chelneriţele în fustiţe mini de aceeaşi culoare, cu maiouri foarte

mulate, și chelnerii – tot la fel, doar cu pantaloni negri. O fată foarte simpatică, blondă ca mine, dar vopsită, se opri și ne salută în italiană, oferindu-ne de pe o tavă două cupe de șampanie cu bule. Luciano se servi, îndemnându-mă și pe mine să fac același lucru. Era cea mea bună șampanie pe care o gustasem vreodată. Pe fundal se auzea celebrul *Make A Movie* al lui Uncle Murda.

Forbidden's avea o arhitectură de interior foarte interesantă, cum nu am mai văzut până acum într-un club de noapte. Odată ce intrai pe ușă, la câțiva pași coborai pe niște scări foarte late, care, într-o parte și în alta duceau la mici „etaje" cu mese rotunde, luminate de un glob electric în mijlocul acestora, deoarece înăuntru era întuneric, conferind intimitate. Întreaga încăpere, arăta ca o sala de teatru de dimensiuni mai mici, cu o scenă mică în stânga-jos, iar în dreapta-jos se afla ringul de dans. În dreapta scenei se afla barul, unde se serveau băuturile. Mă mir cum nu l-am văzut până acum, că în facultate am luat cluburile la rând cu gașca. Tot era învăluit într-o singură culoare – roșu: cortinele scenei, tapițeria moale de pe jos, fețele de masă, scaunele. Sincer, am fost surprinsă să nu văd niciun ring de streaptease.

— Toți te cunosc! i-am spus italianului la ureche, coborând o treaptă și trecând de o masă la care se aflau niște tipi drăguți, ce îl salutară pe Luciano.

— Ador că ai ales să te îmbraci în roșu – e culoarea mea preferată! Doar privește cum se uită după tine. E clar că mă invidiază! mărturise acesta, total deplasat de ceea ce îi spusesem, îngustându-și

ochii de plăcere și zâmbind încântat. Uite, hai să stăm aici.

Ne așezarăm la o masă pe al treilea „etaj" din șase, privind de sus spre scenă. Un chelner simpatic, blond, veni și ne luă imediat comanda: două *Bloody Mary*. Luciano se așezase foarte confortabil, așa încât să poată saluta relaxat în stânga și în dreapta. Am încercat și eu cât de cât să intru în atmosferă, chiar dacă eram rușinată de zecile de priviri care stăteau ațintite asupra noastră. Luciano se topea de încântare când unii bărbați zâmbeau privindu-mă, apoi se întorceau spre prietenii lor și se atrăgeau atenția asupra mea. El își umblă puțin degetele deasupra globului luminat de pe masă și îmi zâmbi în timp ce făcea asta. Eu am râs în sinea mea, dar am și reflectat adânc, asemănându-l cu un mic diavol, preumblându-și mâinile deasupra destinului oamenilor.

După cinci minute veniră și băuturile noastre, împreună cu un individ necunoscut, ce ținea în mână un pahar de whiskey, umplut cu un conținut roșu, opac și lăptos, ca un fel de bulion de roșii. Salută în italiană (toți s-au vorbit sau era un obicei pe aici?), dar continuă în engleză, spre marea mea ușurare.

— Luciano, trebuie să vorbesc ceva cu tine între patru ochi! spuse acesta, cu un aer familiar și foarte grav.

Tipul era foarte înalt și avea trăsături nordice, de viking, numai că barba îi lipsea cu desăvârșire; însă părul lung și blond i se odula frumos pe lângă obrajii albi. Părea trecut de

treizeci de ani și de când se apropriase de noi nu-mi aruncă nicio privire, chiar dacă mă salutase cu *signorina*.

I-am spus lui Luciano că nu e nicio problemă, poate să se ducă să vorbească în liniște, eu îl voi aștepta cuminte la masă. Deși nu adăugasem „cuminte” în propoziția mea. Când se îndepărtară și trecură prin fața scenei, vikingul îmi aruncă o privire pe care am simțit-o direct în frunte, ca o lumină roșie, ce apăru și dispăru în fața ochilor mei. Am clătinat puțin din cap și am dat vina pe o lumină care venea de pe scenă peste mese.

După un timp, idea de a sta singură și de a-l aștepta pe Luciano nu mi se mai păru așa de bună. Acele lumini roșii parcă se încăpățânau să tragă tot mai mult în fruntea și ochii mei. Exasperată, m-am ridicat puțin să privesc mai bine scena. Deși se dansa pe *Dangerous* a lui Cascada, nu zăream niciun reflector cu lumină roșie care să părărească scena, spre a străbate scena. Ceva se întâmpla.

La o masă de pe partea dreaptă a scărilor, cineva vărsă pe jos o băutură și altcineva strigă alarmat:

— Dumnezeule! Aduceți repede apă rece! Va păta covorul!

Nu înțelegeam de ce făceau atâta caz pentru o băutură, și care era faza cu apa rece, dar în acel moment am văzut numai roșu în fața ochilor mei. Mi-am închis pleoapele pentru câteva secunde, ținându-mi capul între mâini. Nu știam dacă *Bloody Mary*-ul era de vină. Ciudat, mi-am

dat seama peste câteva secunde că nu capul era cel care îmi cauza probleme. O senzație neplăcută mi se lăsă peste torace, apăsându-mi pe piept și învăluindu-l într-o căldură copleșitoare. Dacă nu eram aici, îmi scoteam rochița în minutul următor. Căldura mi se urcă spre gât și rămase acolo, pulsând accelerată în sângele din vene. Credeam că îmi vor exploda, dacă voi lua mâna de pe gât. Vedeam roșu în continuare.

În jurul acelei mese se crease o adevărată isterie, ca și cum niciodată nimeni nu a mai scăpat vreun pahar pe jos. Rumoarea îl făcu pe Luciano să apară după ușa din stânga barului pe care dispăruse adineauri. Se aproprie de masă mai întâi și liniști spiritele. Un tip cu părul lung, drept și negru, cu o față mai albă decât coala de hârtie, își ceru scuze îndelungate lui *signor* di Moneli. De ce lui? Stai puțin...

După ce lucrurile se mai calmară și pata de pe covor, pe care nu reușisem să o zăresc deloc, fu curățată de către una din chelneriețele drăguțe, italianul veni spre mine și mă găsi lac de sudoare, respirând greu și lucind ca un bibelou din porțelan bine lustruit.

— Genova, *angelo mio*, ești bine? mă întrebă ingrijorat.

— L-Luciano... Mi-e foarte cald, mă sufoc! am spus răvășită, făcându-mi aer cu poșeta și simțind cum părul mi se lipește de piele. Vreau afară, ACUM!

Tânărul mă ridică de pe scaun, prinzându-mă bine de mijloc. Eu încercam să par cât de naturală puteam, dar arătam ca o pisică în călduri!

Privirile celor din bar, în special din partea sexului opus, era mai insistente acum și cred că știu și de ce. Luciano se dezbrăcă de sacou înainte de a ieși pe ușă și mi-l puse pe umerii uzi, perfect conștient de faptul că puteam răci imediat dacă ieșeam așa goală afară, pe frigul nopților în Londra. Eram gata să-l arunc două străzi mai încolo, dar mi-am dat seama de semnificația gestului.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, suflându-mi ușor prin păr. Arăți de parcă cineva ți-ar fi turnat o găleată de apă în cap.

Ajunsă afară, căldura din piept dispăru ca luată cu mâna.

— N-nu știu! Brusc am simțit că iau foc! am mărturisit, începând să mă mai liniștesc. Uoff! Nu mi s-a întâmplat asta nici la saună. Habar nu am. Cred că băutura e de vină.

Luciano aprobă, dar nu total, încă privindu-mă cu o oarecare suspiciune. Nici eu nu eram sigură de ce am spus, dar am lăsat lucrurile așa cum le aruncasem. Am intrat în mașină să-mi retușez machiajul. În timp ce italianul îmi ștergea umerii cu un șervețel umed, iar eu îmi reaplicam atentă pudra pe obraji, mi-am amintit de tipul palid ce își cerea scuze în bar.

— Luciano, de ce tipul ăla care cred că a scăpat băutura pe jos îți cerea ție scuze? l-am întrebat și el se opri din ce făcea.

— Vezi tu... Eu dețin *Forbidden Night Club*. Clubul e al meu, declară el, zâmbind în stilul caracteristic.

Și eu m-am oprit din ceea ce făceam. Tocmai constatasem că eram iubita *boss*-ului, a

nașului mafioților. Lucru care nu-mi displăcea, ba dimpotrivă. Bine, poate exagerez cu ultima expresie privitoare la mafioți! Gândul acesta îmi desenă pe buze fără să vreau un zâmbet satisfăcut. Acum cred că știu care era misterul acelor priviri foarte insistente.

— Un polițist să aibă un bar de noapte...?! Nu sună puțin suspect? l-am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Eh, na! Dar sper că nu te deranjează...

— Nu, deloc. Stai liniștit!

După asta, am intrat înapoi în *Forbidden's*, unde Luciano făcuse ceea ce îmi promisese în dimineața acelei zile: cântase. Am fost mai mult decât surprinsă să-i aud vocea pe melodia *Al Improvisso Amore* a lui Josh Groban. Mi se făcea pielea de găină când ridica tonul la refren și mă lua cu friguri pe șira spinării... Era un remediu bun contra căldurii care încerca din nou să-mi sufoce pieptul.

*

A doua zi era oficial Ziua Cea-Mai-Ciudată-Zi-De-La-Servici! De ce spun asta?

În jurul orei unu dimineața, l-am rugat pe Luciano să mă ducă acasă pentru că simțeam cum mă cuprind din nou căldurile. Pe drum m-am gândit la ce i se întâmplase mamei mele înainte de menopauză: sufocări din cauza căldurii bruște. Deși acum zece ani credeam cu tărie că era o cauză, deoarece mama declara asta în sus și în jos, acum începeam să disec în minte problema.

Totuși, a avut o perioadă în jurul vârstei de cincizeci de ani, dar menopauza i-a venit aproape de șaizeci. Știu, mama m-a avut târziu. Eu nici douăzeci și trei de primăveri nu aveam și deja mă gândeam la asta. Iar însărcinată nu eram, că mă protejasem cu Luciano. Of, e o tâmpenie paranoia mea excesivă! Nu cred că acesta e motivul căldurii bruște care îmi cuprinse toracele în club. Nu știu de ce, dar am simțit nevoia să o zic cu voce tare și Luciano a intervenit cu ideile lui strălucite:

— Vrei să te duc mâine la un ginecolog pentru control?

— Oh, nu! Doamne, ferește!

Ridică din umeri, apoi mă întrebă dacă vreau să stea cu mine în seara asta. I-am mulțumit și l-am refuzat, spunându-i că am nevoie să mă relaxez puțin în liniște. Însă i-am promis că mâine voi veni de dimineață la servici, dar el mă „amenințase" că nu vrea să mă prindă la secție mai devreme de doisprezece după-amiaza, pentru a mă odihni mai mult. Fiind șeful meu, avea această putere decizie ce era total în favoarea mea, pe care nu am putut să i-o încalc. În dreptul ușii mă sărută prelung și, înainte să plece, stărui de o sută de ori să am grijă și să-l sun dacă mă simt rău.

În aceeași zi, spre după-amiază, când am ajuns la Norman Shaw, am fost asaltată de căpitanul Jeffreys și trasă în laboratorul criminalistic să îmi dau cu părerea despre evoluția cazului triplei crime din port; trei marinari irlandezi fuseseră măcelăriți cu brutalitate pe propria ambarcațiune, în toiul nopții. Găsiseră arma crimei pe barca unui comerciant olandez –

un topor. Irlanda încă nu ne luase cazul, dar eram amenințați cu un proces, dacă se dovedea originea britanică a criminalului. Așa că apariția olandezului era bine venită în anchetă. Chiar în acel moment, Richard Southcliff, detectivul cu care lucram în paralel la acest caz (și iubitul Sarei), fusese trimis să-l aducă la interogatoriu pe olandez, împreună cu un mandat de percheziție pe barcă.

Richard era un tip retras, introvertit și la un pol opus față de Sarah. Dar își făcea bine treaba când era solicitat la postul de muncă. Era trecut de treizeci de ani și nu era chiar frumos, dat fiind faptul că începea să chelească, dar Sarah îl plăcea așa cum era. Îmi declara de fiecare dată când ne întâlneam sau mă prindea la telefon cât de bun era la pat. Ei bine, dacă ea spune... Ea știe cel mai bine. Nu poți ști niciodată ce secrete ascunde omul de lână tine.

De când am venit nu l-am zărit deloc pe Luciano, căpitanul ținându-mă ocupată în laborator. Dar m-am întâlnit cu Dean, când fotografia corpul unui milionar în vârstă, găsit mort în propria casă acum două zile. Am intrat în încăperea în care își făcea el treaba și mai umbla pe la monstre în lipsa biologilor, în reminescența amintirilor și pasiunea sa din copilărie pentru medicină. Acum era singur și studia ceva la microscop. Am intrat încet, cu malefica idee de a-i face o farsă:

— Domnule Thompson, ce credeți ca faceți acolo? am spus eu cu o voce oficială.

Sări ca ars și scoase un țipăt scurt. Apoi se liniști când mă văzu pe mine râzând.

— Dă-o-ncolo, Jenny! Să nu mai faci asta! Mi s-au lungit urechile de frică, să mor de spaimă, nu alta! zise el, ofticat, dar amuzat pe o parte.

L-am privit zâmbind cum își dădea jos mânușile chirurgicale, pe care apoi pe aruncă într-un coș de gunoi. Deodată, am simțit din nou o senzație de greu în stomac și căldură în piept. Oh, nu! Nu din nou. M-am așezat pe cel mai apropriat scaun și Dean veni la mine într-un foc, așezându-se pe vine în fața mea, întrebând ceea ce ar fi întrebat un doctor:

— Jenny, ți-a venit ciclul?

Am negat, spunându-i că mi-era cald. Ochii săi mi se părură mai ciudați ca niciodată, căpătând o nuanță aurie. Dean păru înconjurat într-o aură ciudată, de aceeași nuanță, pentru o secundă. Am încremenit, apoi am țipat cât am putut de tare:

— DEAN, LA NAIBA, EȘTI ELF!!!

Incredibil dar adevărat!

II
CE NAIBA MI SE ÎNTÂMPLĂ?!

STĂTEAM ÎNTINSĂ PE canapeaua din sufrageria casei mele, cu o pungă de gheață pe cap, respirând relativ greu. Era o experiență nouă pentru mine, deoarece până în momentul de față nu mi se mai întâmplase așa ceva. Niciodată nu avusesem probleme de acest gen, niciodată nu am căzut lată în brațele cuiva, sau – mai rău – pe podea din cauza unui leșin sau unei dureri care îmi chinuia o anumită parte a corpului.

De când am pus piciorul în *Forbidden's* mă simt non-stop secată de puteri, cum nu am mai fost până acum. Eram ca și cum chefuisem încontinuu, timp de câteva zile bune, fără oprire. Nici nu mă mai puteam mișca bine.

Dean stătea pe un taburet lângă mine și mă privea lung, cu o privire suspicioasă, neliniștită și gravă. Nu-i prea găseam încrederea in irisul său ce mi se părea acum și mai auriu; de fapt, dacă îmi aruncam ochii mai bine, n-o mai găseam deloc, având în vedere că acum îi știam secretul. Durerile surde ce îmi apăsau greu pieptul începeau să se disipeze treptat, lăsând locul unui ecou de inconștientă suferință.

Eram singuri în cameră. Eram singuri în casă. Gândurile mele au făcut un zbor direct către aeroportul Maggie. Nu știu de ce, dar m-am simțit un pic stânjenită să mă aflu cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei într-un cadru oarecum intim.

Dean m-a adus acasă cu propria-mi mașină. Chiar dacă se mutase cu Maggie la câteva străzi de mine după ce terminaserăm toți facultatea, părea oarecum foarte suspectă faza că am venit împreună, doar cu o mașină și ne-am oprit amândoi la mine acasă. Mie imediat mi-a căzut pe cap mormanul de suspiciuni, dacă cineva ne găsea aici și acum. Totuși, iar îi mulțumeam lui Dumnezeu din tot sufletul că nu aveam vecini gard în gard, ci stăteam mai pe la marginea Hampsteadului, unde casele erau mai rare.

Fără nici o introducere, ca o penetrare pe neașteptate (cum îmi place mie să spun!), Dean intră subit în conversație:

— De unde știi?

Am răsuflat din străfundurile plămânilor și m-am ridicat în coate, privindu-l puțin îngrijorată. Mi-am lăsat ochii în jos, nemaiputând să-i parez săgețile aurii ce îmi străpungeau violent pielea. Deodată am simțit altă persoană lângă mine, o entitate extrem de puternică. Dean cel simpatic aproape că se evaporase, lăsând locul unei creaturi necunoscute.

— Nu știu... adică... nu am nicio idee. Pur și simplu știu. Mi-a apărut brusc în minte această informație, i-am mărturisit.

Mă ridicasem în fund pe sofa. Am pus gheața pe măsuța de cafea și mi-am încolăcit picioarele, așa cum îmi place mie să stau când vreau să mă fac confortabilă. Mi-am dat părul după ureche și l-am studiat atentă, precum îl vedeam pentru prima oară în viața mea, precum mă aflam lângă o persoană străină. Dean se răsuci

cu tot corpul spre mine și își desfăcu picioarele, lăsându-și coatele pe genunchi și împreunându-și mâinile. Apoi își ridică privirea demențial de albastră acum și mă fixă într-un mod pe care nu-l mai văzusem niciodată în privirile sale. Nu pot descrie cum mă privea, dar știu cam simțit sute și mii de furnicături pe șira spinării. Și nu erau din acelea cu care mă obișnuiseră Troy sau Luciano. Ceva de altă natură, ceva supranatural.

Părul său roșcat, în puternice nuanțe aurii, părea că se onduiește foarte ușor, de pe urma unei brize invizibile. Ah, cred că am uitat să menționez că Dean avea părul lung, până la lobul urechii și și-l purta la fel ca și Cooper din *Eurotrip*; ei bine, chiar și semăna cu el puțin. Simțeai o senzație plăcută când îți scufundai degetele în el, deoarece era fin și mătăsos, ca la bebeluși. Am avut și eu ocazia asta, la zilele lui de naștere sau când îl tachinam.

— Mai știe cineva despre asta? l-am întrebat, încercând să nu par prea curioasă și să nu-l iau din pripă. Maggie?!

— Nu, nici Maggie. Nimeni înafară de tine și părinții mei. Probabil acum ai vrea să-ți explic care e faza cu elfii, nu?

Am dat încet din cap, în sens aprobator. Adevărul era că ardeam de curiozitate, dar din politețe pentru sentimentele lui, care puteau fi ușor rănite în această perioadă, m-am hotărât să nu le arăt și doar să las natura să-și urmeze cursul. Să mă las dusă de val. Să-l las să spună ce va crede că e de cuviință.

— În primul rând, mă bucur că ești dornică de a afla și că nu ești speriată. Ce aș vrea să-ți mărtusiresc înainte de toate este că sunt un om ca oricare altul. Bănuiesc că ai mai auzit de elfi și, în mare, știi ce sunt, se interesă el să afle.

— Logic: *The Lord of the Rings*! L-am văzut de șapte ori. Știi să vorbești limba elfilor? am rostit din instinct, dar apoi m-am simțit aiurea că am întrebat.

— Ce fel de româncă ai fi tu dacă nu ai ști româna? E valabil și pentru mine. Să știi că nu sunt foarte diferit de Legolas, numai că nu am mii de fane ce așteaptă la ușă și nu arăt așa de fabulos ca el..., zise fotograful și privi sictirit pe pereții verzi ai sufrageriei mele

— Dean, tu ești foarte frumos. Nu trebuie să arăți ca Orlando Bloom ca să fii plăcut, l-am încurajat eu, cu un zâmbet stimulator.

Mă privi puțin uimit și adânc. Până acum, nu am știut că Dean poate fi atât de profund. Sunt sigură ca Maggie a descoperit asta cu mult înaintea mea, dar el nu o arătase niciodată. Mi-am dat seama de câte poate ascunde omul de lângă tine, că nu-ți cunoști soțul de treizeci de ani, d-apoi un prieten de nici cinci ani.

— Ca și el, sunt un elf alb, adică bun. Singurele lucruri care mă fac diferit sunt urechile ascuțite și puterile pe care le am: pot vindeca oameni! spuse el, zâmbind.

— Deci... de aici vechea ta pasiune pentru medicină! am zis eu cu voce tare, înțelegând cum se uneau lucrurile acum. Dar dacă părinții tăi știau

ce ești, cum de nu te-au lăsat? Bănuiesc că și ei sunt elfi, nu?

— Nu. Sunt singurul din familie. M-am născut elf. Ei niciodată nu au fost conștienți de ceea ce eram. Au preferat să uite, să mă privească la fel ca pe un copil normal, însă nu-și dădeau seamă că eu eram avid de a afla tot despre ceea ce eram. Dar nu știu prin ce am trecut eu în adolescență. Eram un ciudat obsedat de supranatural. Îți vine să crezi că am mers la olimpiadă la mitologie doar din intenția de a ști mai multe despre mine și strămoșii mei? Apoi tot liceul a râs de mine. A trebuit să mă informez singur, din filme, cărți. Stăteam cu orele la rafturile de science-fiction sau mitologie nordică. Mulți credeau că era o pasiune, dar pentru mine era un mod real de a trăi în ficțiune, de a experimenta irealul. O perioadă m-am ignorat, am decis să mă văd cu ochii lumii, dar nu a mers. Nu am putut să mă ascund după un deget. Și m-am acceptat așa cum eram: un elf alb.

— Of, Dean, te înțeleg perfect! am zis eu, simțind cum genele încep să mi se umezească. Nu, nu erai un ciudat. Erai diferit de restul și asta te făcea special. Cunosc sentimentul mai bine decât îți poți imagina. Știi doar că și eu am fost la naționala de latină, pentru că eram convinsă că aveam sânge divin în mine.

Niciunul dintre noi nu a mai zis ninic. Eu mi-am pus mâna pe mâna lui și el mi-a acoperit-o cu cealaltă, strângând puternic.

— Nici nu ai idee cât de bine mă simt că m-am ușurat de acest secret ce îmi mânca

măruntaiele pe dinăuntru. L-am ținut în mine douăzeci și patru de ani și acum că ți l-am împărtășit, mă simt mai ușor cu douăzeci de kilograme, se confesă el din tot sufletul.

Mă bucuram că a zis-o la figurat faza cu kilogramele, pentru că dacă era adevărat, devenea mai slab decât mine! Fără să mă aștept, se ridică de pe taburet și mă luă în brațe, revărsând peste mine o enormă dragoste frățească. Știa că îi eram mereu alături și niciodată nu l-aș fi părăsit. Degetele sale strânseră bluza de pe mine, aproape lăsându-mi urme pe piele. L-am lăsat să plângă în voie. Umărul meu era întotdeauna disponibil pentru cei ce voiau să se descarce de un lucru care le mânca sufletul. Eram psihologul perfect, fără diplomă, și cel mai fidel și de încredere prieten pe care îl poți avea. Eram fericită că știam să păstrez un secret, pentru că multă lume a uitat cum se face lucrul acesta în ziua de azi.

Mi-am trecut degetele prin părul său moale, încercând să-l liniștesc. În acel moment, am auzit trântindu-se ușa de la intrare și am tresărit, dar Dean nu părea că observase și a rămas lipit de mine. Eu nu mă puteam mișca. Atunci am auzit ceea ce mă temeam să aud:

— Îhâm! Întrerup ceva?

Dean se ridicase de pe mine și privi în sus, iar eu peste umăr. Era Luciano! Dar cum intrase? Probabil am lăsat eu ușa deschisă când am venit acasă. Am răsuflat ușurată în mintea mea, gândindu-mă că putea fi de zece ori mai rău dacă era încuiată și... Oh, Doamne!

— Ăm... L-Luciano! am spus eu, făcând ochii mari, dar încercând să nu par deloc surprinsă. N-nu, eu și cu Dean purtam o discuție...

— ... Foarte intimă, din câte văd! continuă el.

Lăsă pe podea două pungi cu care venise în mână; pe una scria *Jimmy Choo*, așa că am înghițit în sec. Nu mai spun ce prost m-am simțit când am văzut și buchetul de trandafiri roșii ce îl ascundea la spate. Dumnezeule mare!!! Azi era *Valentine's Day*!

Luciano se apropie de noi și stătu o clipă așa, zâmbind în stilul său foarte sarcastic. Dean încerca din răsputeri să-și oprească și să-și șteargă lacrimile.

— Luciano, nu e ceea ce pare, încercă să explice el. Eu doar am adus-o pe Jenny de la muncă, deoarece i se făcuse rău și...

— Rău?! țipă italianul și veni fulger lângă mine, cuprinzându-mi țeasta între mâinile sale fine. Ți-am zis de zeci de ori să mă suni *pe mine* dacă ți-e rău! mă mustră el, dându-mi părul după urechi.

Încercam să-l opresc din dădăceală. Mă simțeam destul de prost pe ziua de azi, care se nimerise să fie și una specială. Nu înțeleg cum am făcut de am uitat, iar Luciano și-a amintit înaintea mea. Aha, deci de asta nu-l văzusem toată dimineața.

— Eu mai bine plec, nu vreau să..., începu Dean.

— Dean, nu, stai! l-am oprit eu și în acel moment am simțit icebergurile din ochii lui

Luciano săgetându-mi obrazul drept; am încercat să mă ridic în picioare, în ciuda insistențelor sale stupide de a nu mă obosi. Trebuie să-i spunem și lui Luciano! Dacă nu va ști acum, riscăm ca prietenia *Celor Șase* să se destrame din cauza unui sentiment paranoic excesiv! am spus eu, uitându-mă cu subînțeles la bărbatul din dreapta mea.

Italianul întrebă din priviri „ce anume să-mi spuneți?" și se uită atent, trecându-și ochii de la mine la elf. Părea încurcat de tot. Și fără a fi telepată, îi puteam citi gândurile suspicioase cu privire la o secretă relație dintre mine și Dean.

Eu am început să turui fără oprire, în speranța că va înțelege din prima:

— Dean e elf! Eu am descoperit singură, eu mi-am dat seama. Din cauza asta mi-a fost rău aseară și azi: POT SIMȚI SUPRANATURALUL! Și mă afectează fizic.

O tăcere prelungă se lăsă între noi trei. Știam că Luciano înțelese și acum procesa, rumega informația. Doar nu era bou să nu priceapă. Până și Dean însuși rămase puțin perplex. Vorbisem exact ca tipul de la televizor, care făcea reclamă la medicamente, în varianta *genovizată*: „Pentru orice indicații adresați-vă detectivului și fotografului!"... Valabil pentru Luciano.

— CE?! spuseră amândoi în același timp.

Ei bine, la asta nu mă așteptasem. M-au privit mirați. Nici eu nu știu cum am descoperit asta. Primeam revelații?! Acum nu mai era vorba numai de Dean, toată situația se concentrase asupra mea, toate săgețile se îndreptaseră spre

mine. Arătam ca o gazelă între lei (la propriu, amândoi erau în zodia leu!).

— Cred că pot simți supranaturalul! am repetat bulversată. Văd... simt... așaaaa niște unde colorate în creier și îmi indică creatura cu pricina. Momentan, am dat de un elf: Dean Thompson! le-am explicat eu, făcând niște gesturi ample, ca la chiori.

— Deci, ca să înțeleg..., o luă Luciano foarte metodic. Vrei să spui că în barul meu erau multe creaturi fantastice și tu le-ai simțit prezența, dar nu și natura?

— Da. Sunt la început. Nu cred că puteam să-i categorisesc din prima, mai ales că a fost pentru prima oară când am simțit acea sufocare, acea căldură infernală care îmi mistuia pieptul, am mărturisit.

— Luciano, ai un bar?! veni rândul lui Dean să întrebe.

— Da, *Forbidden Night Club*, un club de noapte în Piccadilly. Ar trebui să veniți cu toții să-l vedeți, sugeră el, zâmbind.

Sincer, credeam că nu va reacționa așa își va fi oarecum reținut în a da explicații. Dar între prieteni buni, că acum făcea oficial parte din Gașcă, se permit mici (sau mari?!) secrete. Bănuiesc că acum sunt chit, că și-au confesat reciproc un lucru de care nu ar fi foarte dornici să afle toată Londra despre el. Dean că e elf, iar lui Luciano, un detectiv criminalist, nu-i stă chiar așa de bine să patroneze peste un club suspect, de noapte, cu decor roșu și negru. Bate la ochi și în

paranoia fiecărui cetățean englez. Dar am preferat să nu spun asta cu voce tare.

— Și... ești elf... elf ca în *The Lord of the Rings*? întrebă italianul același lucru ca și mine.

— Da, oarecum..., răspunse Dean, roșind în pometii albi. Numai că, vezi tu, nu prea arăt ca ei... (Făcu o pauză lungă.) Acum urmează să descoperim ce creaturi mai detectează Jenny.

— Hai la bar diseară! fu ideea ce-a mai directă posibil din toate câte puteau trece prin capetele noastre.

*

Am mers doar noi trei. Imediat după ce am stabilit asta după-amiază, ne-am împăcat (de fapt, ei doi s-au împăcat... oarecum...), i-a trecut paranoia lui Luciano și am putut să-mi petrec fericită în continuare ziua de *Valentine's Day*.

Primisem un telefon de la mama când Luciano se pregătea să-mi dea cadoul cumpărat de mânuțele lui fine și de banii lui groși. Știu că poate par nesimțită, dar cazul prin care treceam eu în momentul de fața nu mai putea aștepta, așa că am încercat să o scurtez foarte repede, cu scuza că trebuie să mă duc imediat la serviciu.

Italianul mă auzise pentru prima oară vorbind românește și stătu nemișcat lângă mine, cât timp am vorbit la telefon cu ai mei. Îngâna non-stop „Hei, ce asemănătoare e cu italiana! Acum mi-am dat seama mai bine."

Iar mie nu-mi păsa de *Valentine's Day* și asta ar cam fi pentru prima oară, cât îmi păsa să-mi

rezolv noua „problemă”. Eram pentru prima dată pusă în fața unui caz de interes personal. Acum îmi rezolvam propriul mister. Pot spune că aveam primul indiciu: Dean.

După ce am stat și a căutat pe internetul computerului meu o listă cu personajele mitologice și fantastice din mitologia nordică și în mare parte europeană. Mă simțeam ca în clasa a șasea, în căutare de creaturi supranaturale în curtea babei vecine, care murise. Totuși, în momentul de față, lucrurile se dovediseră a fi cât se poate de serioase. Bineînțeles, nu mă așteptam să găsesc dragoni, gnomi și spiriduși în centrul Londrei, dar aveam sentimentul că undeva prin Hampstead puteam da de ei cu mare ușurință. Acum urma să ne concentrăm mai ales pe creaturi cu formă cât mai umană – zâne, vrăjitori, elfi etc. Dean mi-a explicat că el nu-și poate detecta rasa, deoarece e un elf detașat de clan și în acest caz, nu poate intra în legătură telepatică cu ceilalți, mai puțin să-i vadă și să zică „hei, uite unul de al meu!”... Bănuiesc că e foarte greu pentru el să fie separat de semenii săi.

Cât am stat noi de vorbă și la sfat, întorcând biblioteca mea cu susul în jos, deoarece eu am multe cărți despre science-fiction și cu caracter fantastic, se făcuse seară. Iar aici în Regat, se întunecă destul de devreme. Era în jur de ora opt, când Luciano a acuzat o durere superficială de ochi de la atâta citit, dar Dean nu se mai oprea din răsfoit marea mea enciclopedie a omenirii, unde avea și o parte destul de mare despre mitologia fiecărei civilizații în parte. Ne interesa mai mult

nordul și Europa Occidentală, însă am mai aruncat și un ochi la romani (Luciano s-a ocupat de asta) și slavi (a fost datoria mea de est-europeancă). Oricum, eu aveam să știu specia creaturilor, așa că nu era o problemă uriașă, numai că apoi doar trebuia să mă interesez de caracteristicile lor.

Dean a plecat acasă la el să se schimbe, pentru că în jur de nouă jumătate, zece, plecam la *Forbidden's*. Italianul avea haine la mine, dar am evitat să-i spunem asta și lui.

Luciano lăsă cărțile la o parte și începu să le aranjeze din nou pe rafturi, în timp ce eu îmi făceam duș. Trebuie să menționez că primisem cadou din partea lui o pereche de pantofi cu toc cui, marca Jimmy Choo, decupați în vârf, roșii cu o fundiță neagră, dintr-un material foarte moale și comod. Mă îndrăgostisem imediat de ei. Niciodată nu mai primisem un cadou de la un bărbat un articol de încălțăminte și ceva atât de deosebit, elegant și... scump. I-am sărit în brațe și i-am mulțumit cu cel mai pătimaș sărut de care eram capabilă. Sincer, eram în stare și de un *blowjob* pentru asta, dar am zis să las tot arsenalul pentru altădată, când n-o să mai fim așa stresați.

Trebuia neapărat să port perechea de pantofi în seara asta, nu? Asortați cu cea mai frumoasă *little black dress* pe care o aveam în dulapul cu haine, plus o gentuță-plic, din mătase roșie. Să spun drept, geanta aia fusese o răbufnire a mea când m-am văzut cu primul salariu în mână, lucrând ca vânzătoare la superbul magazin de haine *United Colors of Benetton*, în al doilea an de facultate. E Louis Vuitton, dar luată la reduceri și

m-a costat tot salariul! Țineam la ea ca la ochii din cap!

Poate vă întrebați ce era în cea de-a doua pungă... Ei bine, nici eu nu mă așteptasem la așa ceva, mi-a picat cu tronc. Dacă eram în desene animate, sigur ajungeam cu bărbia până în podea și cu limba de un cot atârnând pe-afară. Încercam să nu devin prea suspicioasă cu ce avea să-mi ceară înapoi pe toate astea; dar până la urmă era *Valentine's Day*, nu? Pentru prima oară în viața mea, m-am simțit ca amanta prim-ministrului! Mai primisem cadou o pelerină scurtă, din blăniță moale și roșie. Spun doar că e adevărată, nu și animalul din care e făcută, pentru că nu vreau să par o Cruella DeVille (nu că nu puteam fi, dar i-a tu bani de unde nu-s!)... Și se asorta PERFECT cu ținuta din seara asta. Când i-am spus că nu am idee cum l-aș putea răsplăti pentru asta (și mă simțeam datoare să o fac), mi-a mărturisit că eu deja îl făceam fericit prin simpla mea existență. Hei, nu e prea devreme să spună asta?! În fine, nu aveam de gând să-i stric inima. A mea mi-a venit la loc când a zis „știi tu cum să mă faci fericit" și a zâmbit în stilul său caracteristic, sărutându-mă foarte umed pe gât (Oh, fără vănătăi!) și strângându-mă de fund. Ei, așa mai merge!

Pentru orice eventualitate de sufocare, am învățat din greseli și mi-am prins părul într-un coc chic, lăsându-mi câteva șuvițe să-mi cadă rebele pe chip. Mi-a zis să semăn cu Nicole Kidman (când era tânără) îmbrăcată așa, iar eu nu am putut decât să zâmbesc satisfăcută de mine însumi și să-i

mărtusiresc că și el semăna cu Andy Garcia, cu părul acela dat pe spate cu gel.

Dean sosise la momentul potrivit și purta un tuxedo negru, cu clasica și eleganta cămașă albă. Nu-l mai văzusem de la absolvire la costum și cravată, nu era genul lui. El mai degrabă purta tricouri uni, o jacheta cu mâneci lungi în carouri și o pereche comodă de jeanși. Oricum, țin să menționez că îi stătea absolut fenomenal în costum și îi dădea un aer destul de rafinat, numai că el nu prea știa să se poarte într-o astfel de ținută și se simțea oarecum stingher. La polul opus de Luciano, care era regele Costumului-Alb-Cu-Cămașă-Neagră-Și-Batistă-Roșie. Ceva tipic italian.

Când mă văzu îmbrăcată așa, prima lui expresie a fost „uau, arăți super", dar fără vreun accent anume, pentru a nu-i stârni mârâitul lui Luciano.

Am pornit toți trei spre Piccadilly cu Porche-ul patronului de la *Forbidden's*. Eu am stat în față, iar Dean a stat pe bancheta din spate – se ştie cine a condus. Nu pot spune că Londra era aglomerată, dar nici liberă nu era. De fapt, Londra nu e liberă niciodată. Luciano acceleră puțin când am ieşit din Hampstead, iar asta mă făcu să-mi amintesc de o întâmplare amuzantă de când eram eu prin clasa a patra și i-am zis mamei mele că atunci când eu voi fi mare și voi da de permis, mașinile n-o să mai aibă roți, ci vor levita. Pe atunci urmăream *Magicianul Ace* (sau ceva de genul ăsta) și în desen mașinile zburau pe șosea. Eram absolut fascinată de asta și mult timp m-am

întrebat când oare se vor inventa... Să fi tot trecut cinșpe ani de atunci și știința nu a mai avansat cu nimic, în afară de obsesia aia complet tâmpită a japonezilor pentru roboți aproape similari oamenilor. Fraților, vă pierdeți timpul degeaba – mai bine inventați mașini care levitează! Și așa roboții ăia nu vor putea în veci să facă sex nebun ca mine și Luciano, așa că mai bine ați renunța că nu ne veți întrece niciodată!

Întâmplarea mi-a smuls un zâmbet involuntar de pe buze, iar italianul, cum mereu era atent la orice vibrație a unui fir de păr de-al meu, observă imediat și mă întrebă ce găseam atât de amuzant. Nu pot descrie în ce hal râs au izbucnit băieții, dar sigur le dăduseră lacrimile când făcusem și comentariu despre *cyborg-sex*, fără a menționa de mine și Luciano.

Și așa, cu ideea mea despre mașini care levitează, ajunsesem și în Piccadilly, pe strada lăturalnică cu pricina, dar foarte frecventată de lumea bună londoneză. Pentru Dumnezeu, ne aflam în Piccadilly doar, fată! Iar *Forbidden's* era unul dintre cele mai *hot* și *must-go* cluburi din capitală. Și eu eram o norocoasă că mi-o trăgeam cu proprietarul! *Elena, your a bitch!* Bineînțeles, a fost o glumă. Dar în orice glumă există și o urmă de adevăr, evident. Să nu se înțeleagă că beneficiam după urma acestui lucru! În afară unor pantofi de la Jimmy Choo și o blană... și astea la ocazii speciale.

La intrare, cei doi tipi musculoși de data trecută m-au privit acum cu un și mai ridicat nivel de interes, probabil mirându-se că șeful lor venise

la bar cu aceeași femeie de două ori. Record! Doar presupun, nu știu nimic de viața amoroasă a lui Luciano înainte de mine. Hei! Ăsta chiar e un subiect interesant de dezbătut cu el... Nu mă gândisem deloc înainte să-l întreb.

Și intrasem. Gratis. Că intrarea era aproape zece lire. Pe principiul „dacă nu consumi nimic, măcar plătești taxă de intrare, iar nouă tot ne iese ceva”! Nu condamn, mi se pare un lucru foarte ingenios. Adică, dacă fac un calcul mai exact, în nopțile *pline* îi ieșea în jur de o mie pe seară! Ei, ăsta da profit. Nu m-am putut abține, părinții mei au fost administratori în propria firmă și am crescut prin magazinele și barurile lor, jucând biliard cu bețivii de la opt ani, chiar ocupându-mi și de afacerile lor de la șaisprezece. Da, cred că e foarte ciudat și paradoxal cum m-am apucat de fumat la cincisprezece. În concluzie, foarte târziu!

Îl țineam ferm, sigură, hotărâtă și foarte înțepată (în fund) pe Luciano de braț. Aveam acea ținută cu nasul pe sus și foarte mândră, dar nu exagerată. Dacă era liniște înăuntru, îi puteam chiar auzi alergându-i prin vene orgoliul de *italiano* al său. Așa că m-am mulțumit să-i citesc în ochi acele sclipiri viclene de care era el în stare, în momentul când voia să cucerească și atunci când se simțea extrem de viril. Dean stătea aproape de brațul meu stâng și examina foarte uimit și curios împrejurimile. Se aplecă și îmi șopti la ureche:

— Eh, acum chiar știu că Luciano știe ce-i aia calitate și bun-gust, nu glumă!

L-am aprobat cu o simplă înclinare a capului. Era inutil să deschid gura când eu eram prea atentă la lumea care ne privea, prea concentrată să nu mi se facă rău și să descopăr „noi specii". Trebuia oare să mă obișnuiesc cu acei ochi curioși, cărora nu le puteam reține sau vedea fețele? Toată sala nu a mai respirat când Luciano a pus vârful pantofului său alb în bar. Eram ca într-o scenă din aia din *Smooth Criminal*, când el intră pe ușă și tot clubul îngheață. Numai că nu-mi amintesc să fi avut vreo puicuță blondă la braț. Când ne-am îndreptat spre obișnuita noastră masă de pe „etajul" trei, l-am întrebat pe Luciano, care saluta din nou în stânga și în dreapta:

— Vei cânta în seara asta?

— Nu, răspunse el banal de scurt, repede, și îmi trase scaunul politicos, pentru a mă așeza la masă. Prefer să stau cu voi și să analizăm persoanele din jur. Dar am un pic de treabă în spate. Vă comand imediat câte un *Bloody Mary*. Vin în cinci minute!

Și plecă, strângându-mi călduros mâna. Mi-am dat jos pelerina și mi-am pus-o pe spătarul scaunului. Dean se făcu comod și acum privea atent globul de ghicitoare de pe masă. Îi plăcea aici. Eu am scrutat dintr-o privire toată încăperea și am expirat ușor aerul pe gură. Simțeam mici pulsații în venele de pe coapse, brațe, gât și cum un mic val de căldură îmi invada pieptul. Ori nu erau multe creaturi magice, ori eu începeam să mă obișnuiesc cu acea senzație. I-a să verificăm!

Prima dată, am privit la masa din dreapta mea, de la etajul doi. Erau trei tineri blonzi (doi

băieți și o fată), foarte liniștiți, ce discutau în liniște. M-am concentrat și m-am străduit să caut în minte o definiție a lor și imediat mi-a licărit în ochi o aură galben-aurie. Erau elfi!

— Dean! am zis eu în șoaptă și entuziasmată, trăgându-l ușor de mânecă. Cei trei de mai jos sunt elfi!

El tresări de emoție și privi spre locul cu pricina, zâmbind. Nu știu dacă tipii m-au auzit, dar își întoarseră cu toții ochii aurii spre mine. Am crezut că în secunda următoare ne vor face scrum cu vreo vrajă, dar ei, foarte simpatici, ne zâmbiră cald și ne făcură din mână, ca şi cum ne cunoşteam din liceu. Fata zâmbi discret spre Dean, iar unul dintre elfi îmi făcu din ochi. Uau! Dublu „uau”!

— Uau! am repetat eu cu voce tare. Am impresia că ei pot simți când eu îi detectez. Îhâm! Să mai încercăm o dată.

De data asta, m-am orientat în partea stângă, mai sus, unde am dat de o gașcă de fete vesele. Păreau adolescente de liceu și bârfeau la un cocktail în oraș. Am stat puțin și le-am privit, fără a căuta în adâncul minții mele adevărata lor natură. Stăteau pe o canapea pe colț, mai spre bar. Erau patru. Una dintre ele părea că spune ceva captivant, iar celelalte erau atente, iar după câteva secunde, izbucniră iar într-un râs colorat. Brusc, m-a copleșit nostalgia. Nu mai vedeam niște străine. Vedeam pe acea mini-sofa pe Sabrina, Gabriela, Daniela și pe mine, în liceu. În serile în care ne plimbam prin centrul orașului și stăteam la o terasă la o bârfă, alături de un Cinzano cu lămâie

și multă gheață. Și râdeam prostește. Și mai trecea vreun tip super drăguț. Și discutam de cât de aiurea era îmbrăcată tipa de la masa de alături. Și povesteam despre băieți și liceu. Mă pocnise un grozav dor de ele, unul atât de tâmpit, încât mi se umeziră ochii și începeam să văd în ceață. Acum știam pe pielea mea ce simțise Carrie Bradshaw când plecase la Paris cu rusul și-și lăsase cele mai bune prietene acasă în New York.

— S-Sunt patru z-zâne pe colț! am suspinat, trăgându-mi mucii și căutând în geantă o oglindă. Adică pe canapeaua din colț.

— Jenny, te simți bine? De ce plângi? mă întrebă elful, aruncându-le fetelor o privire fugară.

— Oh, m-a cuprins melancolia! O prostie, o nimica toată! am explicat și am acel moment, adolescentele m-au privit timide și au zâmbit. Oh, ale naibii amintiri! Câteodată mă gândesc că o amnezie e bine-venită

Fix când îmi puneam oglinda în geantă, un chelner simpatic ne aduse pe o tava băuturile noastre. I-am mulțumit politicoasă și recunoscătoare în gândul meu că nu trebuia să las niciun bacșiș, iar dânsul îmi surâse într-un „pentru nimic, doamnă di Moneli”.

CEEEEEEE?! CE-AI ZIIIS?!

Am făcut amândoi ochii cât mingiile de golf irlandeze și l-am privit pe tânăr cum se îndepărta. Cred că în acel moment, Tiger Woods putea ținti cu mare ușurință în gura mea, tocmai de pe Turnul Londrei! Eram sub efectul unui paratrăsnet verbal. Dacă vreunei femei din lumea asta nu-i place, detestă să fie strigată „doamnă”, eu

sunt aceea! Uram lucrul acesta mai mult decât ciorba de pește și culoarea mov. Eram șocată. Până și genele îmi vibrau de ciudă.

— Cum ți-a ziiis...? făcu Dean, luând o duș că zdravănă de *Bloody Mary*.

— Cred că „doamnă di Moneli”... Ar trebui să o iau ca o confuzie de adresare sau ca ceva de-nainte plănuit de Luciano? am sugerat eu, făcând același lucru ca el.

Elful din fața mea nu răspunse, ci doar dădu din umeri buimăcit și trăgând cu ochiul la blonda-elf din stânga sa.

— Hei! i-am atras eu atenția, pocnind din degete, dar o clipă mai târziu mi-am regretat gestul; nu-mi păsa de viața amoroasă a lui Dean, ce făcea cu ea și știam că îi voi ține mereu partea în fața lui Maggie și viceversa. Tot ce i-am zis în continuare a fost: Fă-o cu prezervativ! și l-am bătut pe umăr prietenește, ridicându-mă de la masă. El aprobă, hipnotizat de fată și sorbind din băutură.

Uau, uite-l pe Dean din facultate! Un mini-Cooper, obsedat de *crazy european sex*! Și asta înainte de a fi cu Maggie, bineînțeles.

În acel moment, atenția mi-a fost atrasă de muzica trance de fundal. Intrase direct cu refrenul din *I’m In Miami Beach*. Cum era o vorbă: melodia asta mă transforma. Nu mai spun că am început ușor să fredonez, dar m-am oprit când l-am văzut pe chelnerul cu pricina, așteptându-și următoarea comandă la bar. M-am apropriat cu încredere de el. Era un blond înalt, tipul care lucra la sală de cinci ori pe săptămână, gen Travis

Fimmel când avea părul lung și juca în *Sex and the City*; iar eu arătam ca o Samantha Jones, pentru că eram deasemenea blondă și pentru că pe ecusonul lui scria „Brad, 19, V.”. Era oare vârsta? Sau altceva...?! Și „V”-ul, în caz că venea de la numele de familie, nu trebuia trecut înaintea vârstei? Cred că încă mai am multe de învățat...

— Ămmm, scuză-mă... Brad! m-am adresat ridicând ușor mâna.

— Da! răspunse el foarte prompt, privindu-și o secundă ecusonul mic și înțelegând de unde îi știam numele. Vă pot ajuta cu ceva, doam...?

— Hei! i-am tăiat-o eu cât de scurt am putut (vorba). Exact de asta voiam să vorbim. Știi, ca să fiu cât se poate de concisă... Eu nu sunt „doamnă” și mai puțin „di Moneli”. Nu sunt căsătorită cu domnul Luciano di Moneli, am explicat eu ca pentru copiii de clasa întâi, extrem de clar.

Dacă mi-o trag cu el, nu înseamnă că sunt și *sua molia*. Of, ce cuvânt tâmpit au inventat și italienii ăștia pentru „soție”. În fine, explicațiile astea mi le-am dat în propriul cap.

Brad își puse mâinile în spatele șoldurilor, coborând ușor spre fund. Își trădase gestul că obișnuia să-și îndese degetele în buzunarele de la spatele jeanșilor. Mă privi surâzând și dând resemnat din cap, apoi zise, apropriindu-se mai mult de mine, pentru a nu țipa în gălăgia din club.

— O.K., înțeleg, zâmbi el complice. Îmi pare foarte rău... domnișoară! Dar să știți că eu așa

am înțeles de la *signor* di Moneli. În fine, mă bucur că m-ați lămurit.

Părea vizibil fericit că eram „domnișoară” (teoretic vorbind) și că nu eram căsătorită. Am uitat intenționat să-i explic că era ceva între mine și Luciano. Oh, la naiba, reminescențe din adolescență: mereu mi-au plăcut bobocii dintr-a noua, chiar dacă eu eram într-a unșpea!

— Ăm, eu sunt Genova, dar îmi poți spune Jenny! m-am prezentat până la urmă, întinzându-mi mâna.

— Încântat, Jenny! zise el. Bănuiesc că deja mi-ai aflat numele.

Și arată spre ecuson, râzând, apoi îmi strânse mâna cu căldură. În acel moment, am fost fulgerată în fața ochilor de o lumină roșu-aprins, sângele începu să-mi curgă mai repede prin vene și respirația mi se intensifică. Și atunci mi-a venit și informația de care aveam nevoie.

— Uă! făcu Brad şi se încruntă subtil. Tu ştii, nu?

— Ce anume? i-am întors-o eu, făcând-o pe prostuța.

— De noi, de noi toți, explică el și apoi zâmbi ca înainte, lăsându-mă să mă holbez la doi canini ce deveneau din ce în ce mai lungi.

ERA VAMPIR!!! OH, DOAMNE, ERA VAMPIIIR!!! DE TREI ORI: VAMPIR, VAMPIR, VAMPIR! ȘI DIN NOU: VAMPIIIR!!!

Brusc, totul păru că tace şi volumul muzicii fu dat mai încet. Mintea mea procesa ce mă înconjura cu încetinitorul. Atunci am simțit pe mine zeci de ochi care mă înțepau și am simțit

nevoia să mă uit prin club. Nu mă înșelasem. Câțiva tipi și tipe mă priveau insistent, unii zâmbind seducător, altele scrutându-mă fără milă. Eram în centrul atenției acum. Probabil Brad transmisese asta tuturor vampirilor prezenți: tipa asta cu sâni mari din fața mea știe că noi suntem vampiri! Colții la vedere!

Bineînțeles, nu stăteau acum ca la dentist, dar am văzut câțiva canini lucind în globurile de ghicitoare de pe mese și câteva limbi umezind buze. Nu pot spune cât de Pam Anderson m-am simțit, dar deja îmi auzeam propriul sânge vâjâindu-mi prin vene. Probabil și asta voiau: sânge bine antrenat!

Am încercat să-mi păstrez calmul, sprijinindu-mă de bar, dar în acel moment am simțit o mână puternică apucându-mă de cotul drept și împiedicând podeaua tupeistă să se ridice și să-mi atingă țeasta.

— E femeia mea! zise bărbatul, cu un glas foarte serios și puțin răstit, care se dovedi a fi Luciano. Muzica într-adevăr fusese dată mai încet pentru a-l face pe patron auzit; Aha, deci de aici pornise ideea cu „doamna di Moneli” – pentru a mă proteja. Și nu permit nimănui, dar absolut nimănui să se atingă de ea! continuă italianul și mai cu vână. *Capisci*?

Deși nu primise niciun răspuns, mai scrută a doua oară clubul și făcu semn să se pornească din nou muzica. El se întoarse spre mine într-o semi-îmbrățișare și mă conduse încet-încet înapoi spre masa pe care o rezervasem. Eu nu am mai avut curaj să-mi ridic nasul în vânt sau să văd ce

privire îi trase lui Brad. Să înțeleg că nu era vârsta care era scrisă pe ecuson? Oh, ce umor negru am... Și „V”-ul era specia sau ce?!

— Sigur te simți bine? Vrei să stai aici? mă întrebă Luciano când ne-am așezat amândoi la masă.

— Da, nu-ți face griji. Sunt O.K.! i-am răspuns, revenindu-mi ușor la starea inițială.

— Să nu-mi fac griji?! răbufni el cu un ton mai ridicat, dar se calmă când văzu că atrase atenția și repetă mai încet: Să nu-mi fac griji? *Angelo mio*, tu-ți dai seama ce zici? Tu-ți dai seama câți vor să ți-o tragă în momentul ăsta?

Uau, și se presupune c-ar trebui să mă simt prost? Chiar deloc, prietenaș! Dacă tu ești gelos, asta e problema ta! Dar nu am zis-o cu voce tare, ci am privit zâmbind în jur și în special la doi tipi blonzi de la „etajul” patru, care îmi făcură cu ochiul și-și arătară colții. Am început să descopăr (nu pentru prima oară) că acei canini lungi și ascuțiți chiar mă excitau. Pentru un moment, am uitat de Luciano și le-am tras un zâmbet celor doi, fix ca în liceu, tip Britney. Îmi preluară mesajul și le-am citit pe buze un „vorbim când scapi de el”.

— Și?! Ești gelos? i-am replicat, ridicându-mi sprânceana stângă.

— Foarte! răspunse el prompt, punând un accent ciudat pe „f”.

— Uite ce e: mie nu-mi plac bărbații geloși și, mai presus de toate, nu-mi place să fiu ținută sub papuc de cineva. Plus că știi prea bine că nu suntem într-o relație serioasă, iar tu nu m-ai întrebat niciodată dacă vreau să fiu iubita ta. O.K.,

nici nu voiam, dar nu sunt soția ta. Apreciez că ai scornit-o ca să mă protejezi, dar nu ți-am cerut protecția. Știam să-mi port și singură de grijă înainte să apari tu. Ți-o spun foarte calm! Și încă ceva: pentru mine, sexul e doar sport și plăcere. Asta îți cer, tu mi-l dai. Nu vreau mai mult! Punct! am încheiat eu, dând tot *Bloody Mary*-ul peste cap și am zâmbit sarcastic.

Rămase fără replică. Dumnezeule mare! Hei, oameni buni, un italian fără replică! Repede, aduceți *Guiness Book*-ul! Cu toate că m-am simțit un pic prost că i-am făcut o scenă în liniște, în propriul bar, după cadourile minunate pe care mi le dăruise azi și pentru grija pe care mi-o purta. Dar tocmai asta învățasem de la viață: să nu ai milă, să nu-ți pară rău și să ai sânge rece. Excluzând faptul că al meu era foarte fierbinte acum, după un pahar de tărie și atâția ochi doritori ațintiți asupra mea.

Nu am făcut ce am vrut să fac, adică să mă duc la cei doi tipi și să mă așez între ei, ci am stat și l-am privit pe bărbatul din fața mea, așteptând să aud un răspuns.

— Bine, dacă asta e tot ce vrei, nu mă împotrivesc! zise Luciano într-o doară. Dar să știi că mi-ai rănit orgoliul meu de *italiano*. N-am mai întâlnit în viața mea o femeie ca tine: să nu se implice absolut deloc emoțional și să aibă un așa tupeu. Poate și asta m-a făcut să umblu mai adânc în *el mio cuore* și să găsesc acolo sentimente speciale pentru tine, *angelo mio*...

În următorul minut eram pe bancheta din spate a mașinii sale, făcând sex. Eu deasupra,

bineînțeles. *Big Ben* „a bătut ora doisprezece" în *Londra* și își făcea treaba foaaarte bine în *ea*, dar totuși cred că era în jur de unsprezece când „am urcat sus de tot pe *Podul Londrei*"! Ce noroc că era noapte, că geamurile Porche-ului erau izolate fonic și că strada era lăturalnică!

— Ești o târfă mică și încăpățânată! conchise el cu o răutate demonică, foarte senzuală, aproape abținându-se să nu mă plesnească, strângându-mi maxilarul între degetele sale lungi, când terminase.

Ochii săi albaștri aproape licăreau în lumina slabă de la felinarul de afară, care se strecura vag prin geamurile fumurii ale mașinii. În acea secundă m-am strâns jos, întorcându-i durerea. Luciano suspină printre dinți, dar rezistă eroic chinului la care îl supuneam. Dacă era vampir acesta era momentul în care îmi sărea la gât și mă golea de sânge.

— Da, hai, știam asta...! am zis nepăsătoare și m-am relaxat, ridicându-mă.

— Unde naiba e Dean? mă întrebă el, răsuflând ușurat și închizându-și prohabul.

— Habar n-am. Probabil e cu blonda-elf de lângă masa noastră, mi-am dat eu cu părerea, deși eram foarte sigură de asta.

— Uau, tipul nu pierde timpul deloc! observă Luciano.

Când ne-am dat jos din mașină, după un colț de casă se ivi un cuplu foarte vesel, care se ținea unul de gâtul celuilalt și se sărutau ca doi împiedicați. Italianul se opri o clipă, îndemnându-mă să fac același lucru. M-am uitat mai bine înspre

ei și am observat țeasta de Morcoveață a lui Dean, profilându-se sub felinar și claia blondă de păr a elfei. Călcă într-o băltoacă și asta le stâri și mai mult râsul celor doi. Bodyguarzii îi priviră cu reținere când aceștia se apropriară de intrarea în club și cerură ajutorul din priviri lui Luciano.

— Dean?! l-am strigat eu puțin reținută și uimită, ridicând dintr-o sprânceană. El se întoarse spre noi, cărând-o cu brațul de după gât pe fată. Hai, nu mergi acasă? am mai adăugat, ignorând chicotelile blondei.

— Și cine te crezi tu să-l tragi la răspundere? Iubita lui? interveni elfa în timp ce mă puncta în aer cu un deget, ținându-se bine de sticla aproape goală de *Jack Daniel's*. Amândoi erau bine piliți.

Nu voiam să fiu nepoliticoasă cu partenera de *one-night-stand* a lui Dean, dar tipa întrecea măsura, când de abia se ținea pe picioare, proptindu-se bine de sticlă și de elf. Știam că a doua zi el nu-și va mai aminti nimic, dar eu cum aveam să-l duc în halul ăsta la Maggie? Sau poate nu trebuia să-l duc...

— Dean, omule, hai acasă! Ajunge pentru o seară. Nu vezi în ce hal ești? insistă și Luciano, trăgându-l de braț, cu un aer foarte serios și convingător.

— Dă-mi drumul, italian nesuferit! Lăsați-mă în pace! se smuci el, rățoindu-se de zor la noi. La o asemenea adresare, paznicii se cambrară înfuriați, dar șeful lor le făcu semn să se liniștească. Eu stau aici până dimineață, cu

frumoasa mea Aleera! mărturisi Dean și se intinse să o sărute.

Însă nu avu timp, că într-o fracțiune de secundă, Luciano îl trase de sacou și îi aplică un pumn de toată frumusețea, în obrazul drept. Acesta rămase lat pe trotuar, cu fața în jos. Eu m-am speriat un pic, însă Aleera țipa cât o țineau plămânii „Poliția, chemați poliția! Nemernicul ăsta l-a lovit pe iubitul meu!". Unul din bodyguarzi îi prinse mâinile la spate și o liniști imediat, injectându-i ceva în gât – asta foarte rapid, încât nici eu nu sunt sigură de ce am văzut. Elfa tăcu brusc și fu dusă de bărbat, împinsă cu de-a sila prin spatele clubului. Auzisem ceva de „sânge rar" și „bani mulți", dar, după cum spuneam, nu eram sigură de ceea ce mă înconjura în momentul în care mi-am văzut cel mai bun prieten lat la pământ.

Luciano își netezi părul și se dădu un pas înapoi, ducându-și încheietura mâinii cu care lovise la nas. Eu m-am repezit la corpul inert al lui Dean și l-am întors pe spate. Aveam noroc că nu căzuse în mâl. Îi curgea sânge din nas, fiind spart, și se chinuia să-și deschidă ochii.

— Doamne, Dean, mă auzi? Ești bine? l-am întrebat eu, convinsă că nu v-a răspunde și încercând să-l ridic în șezul, pentru ca sângele să nu-i intre pe căile respiratorii. Hei, un pic de ajutor aici! m-am adresat lui Luciano care privea pasiv scena; nici celălalt paznic nu se mișcase de la locul lui.

— Je-Jenny...?! îngăimă el amețit, scuipând sânge și căutându-mi privirea.

LXVII *La Dolce Vita*

L-am luat amândoi de subțiori și l-am ridicat în picioare, ținându-l cât puteam de bine, pentru a-l duce cât de cât întreg la mașină. După ce făcurăm câțiva pași, Dean se aplecă de burtă și scoase un zgomot ciudat. Imediat, nu mi-am dat seama despre ce era vorba din cauza semi-întunericului de pe stradă, dar m-am prins când l-am auzit pe Luciano înjurând:

— Eh, *cazzo*! Drace! Erau noi!

Nu avu timp să se ferească și elful vomită tot pe pantalonii și pantofii albi-imaculați ai italianului. Nu mi-am putut abține un chicot mutual în timp ce el își scutura cu scârbă piciorul stâng, cel pătit.

— Trebuia să-l vezi în facultate... Lasă, că se curăță cu apă rece și înălbitor! l-am liniștit eu, în timp ce el deschidea portiera din spate, pentru a-l lungi pe bețiv pe banchetă.

— Și tu cine crezi că stă să-i curețe? Regele Charles?!

Ne-am urcat și noi în mașină, dar nu am găsit nicăieri vreun șervețel umed pentru a-i șterge pantalonii lui Luciano, așa că am mers pe drum cu geamurile lăsate puțin în jos. Eu, ca de obicei, în preajma oamenilor care au luat la bord și sunt foarte veseli, mă bufnește râsul; așa că m-am abținut cu greu să nu fac o criză de râs din cauza feței scârbite a italianului (hei, și se mai considera și detectiv criminalist) și a vorbelor fără noimă pe care le îndruga Dean, delirând: „Oh, Aleera, ce bună ești! Ce păr frumos și ce buze dulci ai!” Aici am prufnit, nemaiputând să mă abțin și am văzut și

o urmă de zâmbet pe fața șoferului nostru Botic-Bosumflat!

— Care din ele, Dean băiete? întrebă Luciano la Lună și apoi amândoi ne-am stricat de râs până acasă, făcând caterincă pe seama lui Dean și a aventurii sale nocturne.

Când am ajuns la mine acasă, a trebuit să-l cărăm în brațe până înăuntru, deoarece acesta adormise și era imposibil de mișcat în alt mod. Așa că eu l-am apucat de picioare și Luciano de mâini. Dacă ar ști el de câte ori ne-am cărat unii pe alții în facultate, cu *Gașca Celor Șase*, ne-ar numi „bețivi de primă mână". Dean era veteran la mimat targa iar eu și Troy paramedicii. Se pare că nici acum nu ne-am lăsat de „ghici ce-am mimat aseară!" Bine măcar că nu ne drogam. Noi eram așa, cum să zic, mai de moda veche a primului deceniu din secolul douăzeci și unu. L-am trântit pe canapeaua din sufrageria mea și l-am privit cu aceeași ochi, ca de fiecare dată când ajungea lat la mine ori la Sarah acasă.

— Și acum ce facem? Îl lăsăm așa ca o balegă în mijlocul drumului? mă întrebă Luciano, aranjându-și și scuturându-și sacoul.

— Nu facem nimic. Îl lăsăm fix așa cum îl vezi. V-a dormi la mine în noaptea asta. În niciun caz nu o sun pe Maggie, nu vreau să intre în bucluc cu ea. Voi inventa eu ceva, dar asta mâine. Sunt prea obosită să mai pot gândi în momentul de față! am mărturisit cu cea mai profundă sinceritate și m-am întins ca o mâță leneșă, căscând de zor.

— Sigur nu vrei să rămân cu tine în noaptea asta? propuse el pentru a suta mia oară și

mă luă ușor de după șolduri, coborând spre fese, luând din nou aerul său obișnuit de cuceritor... cu vomă pe pantaloni.

— Oh, nu! Nu te mai îngrijora atâta, știu să-mi port singură de grijă. Locuiesc de aproape cinci ani în Anglia, uofff! i-am explicat și eu, sătulă de același clișeu, pe care îl repetam la infinit. Apropo, Luciano, fata aceea cu care era Dean – elfa –, unde a fost dusă de bodyguard? Va fi în siguranță? Adică, mă gândesc că tu vei fi învinuit dacă va păți ceva și...

— Da, da, sigur! Bineînțeles, e în siguranță, nu-ți face griji pentru ea, nu va păți nimic! mă liniști el.

Îmi mângâie tâmplele cu ambii arătători, în felul acela special și delicat, care îmi dădea fiori și mă făcea să mă relaxez total și să-i cad moale în brațe. Era ca și cum avea în buricele degetelor un elixir ciudat care îmi amorțea simțurile, îmi lua tot stresul și toate grijile și îmi făcea capul mai ușor. Luciano era un expert când venea vorba de zonele (mele) erogene și de masaj. Nu știu de câte ori mă ademenise în pat, doar atingându-mi pielea din spatele urechilor sau trecându-și un deget pe șira spinării mele.

— Sigur nu vrei să rămân? mă îmbie el, lingându-mi lobul urechii și suflând ușor. Să-ți fac un masaj... ceva... să te ajut să te relaxezi? mai adăugă, apăsând ferm, dar delicat, zona din spatele gâtului meu, spre umeri.

Pur și simplu, eu nu pot rezista când cineva îmi atinge urechile sau zona gâtului. Sunt extrem, exagerat, hiper-sensibilă în acele părți, iar

el știa exact ce mă înmoaie, că mă face să devin o mioară (ca să nu spun „capră") blândă.

— Oh, Luciano, termină! Am nevoie să stau singură și să meditez la cele întâmplate în seara asta, O.K.? l-am împins eu.

— Dar tu nu trebuie să faci nimic, iubito! Tu doar trebuie să stai întinsă pe spate, de restul mă ocup eu... Și în plus, mai am un cadou pentru tine! spuse Luciano, lipindu-mă de el ca să pot simți „cadoul" întărindu-se.

— Mai bine l-ai păstra pentru altădată! i-am sugerat. Nu vreau să par rece, dar nu-mi mai pot mișca un deget de oboseală. Deja am făcut-o în mașină. Înțelege! Sunt așa de frântă, încât aș adormi imediat ce mi-ai da jos rochia, așa că fii băiat cuminte și nu mai insista!

Luciano mă privi resemnat și fu de acord să-l conduc până la ușă. Acolo se întoarse spre mine și îmi spuse un dulce „*ti voglio bene, angelo mio"*, însoțit de un lung sărut. Nu i-am putut răspunde, nu i-am putut spune că-l iubeam la rându-mi, deoarece nu era așa. Nu mă răscolea niciun fior de ordin sentimental pentru a-i răspunde. Norocul meu e că el nu căuta asta, dar știam că mai târziu (dacă va exista un „mai târziu") îmi va cere să-i răspund.

Am încuiat ușa de la intrare și am oftat ușurată când am auzit scârțâitul roților pe pietriș. M-am întors în sufragerie și l-am dezbrăcat pe Dean de sacou, l-am descheiat la pantaloni și cămașă, l-am descălțat, apoi i-am adus o pătură ca să-l învelesc. Nu e prima dată când fac asta, așa că pentru mine era ceva obișnuit, ca de la soră la

frate. Nu cred că mai e necesar să amintesc că, ameţit cum era, o striga încontinuu pe Aleera şi încerca de zor să mă sărute, dar puţea îngrozitor a băutură şi a vomă! Bleah! Nu m-am putut abţine să nu scot din poşetă un mini-parfum mentolat „pentru o respiraţie de gheaţă" şi i-am pulverizat în gură, nefiind sigură dacă asta îl va opri să vomite din nou. Dar, spre norocul meu, nu o făcuse, ci adormise buştean la loc. Sângele care îi cursese din nas i se uscase şi acum pielea acestuia începuse să se învinețească. Am hotărât că atât timp cât sângele nu-l deranjează (şi aşa nu fusese mult), să nu încerc să-l şterg, pentru că îl va durea hematomul.

Eu m-am dezbrăcat şi mi-am făcut un duş rece ca să mă trezesc. Hei, credeaţi că am să sforăi şi eu toată noaptea, după cum i-am spun lui Luciano? Mie nici măcar nu mi-era somn. Aşa că mi-am făcut o ceaşcă mică, dar foarte concentrată de cafea italiană şi m-am instalat pe un fotoliu, aproape de Dean, cu laptopul meu vechi şi credincios în braţe. Aveam de gând să caut pe internet câte ceva despre creaturile magice întâlnite în seara asta, în special despre...

— ... Vampiri! *Upgrade information*! am spus eu, amintindu-mi la vremurile bune de demult şi dând *search* pe Wilkipedia la *vampires in mithology*, iar apoi la *modern vampires*.

III
TEORIA PORTOCALEI

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ m-a trezit telefonul fix, care a început să zbârnăie cu atâta hărnicie, încât o putea trezi și pe Frumoasa din Pădurea Adormită din cei o sută de ani de somn ai săi! Am tresărit speriată, constatând că nu eram în patul meu, pentru că așa nu mai auzeam atât de clar drăcia aia. Adormisem ca neomul, în sufragerie, nemișcată toată noaptea, pe unul dintre fotoliile mele moi și cu laptopul în brațe. Nu-mi amintesc ce căutam mai exact în momentul în care mi s-au închis pleoapele. Internetul era conectat încă, dar slavă Domnului că era wireless, pe abonament și nelimitat!

Dean se afla tot în acea poziție deșirată, ca un tablou de Picasso, cu gura căscată. El nu auzi telefonul, însă sunetul acestuia avu măcar un efect asupra lui: îl opri din sforăit.

A durat ceva până să-mi dau seama ce mă înconjuta și m-am ridicat cu greu să răspund, pentru că fixul meu suna foarte rar (cine să mă sune?) și era mereu o curiozitate să aflu apelantul. Era un telefon retro, cu roată, dar fără fir, acoperit cu puf roz, primit cadou de la Troy. Știu că pare ciudat. Întrebare: ce fel de iubiți își fac cadouri gen telefoane fixe, când astea deja au devenit o inutilitate încă de la începutul secolului douăzeci și unu? Răspuns: Troy și Genova. Chestia e că noi vorbeam cu ORELE la telefon când el pleca în vacanțe în Țara Galilor și nu numai – în mai toate

serile. Iar atunci când ne plictiseam, pur și simplu tăceam și comunicam prin semne!

M-am grăbit să răspund abia atunci când am început să urc scările spre hol, căci acolo îl țineam, la baza scărilor ce ducea la etaj.

— Bună dimineața, Genova Huzum la telefon! Cu cine am onoarea? am spus mai mult teatral și am auzit un chicotit dulce și cald de la celălalt capăt.

— Cu iubirea vieții tale, îngeraș! zise Luciano, devenind serios.

— Oh... 'neața, dragule! Ce faci? l-am întrebat, apucându-mi fruntea cu palma și oftând, pot să zic un pic dezamăgită.

La cine te așteptai, Genova? Troy cumva?!

— Bine, scumpo. Ai dormit bine? Dean ce face? S-a trezit?

— Nu, încă nu. Da, am dormit dusă! am zis eu ironică, dând ochii peste cap, ascunzându-i faptul că mă dureau toate oasele de la poziția tâmpită în care am înțepenit toată noaptea.

— Mă bucur... Uite ce e, *angelo mio*, m-am tot gândit la ce s-a întâmplat aseară... și... îmi fac griji pentru tine. Vreau să știu ce ți se întâmplă, prin ce treci... Vreau să-ți fiu alături, mă înțelegi? Consider că acum ai nevoie de sprijinul meu mai mult ca niciodată și tu știi că pentru tine aș da dracului pe toată lumea, numai să te știu fericită! îmi mărturisi el, cu opriri și modulații foarte potrivite ale vocii.

În ciuda cinismului meu, Luciano părea cu adevărat îngrijorat. Ceea ce conta acum era starea prin care treceam eu în momentul de față. Nici eu

nu știam ce e, nu știam dacă am nevoie sau nu pe cineva alături... Nu știam dacă e bine sau rău.

— Bine'nțeles că știu asta, motănel, dar nu vreau să te stresezi pentru mine. Mi-e bine, nu mă simt rău... Sunt doar puțin șocată și uimită, dar mă voi obișnuit cu... elfi, zâne, vrăjitori și alte... ființe din astea. Am râs.

— Nu știu ce să zic, dar am să-ți dau câteva zile libere să te liniștești! conchise el cu un aer de medic omniscient.

— Iubire, of, deja e prea mult... Ce va zice căpitanul Jeffreys? Și așa tu nu mă lași să vin la muncă mai devreme de ora doisprezece și acum îmi dai și zile libere?! Vor ieși bârfe pe seama noastră, Luciano, mai ales pe seama mea, și știi că nu-mi place! Irlanda mă dă în judecată, am o triplă crimă de rezolvat și... UOFF!

Lucrul acesta mă trezise de tot, reușind să mă enerveze. Chiar am ridicat tonul la Luciano.

— Tu faci cum zic eu! Nimeni nu va zice nimic, îți promit. Am să-ți iau eu cazul, spunând că tu ai o problemă de sănătate. Genova, tu contezi mult mai mult pentru mine decât un amărât de proces între țări!

— Bine, fac cum zici tu... Am să stau liniștită vreo două zile, fusesem eu de acord, dar pe principiul „zi ca ei și fă ca tine".

Știam că atunci când îl enervam pe Luciano, totul era aproape la fel de plăcut ca atunci când îți plouă în casă și mai și fulgeră.

— Așa... Mă bucur. Vezi ce faci cu Dean. Am să trec puțin mai încolo pe la tine, după ce plec de la birou, bine?

LXXV *La Dolce Vita*

Am aprobat, privind ceasul de lângă cuierul de la intrare, care arăta nici mai mult, nici mai puțin de unsprezece și douăzeci de minute. În acel moment abia am înțeles că viața mea nu va mai fi atât de normală și monotonă cum fusese până în prezent și că va trebui să mă obișnuiesc cu un stil total asocial de a trăi.

Am dat să închid, murmurând un „pa" amorțit.

— Genova! mă opri el. Încă ceva... (făcu o pauză în care probabil închise ochii) Nu uita că te iubesc mult... mult de tot. O.K., îngeraș?

— Îți sunt recunoscătoare, Luciano. N-am să uit, am spus cu o voce plictisită. Vorbim mai încolo. Te pup. Pa!

Și am închis.

Un oftat greu mi se desprinse din plămâni. Nu, încă nu eram pregătită pentru asta. Nu o puteam spune. Știu că dintotdeauna am fost acea scorpie, căruia mama și rudele îi spuneau mereu „nu-ți bate joc de săracul băiat", însă, oricâți bărbați ar fi trecut prin viața mea, eu încă mă simțeam goală și neîmplinită pe dinăuntru. Pe cine naiba așteptam? Pe Făt-Frumos din Mercedes?

Și de ce gândul încă îmi zbura la Troy Jackson? Oare e adevărat că începi să vezi cât de valoros e un lucru abia după ce l-ai pierdut? Troy Jackson era peste tot în casa asta... Probabil era și faptul că nu trecuse nici mult timp de când el a plecat înapoi în America, iar amintirile din facultate cu *Gașca Celor Șase* încă îmi mai bântuiau încăperile casei mele. Era dureros să știi că totul s-a terminat. Gașca noastră nu a mai fost

aceeași de la plecarea lui Troy. Am încredere că timpul le va rezolva pe toate.

Poate unele fete sunt invidioase pe mine, pe felul cum arăt, pe felul cum gândesc, pentru faptul că am pus mâna pe un italian bogat și al naibii de frumos, cum n-a mai văzut Anglia în întreaga ei istorie; poate datorită că am o meserie cât de cât profitabilă, decentă sau poate că am plecat singură în lume la numai optsprezece ani și am reușit să-mi clădesc un viitor într-o țară străină. Însă, în ciuda faptului că nu sunt o perfecționistă, eu simt că ceva lipsește, dar mă așteaptă undeva. Și chiar asta aveam de gând să aflu.

— Unde sunt...?! mormăi Dean, înălțându-și țeasta roșcată după canapea și privindu-mă cu doi ochi mijiți.

*

— Doamne... Deci nu ştiu ce mă făceam fără tine, Jenny. Îţi mulţumesc din suflet că m-ai adus la tine acasă şi nu la Maggie, zise fotograful, ieșind din baie, cu un prosop în jurul șoldurilor și cu un altul ștergându-se pe cap.

Stăteam pe pat și mă machiam. Brusc mi-a trecut prin cap, ca o fulgerare, că arătam exact ca într-o dimineață după o noapte mai albă decât costumele lui Luciano. Un zâmbet mi se strecură pe buzele pline de fond de ten.

— Pentru ce-s prietenii, Dean, dacă nu să se ajute unul pe celălalt la nevoie, nu-i așa? În plus, nu te-aș fi băgat în gura lupului cu mâna

mea..., i-am răspuns și mi-am reluat rimelarea genelor stângi.

El îmi făcu din ochi și mă „împușcă" cu degetul arătător, întrebându-mă mutual „who's ma man?" Mă bazam pe asta. Știam că nici el nu m-ar fi băgat niciodată în gura leului de Luciano, în cazul în care m-ar fi prins pe picior greșit.

— Nu știu ce să zic în legătură cu puterea asta a ta de a simți ființele supranaturale, dar mi-e cel puțin nu-mi miroase a bine că ți-a picat pe cap așa, din senin... Ceva e foarte suspect, nu crezi? mă întrebă el în timp ce-și îmbrăca chiloții de la Calvin Klein.

— Da... Nu am mai auzit de așa ceva până acum. M-am documentat peste tot, dar nu am găsit nicio definiție, niciun cuvânt concret care să definească „abilitatea de a simți supranaturalul". Ca să o luăm altfel: cui crezi că le revenea această „funcție" înainte? am pus eu problema, parcă deschizând o altă ușă în mintea mea.

Dean își trăgea pantalonii pe el și se opri la auzul ultimei mele întrebări. Se apropie de mine cu prohabul descheiat, pieptul gol și o expresie încurcată a feței.

— Hmmm..., își mângâie bărbia de adolescent. Altor persoane supranaturale, presupun. În niciun caz oamenilor. Oamenii nu au putut ști niciodată de prezența elfilor, de asta te asigur. Numai dacă le spuneai.

Imediat ce am auzit răspunsul lui, m-am simțit ca lovită în moalele capului, un gol imens mi se deschise în stomac, iar obrajii mi-au luat

brusc foc, pulsându-mi încontinuu acea aură aurie a elfului din fața mea.

Dumnezeule, ce vrea să zică?

— C-ce vrei s-să spui? m-am bâlbâit.

— E foarte probabil ca tu să fii la rândul tău o ființă supranaturală.

Și o zise cu așa o nonșalanță, de parcă tocmai mi-ar fi spus că nu a mai găsit portocale la magazin.

— Și cum naiba nu-mi pot da seama? Adică... De ce tocmai acum? *CE A DECLANȘAT ASTA?* Oh...

Am trântit oglinda de plapuma mea verde, având grijă să nu-mi scape rimelul. Deja simțeam cum mă lua cu frisoane reci pe șira spinării, cu durere de burtă și cu picături de transpirație pe frunte.

— Sau poate *cine* a declanșat asta..., murmură el și își încheie cureaua, priponindu-se cu mâinile în șolduri și privindu-mă.

Buza sa de jos avea să i se învinețească ca de obicei dacă și-o mai mușca mult din cauza neliniștii. Era un tic nervos tâmpit pe care îl avea de când îl știu și îi făcea buzele mai pline.

— Ori e ceva nou cu care ne confruntăm. Sau toate variantele de mai sus. Nu știu, Jenny! ridică el din umeri. Ar putea fi orice, nu pricep. Stau cu speranța că timpul le va rezolva.

— Dam... Cred că ai dreptate. Tot ce putem face este să așteptăm, am conchis eu, privindu-l lung cum își ia cămașa pe el.

Dean expiră greu, iar apoi se lăsă tăcerea între noi. O tăcere în care mocneau mii de gânduri

și idei, dar care niciuna nu prindea contur concret. Eram sătulă de enigme, dar nici nu vreau să mă gândesc că ele deja începeau.

— Jenny, zi-mi... Ai mai vorbit cu Troy? mă întrebă elful.

M-am oprit. Până și ochii mi s-au oprit din clipit.

Ce legătura avea asta cu problema mea?

Da, și văcuțele pășteau liniștite pe colinele Alpilor.

— Nu verbal, de la Crăciunul trecut. Bănuiesc că niciunul dintre noi nu a mai vorbit cu el de atunci, mi-am dat eu cu părerea, încercând să ignor golul și mai mare din stomac. Însă i-am trimis niște mail-uri luna trecută, să-l întreb cum îi mai merge.

— Și ți-a răspuns?

Mi-am lăsat ochii în jos, fixând un oarecare punct de pe pat și strâmbând ușor din buze, așa cum îmi era felul. De abia acum mi-am amintit că Troy nu-mi răspunse deloc la mail-uri. Un junghi mă prinse de inimă și mi-am ridicat rapid privirea spre Dean.

— Nu... De ce?

— Îm, am auzit că Sunny l-a sunat săptămâna trecută și, din vorbă în vorbă, Troy i-a zis că s-a logodit.

— Ah, asta era?

Am rostit acele cuvinte cu o nepăsare falsă, dar care mă ajuta să-mi maschez gheara ce îmi râcâia sufletul pe interior. Oh, nu, nu era asta! Primul lucru pe care am vrut să-l fac e să pun mâna pe cel mai apropriat telefon și să sun până în

America să mă asigur că era adevărat. Însă nu am făcut-o. Am tăcut și am înghițit în sec.

Dar de ce nu m-a sunat și pe mine să-mi dea „fericita" veste? De ce Sunny? Eu ce eram?

— De cât timp? m-am trezit întrebând.

— Două luni.

— De cât durează?

— Ăăăm... octombrie-noiembrie, parcă.

— Cu cine?

— O fostă colegă de liceu.

— Aha.

Am oftat. Și nu fusese un oftat normal, ci unul tremurat și îngrozitor dacă erai Dean și mă auzeai. Și eu aflam ultima. Inima îmi bătea atât de tare încât o puteam auzi în urechi.

— Încă îl mai iubești, nu-i așa?

Atât mi-a mai trebuit și la auzul acelor cuvinte care mai lipseau din această ecuație de gradul o sută, lacrimile mi-au țâșnit încet și lin de la colțurile ochilor, udându-mi pielea obrajilor și a gâtului. Era un plâns mut, un plâns care nici măcar nu a fost provocat de mine, pe care nici nu-l voiam și de care nici nu-mi păsa. Dumnezeu să binecuvânteze rimelul waterproof!

— Luciano... Luciano e un tip atât de bun, atât de grijuliu și perfect!... Dar nu-l pot iubi... Nu mă merită, eu nu-i pot reîntoarce dragostea imensă pe care el mi-o poartă! am suspinat, aplecându-mă de trunchi. Câteodată mă întreb dacă ți-ai pierde memoria, îți vei mai putea aminti de persoanele iubite?

— Oh, Jenny, te rog eu mult: nu plânge! Uite ce e: îmi pare nespus de rău că ți-am zis asta

chiar acum, într-un moment foarte nepotrivit, însă eu unul nu o mai puteam ascunde față de tine, mărturisi Dean, punându-mi capul pe pieptul lui neted și rece.

— Deci toți știați? ȘI AȚI ASCUNS-O FAȚĂ DE MINE! am strigat din adâncul meu, ridicându-mă nervoasă de pe pat, smulgându-mă din brațele sale, privindu-l cu toată ura care trebuia totuși împărțită către ceilalți trei.

Cămașa sa albă se murdărise imediat de fond de ten, lacrimi și dermatograf negru. Am privit-o ca o răzbunare, chiar dacă știam că e ceva foarte nesimțit și lipsit de scrupule din partea mea.

— Și noi am aflat abia săptămâna trecută! Troy a ascuns asta față de noi toți, Genova! se încruntă elful.

Era prima dată când îmi spunea „Genova" și asta însemna că era ceva grav și foarte important.

— Iar acum mi-ai murdărit și cămașa. Nu mai scap de Maggie, sunt terminat! Ter-mi-nat! răbufni el, ridicându-se în picioare și răvășindu-și părul bogat cu ambele mâini.

L-am privit printre gene și mi-am tras nasul în timp ce-mi tamponam obrajii cu vârfurile degetelor.

— S-ar putea să am o cămașă de-a lui Luciano rătăcită pe aici! am spus cu o voce joasă și am început să caut prin dulap. Știam că în spatele meu, Dean avea gura căscată.

— Uite ce e... Nu contest faptul că ți-o tragi cu Luciano – e ceva absolut normal –, însă

nu-l lăsa tipul ăsta să-ți sufoce spațiul tău, nu-l lăsa să intre prea adânc în viața ta, Jenny!

— De ce spui asta, Dean? l-am întrebat aruncându-i în brațe o cămașă albă, cu dungi roșii, pentru că alta albă-simplă nu aveam (Luciano nu e un clasic).

Elful privi cu o oarecare suspiciune bucata de mătase „Made in Italy" și o scutură de vreo două ori, parcă să înlăture de pe ea orice urmă de rău.

— Poate tu nu vezi, însă eu simt că ceva nu e în regulă cu tipul ăsta, oricât de perfect ar fi el. Nu știu ce să zic... Doar să ai grijă!

Îmi era foarte clar că Dean nu prea avea încredere în Luciano, chiar dacă acesta părea că ocupă foarte bine locul lui Troy în gașca noastră. Din experiență, ştiam că trebuie să ţin cont şi de sfatul prietenilor. Şi asta având în vedere că pe Dean îl cunoscusem cu mult înainte să-l întâlnesc pe Luciano și trecusem prin multe împreună...

L-am ajutat să se încheie și să se aranjeze puțin la păr, numai ce Maggie mă sună să mă întrebe de el. Pentru ea, eram toți trei acasă la Luciano, pentru am petrecut toată noaptea studiind cazul triplei crime din port. Se mai liniști când i-am zis că acum i-l aducem acasă pe „iepurașul" ei. Și pentru o așa gogoriță, trebuia neapărat să asortăm și o pereche de blugi, tot ai lui Luciano. Avea să-i spună că se pătase cu soluțiile lui pe care le folosește la developat și s-a schimbat acasă la italian.

Nu-i așa că mă pricep la mințit?

LXXXIII *La Dolce Vita*

Imediat ce Dean a plecat, pe jos, deoarece stă la un sfert de oră de mine, m-am așezat în fața televizorului, cu un braț de filme vechi.

Ca să nu mă plictisesc, mi-am luat câteva portocale din bucătărie și am început să curăț una dintre ele, când aruncam o privire asupra DVD-urilor, neștiind ce să aleg. Le văzusem pe toate, dar asta nu mai conta acum. Chestia era că aveau subtitrare în română și mă puteam relaxa, în timp ce mintea putea să-mi zboare și la alte lucruri, nu doar să se concentreze pentru a înțelege filmul.

Fii atentă asupra unor titluri ca *The Whole Nine Yards* sau *The Good Sheperd*, nu am observat că portocala mea era într-adevăr încăpățânată și refuza să se curețe ușor. Am privit-o lung, ținând-o într-o mână, ca pe un diamant rar și m-am gândit la cât de bine ar fi să se fi putut curăța singură de coajă și să se desfacă apoi ca o lalea. Știam, știam că pot mai mult de atât, că pot să fac portocala asta afurisită să se curețe mai ușor, dar nu știam cum! Și asta mă enerva și mai tare! Era un sentiment perfect asemănător cu cel în care ai uitat ce ai vrut să zici și încerci în zadar să-ți amintești, dar degeaba: mintea ți-a închis de tot acea ușă și nu o poți deschide cu nicio cheie din lume. Însă singura cheie care ar putea să o descuie ar fi *răbdarea*... Ai răbdare, că sigur îți vei aminti ce ai uitat... Din vorbă în vorbă...

Și din scenă în scenă, eu am ațipit după ce am mâncat ambele portocale. M-a trezit soneria de la intrare care anunța sosirea lui Luciano. Eram sigură că arătam ca o pernă boțită, dar nu am făcut niciun efort să mă aranjez. Nu pot spune că am

fost foarte încântată să fiu trezită din somn (urăsc asta!), dar simpla prezență a unui om în casa mea era o binecuvântare. Mai ales prezența lui.

— Hei! Ce faci? mă salută el și nici măcar nu așteptase să deschid ușa de tot, că se strecură prin crăpătura pe unde mi-am scos eu capul.

Buzele lui reci și uscate se lipiseră de ale mele, care erau fierbinți și umede. Afară nu era foarte frig, era deja jumătatea lui februarie, însă la noi în Anglia, curentul rece al Atlanticului de Vest nu ne slăbește niciodată!

— Îm, ațipisem și eu..., i-am răspuns, privind cum îți agață în cuier paltonul său lung și negru, cadoul meu de Crăciunul trecut.

— Deci înseamnă că te-am trezit! concluzionă el, trecându-și un braț după gâtul meu, direcționându-mă spre bucătărie.

— Eh, cât să dorm și eu? După aia intru în somnolență, pui. (L-am sărutat) Ce ai în sacoșă?

— Sper că nu ai mâncat azi la prânz, îmi făcu el cu ochiul și deschise larg ușa bucătăriei mele.

— Nu, dacă nu pui la socoteală două portocale!

Luciano ridică sacoșa cu ghiocei pe masă și începu să-i scoată tot conținutul: un borcan cu sos special pentru paste, *Luigi's*, ton mărunțit și vidat în ulei de măsline și, cireașa de pe tort, paste în formă de scoici și spirală, tot de la *Luigi's*.

— Să înțeleg că seara asta e *Seara Italiană*? fu rândul meu să-l întreb, cu o expresie mai mult decât mirată.

LXXXV *La Dolce Vita*

Să-l văd pe Luciano gătind era la fel de șocant ca și cum l-ai vedea pe Moș Crăciun în fundul gol. Poate chiar și mai șocant.

— Paste ca la mama acasă! În seara asta eu gătesc, scumpo, mă sărută italianul din nou. Ai un ceaun mai mic în care să fierb pastele?

— Da, e chiar în spatele tău. Și eu ce fac?

— Fugi de adu laptopul sau eventual niște cărți de mitologie și te uiți la mine cum gătesc.

— Ar fi o adevărată plăcere! am exclamat, ridicând dintr-o sprânceană și mușcându-mi buza de jos.

Nimic nu mi se părea mai sexy decât un bărbat la cratiță! Cel puțin, din vederea mea, era un lucru absolut irezistibil, care mă pornea pe loc. De asta nici nu m-am putut abține și l-am plesnit cât am putut de tare peste fund, apoi am ieșit repede din bucătărie, râzând ca o nebună, ca să nu mă prindă și să rămân țintuită pe aragaz sau chiuvetă vreo zece minute, ca apoi să nu mă mai țin bine pe picioare. Nu acum... mai târziu un pic! Acum mâncăm... sau cel puțin încercăm să gătim!

Mi-am cărat firele în bucătărie și am încercat să mă țin cât mai departe de locul de activitate al lui Luciano.

— Ceva nou? mă întrebă el când dăduse drumul la aragaz și lăsase pastele la fiert.

— Nu prea... Numai că, știi tu, am vorbit în dimineața asta cu Dean despre acest subiect și... și am ajuns la concluzia că oamenii nu pot simți prezența elfilor.

Luciano se încruntă la mine și apoi își ridică o sprânceană în sens de nedumerire. Stai așa, asta cum mai vine?

— Adică... Adică numai alte ființe supranaturale pot simți prezența altor ființe supranaturale, am zis-o până la capăt, privindu-l fix în ochi, după o rază de lumină din partea sa.

Italianul trase un scaun de la masă și se așeză pe el, înainte de a cădea din picioare. Trase aer în piept și dădu să spună ceva... însă nu ieși nimic. Oftă. Umblă cu ochii pe pereți și într-un final zise:

— Vrei să spui că e foarte probabil ca tu, la rândul tău, să fii o ființa supranaturală?

Am încuviințat, dând din cap și legându-mă mai bine la capotul meu pufos și verde.

— Și de ce tocmai acum? Ce naiba ți-a declanșat toată puterea asta?

— Fix același lucru mă întrebam și eu, am zis, ușurată de empatia sa. Nu-mi pot explica, nu înțeleg. Sper doar ca toate să se clarifice odată și o dată... Eu nu pot face nimic...

— Dar tu nu simți? Nu simți câteodată ce ești?

— Nu.

Am privit pe geam, în curtea din spate. Soarele apusese și lăsase pe cer o dâră roșu-violetă. Mereu mi s-a părut că alăturarea roșului cu violetul trebuia considerată o crimă! Dar nu eram eu vreun designer acum, ca să hotărăsc cum stă treaba cu combinațiile de culori. Pur și simplu asta nu-mi stătea în atribuții și în putere.

Putere! Puterea mea!

LXXXVII *La Dolce Vita*

Mi-am mijit ochii prin perdea... Știam că pot vedea mai bine de atât, însă nu știam cum.

— Știi... m-am trezit eu vorbind, continuând să scanez fereastra, câteodată am impresia că pot să fac mai mult.

— Nu te înțeleg, mărturisi Luciano și mai încurcat de cât era până acum.

— Uită-te, de exemplu, la portocala asta, am încercat eu să explic, luând o portocală din fructiera de pe masă. Sunt mai multe variante de a o curăța de coajă: o tai cu cuțitul, îți bagi unghiile în ea, o dai în două... Dar eu una știu că mai e o metodă, dar nu știu sigur cum s-o aplic și care e aceea.

— Ciudat... Niciodată nu m-am gândit la asta. Crezi că e vorba de autodepășirea propriilor valori?

— De ați ieși din tipare?

— De ați depăși condiția umană și de a aspira la imortalitate?

— Divinitate?

— Poate fi oricare dintre asta.

— Sau niciuna.

Luciano își mușcă buza de jos, contrariat de spusele noastre și complet tulburat de situația în care tocmai intrasem.

— Oricum, în ciuda acestor lucruri... neclare, vreau să fii singură de ceva: Orice ți s-ar întâmpla, să știi că eu îți voi fi mereu alături! mă asigură Luciano.

Am privit adânc în iceberg-urile din ochii săi și am simțit o undă de căldură venind dinspre ei. Nu mai simțisem așa ceva niciodată. Știam că

orice s-ar întâmpla, îi voi avea mereu sprijinul și asta mă ajuta să merg mai departe. Nici nu vă închipuiți cât însemna acest lucru pentru mine. De zece ori mai mult decât enorm.

I-am simțit căldura sufletului și i-am citit emoția în ochi. Îmi atinse mâna cu a sa. În acel moment, nu-mi doream nimic altceva decât să-mi fie alături în perioada asta.

Mi-am lăsat capul într-o parte și asta păru că mă trezește din reverie. Un sfârâit prelung se auzea din spatele italianului și în momentul acela mi-am dat seama că...

— LUCIANO, PASTELE!

IV
EROARE FATALĂ

UN AN DUPĂ...

Mi-am reluat activitatea la birou. Pentru că am lipsit, am fost „pedepsită” să stau în tura de noapte și asta nu-mi plăcea deloc. Însă nu puteam comenta.

Priveam plictisită vârful pantofului meu sprijinit de pervazul ferestrei. Îmi placea să fac asta, să-mi „spânzur” picioarele de orice obiect mai înalt. Luna își scotea țeasta dintre norii deși a unei nopți liniștite de martie. Îmi lumina și vârful pantofului meu negru, lucios. Monotonia începea să-și plimbe mâinile calde pe umerii mei... Nu puteam să cred că acceptasem tura de noapte chiar azi, când capul cerea pernă, ochii cereau să fie închiși, iar corpul cerea pat. E adevărat că și statul degeaba obosește foarte mult.

Intrasem cu totul în fotoliul moale al inspectorului-șef, Luciano; țigara aproape îmi cădea din gură, uitând să mai trag un fum și scrumul ei căzu pe camașa mea albă, fumul său ducându-mă acasă, în patul meu moaaale.

Brusc, cineva își implantă pumnul în ușă, bătând cu sete de trei ori. Am sărit speriată, aranjându-mi hainele și stingându-mi țigara pe jumătate nefumată în scrumieră. Cu o voce răgușită, am zis:

— D-da, intră! E deschis!

Ușa se izbi de perete, ținând-o în prag pe Anne, ce avea o expresie speriată, poate obosită.

— Luci... Au! Genova, tu erai? Stai în tura de noapte, așa-i? Bine, uite ce e. Ah... Cât mă bucur că ești *tu* aici... Ascultă-mă, zise fata, înaintând și sprijinindu-și palmele de birou cu un zgomot sec. Hellen, o știi pe Hellen, sora mea mai mică, a intrat într-o criză de epilepsie! Doamna Norris m-a sunat și mi-a spus să vin urgent. A sunat la ambulanță. Te rog din suflet... Știu că domnul inspector nu se va supăra dacă îi explici *tu*... (desigur că nu dacă îl rog *eu*) Știi... nu a mai rămas nimeni la telefoane... Trebuie să plec urgent! Te implor... Spune-mi că o să stai tu în locul meu! Doar în seara asta... Te rog, Genova!

Fata vorbise încontinuu, fără oprire. Corpul ei firav tremura tot, iar ochii săi albaștii îi erau adânciți în cap de grijă, revărsând lacrimi tulburi pe obrajii aspri. Își mușca febril buza de jos. Îmi aștepta răspunsul, care nu întârzie să apară: „Bineînțeles, Anne!"

— Dumnezeu să-ți dea tot ce-ți dorești, Genova! surâse fata și mă îmbrățișă pe fugă, alergând spre ușă. Acolo se opri: Te descurci tu! adăugă ea. Câteva butoane... Eh, ai indicațiile acolo... puneți căștile și... ai grijă să nu adormi! Îți mulțumesc încă o dată! La revedere!

Și plecă... lăsându-mă singură pe un etaj întreg. Mă simțeam bine, mereu m-am simțit bine într-o cameră sau o clădire goală. E ca atunci când rămâi singur acasă sau când rămâi ultimul care pleacă de la școală. Iubeam senzația asta. Iubeam firul de groază care îmi străbătea omoplații și apoi cobora pe tot corpul, în jos. Eram ca un copil în fața unei case din turtă dulce, dar aveam o treabă

de făcut. Sala de telefoane era la trei uși depărtare. Era o încăpere mare ce avea zeci, poate sute de computere. Nu era detrimentul meu, dar nu cred că era corect ca să rămână acolo doar o singură persoană, chiar și duminica. În fine, sigur au chiulit cu toții. Mi-am luat haina, geanta și pachetul de țigări de pe birou. Am ieșit și am încuiat prudentă în urma mea biroul lui Luciano.

Holul era gol, pustiu, întunecat, animat doar de slabele raze selenare care se aninau pe luxuriantele ghivece cu flori de cameră ale doamnei Jeffreys, soția căpitanului. Picioarele mi se umplură brusc de adrenalină, dar nu din cauza fricii, ci de o bucurie stupidă, infantilă. Ca și cum aș fi gândind „Oh, da, am verde la dulapul cu dulciuri". Oricum, Sala Telefoanelor nu era așa de „delicioasă" și nici pe de parte interesantă. M-am îndreptat spre locul la care se presupunea că aveam să stau. Știam că postul lui Anne era pe undeva la mijloc, așa că am avut ceva de înconjurat. Pe monitor și în jurul acestuia triumfau o grămadă de inimioare sau post-it-uri roz. Am dat ochii peste cap și am privit în jur. Spre marea mea suprindere, aproape zece computere deschise, dar absolut nimeni nu era în fața lor.

— Da, uite inconștiența de care fug! am strigat cu voce tare, știind că și așa nu avea cine să-mi zică „Hei, ține-ți gura". Am trântit țigările pe masă și sacoul pe scaun.

Toate lucrurile erau perfect setate în funcția lor, așa cum Anne le lăsase. Eu trebuia doar să-mi pun căștile pe urechi, picioarele pe masă și *să nu adorm*! A durat mult... orele treceau

cu greu... prea greu... Deja rădăcinile genelor începeau să mă înțepe. Mi-am scos ochelarii și am oftat. Niciun apel timp de o oră și jumătate. Aproape că-mi venea să închid sursa și să plec acasă, dar nu! Am stat, am înfruntat somnul. Cine a stat aseară aseară pe terasă și și-a tras-o cu Luciano până dimineață? Că veni vorba de el... Mă întreb dacă doarme sau cântă iar la *Forbidden Night Club*. Îmi trecu fulgerător prin minte ideea de a-l suna și am pus mâna pe telefon. Imediat, acesta începu să vibreze alarmant (îl lăsasem pe vibrații de seara trecută), făcându-mă să tresar violent și să înjur scurt. Pe cine? Evident pe Luciano! El suna!

— Bună, îngeraș, nu dormi? glumi el și i-am putut simți prin telefon zâmbetul sarcastic; pe fundal se auzeau zgomote și o muzică în surdină – probabil se afla în pauză la *Forbidden's*.

— Nu, nu dorm, am răspuns, prufnind pe înfundate.

— Ești de groază! adăugă el, auzindu-mă. La post, nu?

Nu apucasem să-i răspund că o luminiță verde licări pe panou, semnul unui apel. Grăbită, am spus rapid „Luciano, te sun mai târziu" și am apăsat pe butonul de recepție. Am respirat și am tăcut o secundă, gândind ce să răspund, dar formula de întâmpinare veni din filmografia din capul meu:

— Bună... seara! Oficiul Criminalistic Scotland Yard. Ce urgență aveți?

Nimeni nu răspunse de la celălalt capăt. Să fie o farsă? Dar am ascultat mai atent și am putut

auzi cu greu o respirație sacadată și un plâns mut. Am mai repetat o dată introducerea și am stat să ascult mai atentă. Era o fată ce suspina. Așteptarea asta îmi picura gheață în vene. La un moment dat, o voce sfioasă și subțire murmură ceva, apoi tuși și formulă mai clar „A-ajutor”. Pe fundal se auzi un clipocit, ca și cum cineva călcă într-o băltoacă. Am tresărit odată cu ea. Fata scoase un suspin lung.

— Ce ți s-a întâmplat? am adăugat pe un ton subiectiv, datorită tensiunii care mă rodea. Cum te cheamă?

— A-Au-Aura! A venit... E aici! Vă rog, păziți-*o*! E în... pe-pericol! *Eu* mor!

Ce? Aura? Și mi mi se spunea *Aura* când eram mică, până în liceu. Dar nu! Clar, bat câmpii. Sunt multe fete cu numele acesta. Fata de la telefon părea că se află în chinuri groaznice, iar lacrimile sale se auzeau cum cădeau pe receptor. Am încercat să o calmez și să o fac să termine cu debitațiile. Dar de ce sunase la poliție și nu la ambulanță, dacă era rănită? Oricum, nu aveam de gând să-mi pun întrebări inutile. Spuse să păzim pe cineva, deci avea logică. Se înțelegea clar că de abia deschidea gura și trebuia să scot de la ea adresa și informațiile importante. Dar mai ales, trebuia *să o țin în viață*!

— Ascultă! Eu vreau să te ajut. Zi-mi unde ești! Câți ani ai? am întrebat-o rar, așteptând răspunsul ei și pregătind să trimit coordonatele la ambulanță și la celelalte patrule de poliție ce se aflau de serviciu în noaptea respectivă, cât și un comunicat rapid lui Luciano. Linia cursorului

licărea enervant, iar eu o urmăream tensionată. Aura plângea și tușea, iar de fiecare dată se auzea un clipocit scurt. Scuipa sânge?!

— L-la ie-ieșire de pe *Great College Street*... Numărul 3... pe-pe s-stânga..., murmură tânăra. S-sunt rănită! A v-ve-venit!... E a-aici! delira ea din nou, dar se părea că era conștientă în mare parte; nu înțelegeam ce voia.

— Cine? Cine a sosit, Aura?

— *El*! Vine... v-vine! *O* caută... pă-păziți-*o*...! Ne-a con-confundat...! A-am optsprezece!... își aminti dânsa de întrebarea mea și răspunse cu o voce tremurândă.

— Bine, Aura! Încearcă să vorbești cu mine, încearcă să respiri! Știu că ești rănită. Stai calmă! Am trimis la tine o ambulanță, va veni imediat, nu te speria. Încearcă să stai trează. Vin imediat spre tine!

Pe principiul „dacă vezi vreo luminiță, STAI DEPARTE DE EA”. Nu am mai vrut să o întreb cine e *El* și cine e *Ea*, nu voiam să o chinui mai mult, dar fata continua să repete aceleași lucruri. Nu am mai stat să ascult. M-am ridicat alarmată și, fără a-mi lua sacoul pe mine, am pornit alergând doar cu cheile de la mașină în mână. Doream foarte mult să o prind pe acea fată în viață, simțeam că avea multe de spus. Dar ceva nu-mi inspira încredere! Ei bine, în acest moment nimic nu conta mai mult decât viața fetei. Mă simțeam responsabilă pentru ea. Credeam că dacă o voi pierde, vina va fi doar a mea. Deci, trebuia să ajung acolo, chiar și înaintea ambulanței. Strada nu era foarte departe de *Norman Shaw*, dar am pus

piciorul pe accelerație, profitând de mai puțina aglomerație de pe timpul nopții.

Tremuram, dar nu de frig. Acea adrenalină specifică mie mi se îngrămădea toată în stomac și îmi stătea ca un nod pe stern. Chipul îmi era complet distorsionat de grijă, frică și necunoscut. Ochelarii îmi stăteau strâmbi pe nas și miroseam rău a fum de țigară. Mă gândeam să nu o afecteze pe ea dacă îi acordam primul ajutor. Mi-am încleștat mâinile pe volan, simultan cu dinții din gură. Am repetat în gând adresa, apoi cu voce tare. Luminile Londrei îmi pictau cămașa. Mă simțeam presată de timp și chiar de spațiul mental în care îmi perindau gândurile. Brusc, vocea ei speriată îmi sună în minte: *A venit! El e aici... A venit și o caută pe Ea; păziți-o!* Pur și simplu nu avea niciun sens tot ce spunea. Nicio legătură. Poate erau aiurelile unei persoane rănite inconștiente... Dar ea era conștientă! Știa adresa!

Ultimul ceas e cel al adevărului, spunea cândva domnul Popa, dirigintele meu din liceu. Dar nu! Refuz să cred că acesta era ultimul ceas al ei. Capul îmi ardea, dar mâinile îmi erau bocnă. Numai premise searbede preumblau prin mintea mea, incababile de a se coagula într-o concluzie validă. Lucrul cel mai important era să ajung la ea cât mai repede posibil. De ce? De ce o voiam pe acestă fată în viață? Ca și cum propria mea viață depindea de ființa și sufletul ei... Nu avea niciun sens să mă implic atât de mult emoțional. Nu e primul meu caz.

Am privit ceasul de la bord. Unu și un sfert?! Când – Doamne, iartă-mă! – a trecut o

oră?! Dar acum zece minute era doisprezece noaptea...

Am oprit mașina în fața unei case de țară, doar cu parter, similare celor de la periferia Londrei. Ajunsesem înaintea ambulanței și a echipajului de poliție pe care le contactasem mai devreme. Era liniște în jur și se auzeau greierii nestingheriți de adrenalina ce o simțeam ca o bombă cu ceas, în piept. M-am dat jos și am privit locuința. Nu avea nicio lumină aprinsă și în jurul ei am simțit o aură teribil de familiară, dar și ciudată, aproape malefică. Am înaintat puțin nesigură pe mine, cu pistolul la vedere, dar ascuns de posibilii ochi de după ferestre ai acestei comunități asemănătoare cu cea în care trăisem optsprezece ani.

Încet și cu grijă am pus mâna pe clanță și am intrat. Pereții albi erau luminați de slaba licărire a felinarelor de pe stradă. Mi-am dres vocea și, grăbind puțin pasul, am întrebat clar:

— E cineva acasă? A venit poliția...

Liniștea domina. Oare fata era moartă? Am deschis ușa ce dădea spre dormitor și am mai întrebat o dată, în șoaptă. Brusc, un gând nefericit mă păli în moalele capului cu un mai moral! Eram o nesăbuită! Viața mea era în mare pericol și în acest moment eu am devenit conștientă mult prea târziu. Dacă atacatorul omorâse locatara și acum se ascundea pe undeva, așteptând să-mi facă și mie felul? Trebuia să-mi țin gura asta mare! Mă speriasem îngrozitor, aproape ca niciodată, conștientă de firul de ață pe care îmi atârna viața în

acest moment... Dar exista și posilibilatea ca acesta să fi plecat.

În secunda următoare, am văzut corpul fetei întins pe jos, cu fața spre fereastră, înmuiat într-o imensă băltoacă de sânge. Aerul vibra în jurul ei și în toată camera. Geamurile erau larg deschise și perdelele fluturau ca niște fantasme. Era foarte tânără, și claia sa de păr blond-arămiu era răsfirată în sângele ce împrăștia un miros înțepător și stătut. Era secată! Rochița răvășită nu-i acoperea rănile și zgârieturile adânci, de pe coapse, brațe, spate și... posterior. Era oare o crimă pasională? Fata arăta destul de împlinită pentru vârsta ei. În orice caz, nu aveam voie s-o ating până nu venea echipa.

Peste doar câteva secunde, după ce am aprins lumina și am studiat cu atenție camera, s-au auzit cele două sirene. Hmmm... Cam târziu, dar nu m-am putut apropria de perete să privesc – corpul ei mă împiedica. Polițiștii și paramedicii au dat năvală în casă. Am ieșit pe hol să-i îndrum spre locul crimei. Luciano se afla în fruntea lor, cu o gravă expresie a feței, un amalgam de disperare, furie și grijă. Când mă zări, se comportă ca și cum dăduse peste Sfântul Potir. Mă simțeam flatată!

Echipa de criminaliști, îmbrăcați în salopetelor albe, ca niște saci, și cu măștile pe față, intră în dormitor, în timp ce eu am rămas pe hol ca să-i explic inspectorului-șef, Luciano di Moneli, tot cazul.

Bărbatul rămase calm, dar încruntat. Trăsăturile sale fine și delicate se metamorfozaseră

în unele crispate, vampirice. Dar vă garantez eu sigur că era ființă umană get-beget.

— *Cine* a venit? întrebă al într-o doară.

— Păi, tocmai ăsta e misterul! am oftat, plesnindu-mă peste coapse.

După ușă se ivi capul roșcat al lui Dean Thompson, fotograful nostru și colegul meu din facultate, cu o expresie uimită, dar foarte exaltată și zise:

— Jenny, Luciano, veniți puțin! Sigur vă va plăcea asta!

L-am urmat înapoi în dormitor. Dean ne înmânase două perechi de mânușă chirurgicale și ne îndemnă se ne aplecăm asupra cadavrului. Un criminalist mai tânăr luă o monstră direct de pe corpul victimei. Fața ei albă era acum năclăită de sânge, iar ochii săi larg deschiși priveau în gol, speriați.

— Priviți-i cu atenție coapsele. Chiar dacă sunt pline de sânge, se observă foarte clar zgârieturile de unghii... și încă unele foarte ascuțite, după părerea mea. Mai exact patru, ca niște gheare. (Își ridică ușor privirea spre mine.) Clark, ia o monstră dintr-o rană din asta – poate găsim vreo urmă de țesut ADN de la atacator sau ceva de genul ăsta, îi făcu el semn criminalistului cel tânăr.

Dean avea dreptate, rănile păreau a fi făcute de niște gheare sau unghii foarte lungi. Aici interveneam eu cu uimitoarea mea capacitate. Fotograful interveni imediat cu răspunsul la întrebarea ce îmi omora gândul.

— Ucigașul are trăsături umane, asta e cel puțin clar! Pe pervaz sunt urme de pantof care a călcat în sânge, spuse Dean entuziasmat, dar în șoaptă, făcând încă o poză.

Nu am reușit să scot nicio vorbă pe parcursul constatărilor sale, demne de un profesionist în criminalistică. Glumesc, dar totuși erau bune. Luciano cuprinse maxilarul sfărâmat al fetei între degetele sale și îi cercetă țeasta din toate unghiurile, examinându-i atent gâtul; multe dâre de sânge se prelingeau din niște înțepături la nivelul lui.

— Crezi că a fost o crimă pasională? i-am întrebat pe băieți, dezvelindu-i puțin sânii, scoțând în evidență anumite urme care începeau să se învinețească.

— Sau un viol, propuse Luciano, constatând faptul că fata nu purta lenjerie intimă.

— Până la probele din laborator! zise fotograful. Domnule inspector, permiteți oamenilor de la criminalistică să ridice cavadrul pentru a fi studiat în laborator.

Cei trei criminaliști au ridicat corpul inert, dar frumos, al fetei și îl puseră pe targă, trăgând un cearșaf pe dânsa, acoperindu-i chipul. Pânza albă se îmbibă rapid cu lichidul roșu ce îi acoperea întreaga piele.

Am ieșit afară, fără ca nimeni să știe. Aveam destule probe pentru a deschide o anchetă. Speram doar că nu mă vor chema la secție în seara asta, mă simțeam prea ciudat pentru a mai putea să scot un cuvânt oficial.

Aerul de afară își pierduse din tensiunea inițială, dar nu din mister și continua să fie rece, chiar cețos. M-am uitat prin împrejurimi și deși era o oră foarte târzie în noapte, multe capete își profilau chipurile curioase pe ferestre, alții ieșiseră speriați în curtea casei lor pentru a privi poliția și ambulanța în acțiune.

Nu voiam să mai aud nimic și pe nimeni până mâine după-amiază. Nici prin gând nu-mi trecea să anunț plecarea mea. Ce rost avea? Pe cine era să intereseze?

Fără să vreau, m-am întors din nou să privesc casa, ca o constatare a unui fapt, și am observat o mișcare bruscă pe acoperiș. Mi-am îngustat ochii și mi-am așezat mai bine ochelarii pe nas. O siluetă înaltă, învești mântată în negru, mă privi pentru câteva secunde, apoi dispăru ca prin teleportare. Nu am reușit să-i deslușesc chipul, dar am considerat-o ca un miraj, o invenție a minții mele obosite și solicitate, ce voia să-mi joace o festă în toiul nopții.

A venit... El a venit!

Ultimele cuvinte ale fetei moarte îmi fulgeraseră mintea pentru o fracțiune de secundă, iar eu încă priveam neliniștită olanele fără viață ale locuinței. Unde îmi era scepticismul?... Cine era *El*? Concentrată asupra viziunii de mai înainte, Luciano a trebuit să mă strige de trei ori pentru a se face auzit. Pentru mine, viteza de propagare a sunetului în momentul acesta era prea mică. Mi-am întors puțin profilul și l-am văzut îndreptându-se spre mine cu un aer ceva mai relaxat decât

înainte. Își dădu părul negru-tuciuriu după ureche, apoi privi în stânga și în dreapta.

Am privit pentru ultima oară acoperișul, ca luare-aminte, și când mi-am coborât de tot privirile spre el. Ceva negru flutură în fața ochilor mei, apoi se lăsă ușor pe spatele meu. Tânărul își dădu jos sacoul pentru a-mi înveli umerii înfrigurați.

— Poftim, tu ai mai multă nevoie de el. Nu ești în apele tale – de obicei ești mai activă, constată el. Ai „mirosit" ceva ciudat? Stai așa!

Luciano nu mai stătu să-mi audă răspunsul pe care și așa nu i-l mai puteam dădea, nici măcar să-i mulțumesc. Italianul ăsta, brusc și pentru prima dată, îmi transmitea o puternică grijă frățească... Până s-a întors el, am privit cu jind cum criminaliștii și paramedicii urcau în ambulanță trupul moartei. A venit înapoi cu un pahar de unică folosință, plin cu o cafea tare și fierbinte, mi-o așeză cu grijă în mâinile pe care apoi le sărută.

Mă cuprinse de după umeri în timp ce mă conducea spre mașina mea și se oferi foarte politicos să mă conducă el până acasă. Pe drum avusese amabilitatea și tactul de a nu pune nicio întrebare. Drumul până în Hampstead păru infernal de lung, deși nu era deloc. Cam pe lângă Regent's Park, Luciano deschise radioul. Ca într-o macabră coincidență, se auzea refrenul din *I'll Be Missin' You* a lui P.Diddy și Faith Evans.

— Mereu ți-a plăcut Diddy, comentă el și o coti la dreapta pe drumul lăturalnic ce ducea spre casa mea, tocmai de pe vremea studenției la Cambridge.

Am zâmbit tristă, gândindu-mă la săraca fată, care a avut parte de o moarte atât de violentă. Jur că îl voi găsi pe criminal. Jur.

Locuiam la marginea Hampsteadului, o regiune parcă ruptă de Londra, o regiune liniștită, verde, de țară și plină de păduri. Puteam ajunge la servici numai cu mașina, pădurile erau foarte periculoase noaptea – mama se temea foarte tare de acest lucru când mi-a luat casa aici. Când am venit în Londra acum șase ani, repercursiunile de pe urma crizei financiare și a scandalului cu gaura neagră de la Geneva au fost uriașe și asta s-a reflectat în prețul apartamentelor din centru, ce întreceau orice imaginație. Așa că ai mei, la ideea mea, mi-au găsit o casă simpatică, într-o comunitate prietenoasă, ce semăna cu cea de acasă, din România (casa). Primii doi ani am stat la un cămin pentru studenții la universitate, dar circumstanțele nu mi-au convenit și de patru ani stau aici.

Luciano viră încet mașina pe pietrișul din fața casei mele și opri motorul. Toată atmosfera din jur părea liniștită și nu se vedea țipenie de om.

— Ei bine, acum ce facem? întrebă el și mă privi cum îmi dădeam jos sacoul său, pentru a i-l înapoia. Nu, te rog, ține-l pe tine până înăuntru! Te conduc eu. E frig afară.

— Luciano, îți mulțumesc pentru că ești bun cu mine, am spus, privindu-mi mâinile reci și apoi bucățile de iceberg din ochii lui.

Prufni într-un râs colorat și simpatic, aplecându-se în dreapta, atingându-mi ușor obrazul cu buzele sale fierbinți.

— E de datoria mea, sunt Îngerul tău Păzitor, chicoti dânsul și cu greu se stăpâni să nu-și aplece gura mai jos.

Cât de religios era sau poate cât de normal să ai un înger păzitor cu o uimitoare inteligență sexuală și care te iubește în cel mai *adânc* mod... care numai platonic nu era? Oricum, lui îi plăcea să se laude cu asta, dar niciodată nu m-a întrebat cât sunt eu de acord.

— Dacă-mi permiți, îți voi lua mașina ca să mă duc acasă și trec eu mâine să te iau la servici, propuse italianul.

— Știi ceva? Mai bine coboară și dormi la mine în seara asta... că doar n-o fi pentru prima oară..., am zis eu. Mai sunt puține ore până la răsărit... Prezența ta mă va face să mă simt în siguranță, am adăugat în șoaptă, fără să știu de ce. Luciano fu de acord și deschise portiera, îndemnându-mă și pe mine să mă dau jos din mașină.

Cu interesantul și misteriosul meu „blestem" de a simți supranaturalul atunci când se află pe o rază de o sută de metri (foarte puțin), așa și pe lângă casa mea am simțit aceeași aură apăsătoare și familiară ca și pe lângă casa victimei. M-am abținut să-i menționez asta lui Luciano, pe moment. Probabil duhneam chiar eu a acel miros ce mi se impregnase în haine de la locul crimei (cred eu). Am deschis casa și am intrat împreună.

Am mai aruncat o privire în urma mea.

*

Ceasul nu sună ca de obicei la nouă fix dimineața, așa că am mai lenevit în pat până pe la vreo zece și jumătate. Când m-am dat jos din pat și am intrat cu picioarele în papucii mei de cameră cu puf roz, ușa de la dormitor se deschise ușor, ținându-l în prag pe Luciano, îmbrăcat gata de plecare. Mă privi cu o vagă uimire, apoi zâmbi în felul său unic și zise:

— Bună dimineața, frumoasă din pădurea adormită! (Ha, drăguță analogie cu pădurea de lângă casa mea.) Mă bucur că te-am găsit trează, voiam chiar eu să te trezesc, adăugă acesta și închise ușa în urma sa.

Ce perfectă sincronizare!

— 'Neața, am spus, încă somnoroasă și am tras draperiile, pentru a lăsa lumina să intre mai bine în odaie. Ai ceva noutăți în legătură cu crima de aseară? l-am întrebat, aranjând patul.

— Tocmai asta voiam să-ți zic. M-a sunat Dean mai devreme și mi-a comunicat faptul că are anumite informații interesante cu privire la fată și ne-a rugat să mergem la secție neapărat.

Excelentă veste! Trebuia să intru în pâine de acum. Era totuși ciudat când un fotograf îți făcea munca de detectiv, iar tu cu șeful tău vă odihneați... Doream imediat să dețin controlul.

— Știi, zise el când coboram scările spre bucătărie, aseară te-am sunat înainte să intervină telefonul de la acea tânără și când ai închis așa de alarmată, apoi când ți-am primit comunicatele prin mail, mi-am făcut mari griji pentru tine, și am alergat într-un suflet spre locul crimei.

Nu l-am privit și m-am scărpinat după ceafă. Luciano părea că face un enorm efort de a vorbi, iar respirația îi era grea. Știam că spune adevărul, dar de unde atâta grijă pentru mine? Oare chiar simțea ceva pentru mine...? Pentru că în ceea ce mă privește pe mine, am mari dubii.

— Genova, eu *am simțit* că tu erai în pericol, continuă el și îmi apucă încheietura mâinii drepte, strângând cu putere. Și încă mai am acest sentiment.

Mi-am ridicat ochii spre el. Irisul său de un albastru intens, la o privire mai atentă, aproape părea că tremură în lacrimi. Sprâncenele frumos conturate desenau între ele două ușoare riduri.

— *Ai simțit*? l-am întrebat uimită, privindu-l mai cu interes, dar neschițând niciun gest de afectivitate, preocupată mai mult de latura profesională a afirmației sale, decât de cea sentimentală. Luciano, cum ai simțit?

— Nu știu. Pur și simplu a fost un sentiment de gol greu în stomac și imediat m-am gândit la tine, explică el, apropriindu-se mai mult se mine și răsfirându-mi părul cu degetele sale lungi. Chiar și acum te simt în mare pericol. Nu vreau să te las singură un minut.

Luciano părea într-adevăr foarte îngrijorat și asta m-a determinat să privesc lucrurile cu mai multă seriozitate. Putea fi puternicul sentiment de grijă față de cel iubit, mai mult decât de propria sa persoană. Îngerul meu păzitor a început să dea alarma de pericol.

Pe o altă parte, puteam citi în ochii lui impetuoasa afirmație „Mă mut la tine, până îmi

dispare sentimentul!”. Oricât țineam la el, nu doream complicații de acest gest. Nu că mi-ar fi fost frică de părinții mei care veneau în vizită destul de rar (hei, sunt majoră!), dar voiam cât mai mult spațiu pentru propria persoană, nu eram pregătită pentru o „căsătorie de probă”. Țineam excesiv de mult la independența mea, în ciuda insistențelor familiale și ale cunoscuților pe tema „Tu de ce nu te mărițI?”. Prietena mea cea mai bună din copilărie (avem aceeași vârstă), era căsătorită și își dorea foarte mult un copil, numai eu nu voiam nici să mă mărit, chiar dacă, să zicem, aveam cu cine.

— Luciano, apreciez foarte mult grija ta... afecțiunea ta, dar să știi că îmi pot purta și singură de grijă. Am antrenament dinainte să ne cunoaștem, am mărturisit.

Pe fața bărbatului s-a așternut un fel de indignare și o schimbare totală de spirit. Nu aș zice în rău, dar nici mult nu mai avea.

— Mereu ai fost așa: o încăpățânată, mereu ai refuzat orice ajutor! Iar acum îmi refuzi protecția. Crezi că le poți face tu singură pe toate, zise acesta, îngustându-și ochii și depărtându-se de mine.

— Nu, Luciano, nu vreau să te supăr, am izbucnit eu, apucându-l de umeri și încercând să-i dirijez privirea spre mine. Numai că eu cred că nu este timpul ca noi doi să începem o relație mai serioasă decât cea pe care o avem momentan. Poate sunt nesimțită, dar îmi ajunge pentru moment o atracție fizică. Te rog, iarta-mă, dar îți

mărturisesc sincer că nu vreau să mă implic mai mult de atât.

Doamne, cât de lipsită de sentimente puteam fi! Îi ghicisem clar intențiile și se înfurie. Trăsăturile sale de adolescent se schimonisiră într-unele aproape inumane, dominat de furie. Luciano nu scoase absolut niciun cuvințel, ci doar se mulțumi să prufnească ușor de câteva ori.

— Te credeam mult mai profundă decât atât, te credeam capabilă de sentimente mult mai înălțătoare, afirmă italianul, întorcându-mi spatele.

Vorbea exact ca dirigintele meu din generală și asta mă înmuie considerabil. Nu puteam înțelege cum îmi ghicea punctele slabe și le aplica întotdeauna la momentul potrivit. Luciano devenise *Bărbatul Perfect* pentru mine.

— Sunt, normal că sunt, dar... poate nu față de tine.

Aici i-a căzut fisa și s-a întors spre mine ca un tigru, aruncând săgeți de gheață cu ochii. Înaintă rapid, țintuindu-mă brutal de frigider. Am gemut ușor la subita, dar slaba durere.

— Este vorba despre un alt *el*? mărâi acesta printre dinți.

Luciano devenise gelos... poate prea gelos...

— N-nu...! am răspuns prompt.

Hei, așteaptă o secundă... Cine se crede el de-mi face scene chiar în propria mea casa, atentând la propria-mi persoană? M-am săturat să-l mai iau cu binișorul, m-am săturat să-mi fie frică de puțoiul baubaului!

— Dar cu ce drept îmi ceri tu mie explicații? izbucnisem dintr-o dată, împingându-l cu putere. Cumva în calitate de șef? Ascultă aici, di Moneli, nu mă iei tu pe mine cu scene din astea, având în vedere că niciodată, dar absolut niciodată nu mi-a cerut să-ți fiu iubită, dar ai profitat de mine și de trupul meu după bunul plac – nu-ți mai scoteai capul din *Londra*! Acum eu pun piciorul în prag și-ți zic că nu țin la tine din punct de vedere moral!

Tânărul nu zise nimic secunde bune după răbufnirea mea, ci doar stătu și mă privi cu un zâmbet viclean pe buze. Avusese noroc că nu-l plesnisem. Nu am mai stat să-i aud părerea și am plecat din bucătărie nemâncată, apoi m-am dus sus să mă îmbrac pentru plecare.

După un sfert de oră după ce am ieșit de la duș și îmi puneam dresurile (îmbrăcată doar în lenjerie intimă), se auzi un slab ciocănit în ușa dormitorului și, cu o voce firavă, Luciano mă strigă de dincolo. Nu i-am răspuns, dar nici nu m-am dus să închid ușa cu cheia – nu eram genul care să facă așa ceva. Am așteptat un moment și bărbatul apăsă încet pe clanță, smulgându-mi un zâmbet fugar de pe buze. Am clătinat resemnată din cap și l-am privit cum se strecoară în dormitor, încă ascunzându-și picioarele după ușă, ca un cățeluș nevinovat.

— Stai acolo, i-am spus cu o voce autoritară, dar lăsându-l să-mi privească secunde bune trupul semi-nud. Cobor în cinci minute!

— Îți mărturisesc cât se poate de sincer, chiar dacă știu că tu nu vrei acum, că aș vrea să bat ora doisprezece în *Londra*, afirmă Luciano.

— *Big Ben* trebuie să mai aștepte, i-am zâmbit, dându-i de înțeles că l-am iertat și că i-am gustat gluma, apoi l-am expediat blând cu mâna.

Când am coborât scările, gata pregătită, am constatat că mă aștepta în mașină, pornind motorul fix când am ieșit eu pe ușă și am încuiat casa în urma mea. Își revenise la starea inițială de calm, care îi domina o mare parte din personalitatea sa complicată. Îngerul meu păzitor, era cât se poate de material și păcătos.

Am ajuns la secție, poate mai repede decât mi s-a părut mie drumul aseară. Înăuntru era o agitație de nedescris, cauzată de crima de seara trecută. Cei de la *Reuters* și *The Times* se îngrămădeau disperați spre biroul căpitanului Jeffreys, fluturând microfoane, camere de filmat și blitzuri cu sutele. Eu și Luciano o luasem prin spate, ferindu-ne de acea aglomerație periculoasă și am intrat cât de repede am putut în studioul de developare al lui Dean. Totul era cufundat într-o lumină roșie, enervant de apăsătoare, dar imediat ce ne văzu intrând, fotograful roșcovan, aprinse becurile și camera deveni una obișnuită. El era prietenul nostru și, în ciuda faptului că eu și Luciano îi veneam direct superiori, nu ezită se ni se adreseze foarte colocvial:

— V-o fi bine că veniți când vă taie capul! Treceți încoa', am ceva foarte interesant să vă arăt.

Noi nu am apucat să-l mai „salutăm" și l-am urmat în mica încăpere în care își ținea

computerul. Se trânti pe scaun și execută foarte rapid câteva comezi din taste. Imediat, pe ecran au apărut mai mult ferestre. În una dintre ele era poza unui bărbat tânăr, blond, foarte bine făcut, ce stătea sprijinit de un Harley Davidson. Care era faza?

— Să o iau cu începutul, oftă Dean și se întoarse spre noi; se vedea clar că azi nu era în apele sale și părea puțin irascibil. Aura Eugenia Flowers, tânăra care a fost omorâtă azi-noapte, avea șaptesprezece ani – nici nu era majoră -, elevă în anul trei și învăța la Liceul *Dean's Yard* din Westminster Abbey (zâmbi). Din surse sigure, și din scotocelile criminaliștilor prin casa dânsei (bineînțeles, cu aprobare de sus), era de origine irlandeză, singură la părinți, locuind în Londra alături de o mătușă. Părinții ei se află momentan în Dublin și au fost anunțați azi-dimineață de moartea unicei lor fiice, urmând să sosească în Anglia abia mâine dimineață.

Dean luă o pauză și sorbi zgomotos cu paiul dintr-o Cola dietetică – asta nu că ar fi complexat cumva de aspectul său de așchiuță.

— Trebuie să recunosc că faci treabă bună pentru un fotograf, Thompson! interveni Luciano, bătându-l ușor pe umăr.

— Da, așa e, am aprobat și eu, simțind că o să mă apuce o criză de râs, după ce am observat fața indignată a roșcovanului, care zicea „Sunt mai bun și decât tine, di Moneli!"

— Am vrut să devin medic-legist, mărturisi el într-o doară. Deci, după cum spuneam... Părinții fetei vor sosi aici să o

înmormânteze peste câteva zile, atunci când îi vor da drumul din laboratorul criminalistic. Corpul victimei a stat toată noaptea sub lupa medicilor legiști și eu am fost acolo, secundă cu secundă – nu am închis un ochi! se plânse acesta și își masă pleoapele cu două degete.

Asta se vedea destul de bine pe chipul palid și după ochii albaștri, obosiți și încărcați cu cearcăne grele. Era normal să fie furios după ce ne văzuse pe noi odihniți și dormiți bine. Dean îmi inspiră o ușoară milă. Depunea un mare efort și se străduia din răsputeri să ne fie cât mai mult de ajutor. Demară pe ecran câteva poze din laborator și se opri să comenteze una ce înfățișa tot corpul gol și curățat de sânge al moartei, întins pe o masă de disecție.

— După criminaliști se pare că a fost un fel de crimă... pasională, începu Dean. Sunt semne clare ca asasinatul a fost comis de un bărbat – urme de pantof, amprente –, sunt multe indicii că ar fi avut o tentativă de viol. De fapt chiar a fost, oarecum. Hainele i-au fost complet sfâșiate și se pare că ar fi fost deflorată cu... (făcu o pauză lungă) cu degetul. Fata are hematoame la nivelul feței, membrelor superioare și posterioare, provocate de lovituri grave cu un corp contondent, sau poate de un pumn mai zdravăn. Plus zgârieturile adânci de pe tot corpul, încheie fotograful, complet zdruncinat.

— Și ce teorie ai? l-am întrebat, abținându-mă să fac vreau comentariu în plus, la adresa informațiilor sale surprinzător de clare.

Dean oftă adânc și după două click-uri de mouse, pe ecranul computerului, apăru din nou poza cu bărbatul blond, alături de motocicletă.

— El e Eddie Goldentrick, directorul unei firme de motoare Harley Davidson din Piccadilly, chiar pe lângă *Piccadilly Circus*. A fost iubitul victimei. E un om cu foarte mare influență în acest cartier al Londrei. Nu am de unde să știu care îi erau relațiile cu decedata Aura Flowers, dar consider că ar trebui interogat.

Mă privi lung, așteptând să zic ceva.

— Pare destul de... matur pentru ea, o adolescentă de șaptesprezece ani, am spus, uitându-mă mai atentă la bărbatul chipeș din poză, ce avea pe buze un surâs sfidător, care pentru câteva secunde mi se păru extrem de familiar; aveam o puternică senzație de *déjà-vu*.

— Da, individul are aproape treizeci de ani și asta îl face foarte suspect, aprobă Dean. Ce treabă avea cu o puștoaică de liceu?

— Se pare că fetei îi plăceau bărbații mai experimentați și cu bani, interveni Luciano, care tăcuse tot timpul, privind foarte insistent poza de pe monitor.

Niciunul dintre noi nu a comentat afirmația realmente răutăcioasă a inspectorului-șef și am continuat să contemplăm poza. Dean deschise din nou folderul cu fotografiile făcute azi-noapte în laborator și ni le arătă pe toate pe rând, acordându-i fiecare pe rând câte un minut de studiu amănunțit.

— Stai! am strigat văzând ceva interesant, fotografiat dintr-un unghi mai apropriat. Dă înapoi! Mărește-o!

Poza înfățișa foarte detaliat și clar gâtul fetei, acum curățat. Observasem două înțepături mari pe partea sa stângă, una sub alta, chiar pe carotidă, de unde era luat cadrul. Rănile arătau foarte bizar, având o ușoară tentă albicioasă pe margini.

— S-au mai găsit încă două pe coapsa dreaptă interioară și două la nivelul antebrațului stâng, toate pe venele principale. Medicii încă nu știu cu ce ar fi putut fi făcute și asta le dă o mare bătaie de cap în momentul de față, comentă Dean.

El și cu Luciano era singurii care știau de neobișnuitul meu „dar" ce l-am descoperit oficial luna trecută: acela de a simți supranaturalul în cea mai clară și bine-definită formă a sa. Dean a aflat primul când i-am țipat uimită în față: „Dean, la naiba, ești *elf*!"

— Azi-noapte, când am sosit la casa victimei, înainte ca echipajul de poliție și ambulanța să apară, am simțit foarte vag o undă ciudată, magică și foarte intens în aproprierea cadavrului fetei, am mărturisit.

— Vrei să spui că Aura Flowers era o ființa magică? Și de ce nu mi-a spus mai înainte? întrebă Luciano, întorcându-se cu tot corpul spre mine, având o expresie uimită pe chip; Dean făcu la fel.

— Nu, fata e ființă umană, nu am niciun dubiu, dar sunt sigură că nu a fost omorâtă de un om. Și mă indignă foarte mult faptul că nu am

putut ghici ce e, am spus eu, uitându-mă din nou la cele două cicatrici. Dar acum cred că avem de-a face cu un... *vampir*!

Luciano și Dean făcură ochii cât cepele și-și căscară larg gurile. Erau uimiți până în vârful urechilor. Am putut observa foarte clar că urechile lui Dean deveneau din ce în ce mai ascuțite la lob.

— Am știut eu! izbucni fotograful și ochii îi licăriră într-o lumină aurie, ciudată. Perfect! De aceea, ar trebui ca tu să te duci să-i faci o vizită misteriosului domn Goldentrick și să vedem dacă e om sau nu. Uite, poftim adresa magazinul său de motoare, zise el și îmi înmână un post-it roz, cu un scris mic pe el. Când ieși din Westminster, o iei pe *Pall Mall*, faci stânga la *Waterloo Place*, mergi înainte pe *Lower Regent* și la dreapta ai să vezi mare scris *Goldentrick Inc.*

*

Am oprit motorul Peugeot-ului meu în parcarea din spatele uriașului magazin de Harley Davidson, care dădea spre atelierul modern construit în incinta acestuia. Am coborât grațios din mașină, gata să adopt cea mai simpatică și chiar puțin ademenitoare postură pentru interogatoriu. Îmi lăsasem părul meu lung și blond să cadă în valuri pe spate, mi-am mai descheiat un nasture la cămașa albă, banală și mi-am netezit fusta la spate. Cu această ocazie, am renunțat la ochelarii mei de vedere, în favoarea unei perechi de ochelari mari și negri (deși era martie, azi era o zi neobișnuit de însorită pentru Londra), pe care

mi i-am dat jos atunci când l-am întrebat pe individul din fața atelierului care lustruia oglinzile unei motociclete:

— Bună ziua! Scuzați-mă, domnul Eddie Goldentrick este astăzi aici?

Tipul se întoarse și răspunse, lăsându-mă fără grai:

— În carne și oase!

Era chiar el în persoană. Imediat mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu el. O aură roșie începu să-mi pulseze în minte, făcându-mă să mă cambrez puțin. Nu i-am simțit inima și am ghicit că... era *vampir*! Acesta mă prinse foarte rapid de după umeri, deși, inițial, se afla cam departe de mine. Da, *domnul Goldentrick era un vampir*! Și încă unul foarte bătrân, dat fiind faptul că poate umbla și ziua.

Eram complet emoționată, dar și speriată (puteam sta lângă ucigașul Aurei). Pentru prima oară în viața mea aveam un contact verbal și chiar fizic cu un vampir, chiar dacă, de aproape un an, le simt uneori prezența. Aura lui era extraordinar de puternică și mă copleșise total când am încercat să-i aflu natura.

— Domnișoară, vă simțiți bine? mă întrebă acesta, încă ținându-mă în brațele sale bine lucrate, când mă aduse mai la umbră (și asta nu știu când).

— Da, vă mulțumesc mult. Probabil e din cauza soarelui, fac insolație foarte repede, am declarat și mi-am ridicat privirile înspre el.

Declar că arată mult mai bine în realitate. Vampirul purta un tricou negru, perfect mulat pe

trupul de zeu, peste care avea o geacă din piele lucioasă, de motociclist, cu multe capse și lanțuri. Blugii îi erau simpli și groși, iar în picioare avea o pereche de cizme de cowboy din piele moale de vițel, cu ținte la călcâie. Pe cap avea o pălărie în același stil sudist și din același material fin, ce îi acoperea claia de păr blond-deschis, care îi se ivea de sub boruri. Două mari fante albastre mă fixau cu atenție, studiindu-mi trăsăturile, iar două buze frumos conturate și pline exact cât trebuie îmi zâmbeau ușor de pe maxilarul său pătrat.

Ce mai intrare! M-am făcut de râs și am început să roșesc, încercând să mă desprind din strânsoarea lui protectoare. Momentan, nu-mi inspira încredere pentru a mă lăsa pe mâna lui, la propriu.

— Îmi pare rău, am încercat să mă scuz politicoasă. Mă numesc Genoveva Huzum, detectiv-criminalist la Scotland Yard! m-am prezentat, arătându-i insigna ce o țineam în unul din buzunarele din spate ale fustei.

— Hu-Huz...?! Pardon?! Cum?! se aplecă el, pentru a înțelege mai bine.

— Huzum, sunt româncă, am explicat, roșind și mai tare.

— Aaa! făcu el. Da, sigur. Dracula! Hagi! Da, știu! Vai, cât mă bucur să întâlnesc o româncă. Da' ce? Am vândut cumva vreo motocicletă și tipul a murit în accident cu ea? Eu le zic mereu: „Purtați echipament!", zise el, modulându-și comic vocea după fiecare caz; asta mă făcu să zâmbesc.

— Nu, domnule Goldentrick. Am venit aici să discutăm o chestiune foarte serioasă, am explicat, reluându-mi atitudinea profesionistă. Putem intra?

Directorul îmi făcu semn cu mâna și mă îndemnă elegant să o iau înainte, spre atelier. Înăuntru, am văzut o grămadă de oameni (și vreo trei vampiri care se acupau cu supravegherea – din câte știu, ei nu fac niciodată treburile murdare) care lucrau la niște motociclete foarte interesante. Îl salutaseră respectuos pe domnul Goldentrick și își aplecaseră ușor capetele, privind spre mine.

Vampirul blond mă invită să o iau la stânga și îmi deschise ușa ce dădea într-un birou elegant și spațios, ca de șerif, asta trădându-i originile. Scaunele erau din tapițate cu piele deschisă la culoare, pe peretele din spatele biroului se afla un trofeu de vânătoare ce înfățișa un adevărat cap de bour, ce avea două coarne uriașe. Lampa cu abajur verde era singura sursă de lumină din cameră, toate jaluzele ferestrelor fiind închise. Evident. Camera îmi dădea un sentiment profund de confort și liniște, imediat simțindu-mă în largul meu. Îmi făcu semn să iau loc în timp se spuse:

— Sper că nu vă supără întunericul. Mie îmi conferă mai multă intimitate.

— Nu vă deranjați. Și mie îmi place mai mult așa, pe semi-întuneric, am mărturisit.

Eddie Goldentrick se prinse de glumă și zâmbi cu subînțeles spre mine. I-am răspuns la surâs și asta păru că-l încântă foarte mult. El își dădu jos pălăria, așezând-o ușor pe birou, trecându-și degetele lungi prin păr, zburlindu-l,

apoi intrând de-a binelea în scaunul său moale. Îmi făcu semn cu mâna să zic ce aveam de zis.

— Domnule Goldentrick..., am început, încercând totuși să nu intru direct în subiect, ci să manevrez discuția în așa fel încât să-mi răspundă degajat.

— Eddie, interveni dânsul, cu un zâmbet dintr-un singur colț al buzelor.

— ... E-Eddie, am zis cu puțină greutate. Dumneavoastră nu sunteți englez, nu e așa?

— Ați ghicit perfect, domnișoară...

— ... Genova, puteți să-mi spuneți așa.

— Sunt un american tipic, din Texas, după cum puteți bine observa, spuse el.

Se debarasă de geaca sa de piele, punând-o pe mânerul scaunului său și lăsând la vedere două brațe bine lucrate, demne de Apollo, acoperite cu un puf auriu-strălucitor la lumina lămpii cu o piele albă și netedă, prin care puteai observa pe antebrațe conturul venelor atunci când își strângea pumnii. Făcu un gest generos cu ambele brațe arătând toată camera, spre a mă putea lămuri mai bine cu privire la originile sale.

— Sunt eu un băiat de la țară, dar am fost prea nemanierat să nu vă întreb dacă doriți ceva de servit. O cafea? Un ceai? Poate o țigară...?

— Nu, mulțumesc. Nu vă deranjați. Și când ați început afacerea cu motociclete Harley Davidson? l-am întrebat eu, refuzând delicat, cu cel mai seducător zâmbet pe care mi l-am putut desena pe buze, dar imediat mi s-a uscat gâtul după o țigară; rabdă, Genova!

CXIX *La Dolce Vita*

Îmi mărturisise că avea și în Dallas deschisă compania *Goldentrick Inc.*, de fapt, acolo începuse prima dată, acum zece ani în urmă. L-a întrebarea mea dacă a moștenit pasiunea pentru „viteză pe două roți" de la vreuna din rude, a coborât privirea pentru o clipă în jos și a răspuns că a fost crescut de bunicul său. Era deschis în confesiuni, părea să nu aibă nimic de ascuns și era foarte relaxat din toate punctele de vedere. Dar nu după mult timp mă întrebă motivul vizitei mele.

— Nu știu dacă eu sunt persoana potrivită sau în măsură să vă comunic acest lucru, pentru că bănuiesc că încă nu ați aflat ce s-a întâmplat aseară, am spus eu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntându-și sprâcenele aurii.

— Dom... Eddie, iubita dumneavoastră, domnișoara Aura Flowers, a fost ucisă cu brutalitate azi-noapte.

Expresia lui zeflemitoare și plină de încredere de pe chip dispăru în totalitate, cedând locul unei spaime îngrozitoare. Pielea sa deveni brusc mai clorotică decât fusese înainte, iar ochii lui albaștri se măriră, tremurând la lumina slabă a lămpii. Se aplecă în față, fixându-mă intens cu privirea, dar știam că nu mă vedea. Era șocat. Asta se putea vedea clar în fiecare fibră a ființei sale moarte.

Brusc, își desprinse ochii din ai mei și își cuprinse tâmplele în palme, apoi dându-și părul peste cap. Scăpă un pumn în masă, ceea ce mă făcu să tresar. Se abținea să nu plângă, pentru că altfel se va da de gol prin lacrimile sale de sânge.

(Când eram în liceu, marea mea pasiune erau vampirii!) Eddie nu scoase niciun cuvânt timp de mai multe minute, ochii săi jucau pe birou, uneori ridicându-i spre mine, vrând să mă întrebe ceva, dar nu avea încă putere.

— Cum? Cine a făcut-o? De ce? mărâi el printre dinți, neîndrăznind să-ți deschidă complet gura, astfel își putea dezveli colții.

Se ridică nervos de pe scaun și începu să se plimbe încolo și încoace în spațiul din spatele meu. Vampirul era cu moralul la pământ. Probabil era măcinat de gândul că putea să o transforme înainte să moară, dacă știa, dar acum era prea târziu.

— Nu știm încă. Asta cercetăm, i-am răspuns. Domnule Eddie (suna foarte copilăresc), îmi pare foarte rău. Am vorbit cu dânsa la telefon înainte să... să se ducă în Ceruri. Presupun că țineați foarte mult la domnișoara Aura.

— Da, foarte mult..., bâigui acesta și nu se întoarse să mă privească.

— Erați de mult timp împreună? l-am mai întrebat luând-o ușor, ca să nu sune a interogatoriu.

— De aproape un an.

— Bănuiesc că știați că dânsa era minoră...

— Da, dar avea să împlinească optsprezece ani peste o lună, la sfârșitul lui aprilie.

— A mai avut iubiți până să vă cunoască pe dumneavoastră?

— Nu... Am fost primul.

— Părinții fetei știau de relația voastră?

— Nu știu, nu i-am văzut niciodată și Aura nu mi-a zis nimic în legătură cu acest lucru.

Am stat câteva minute să reflectez la un lucru, astfel dându-i și lui o mică pauză ca să-și adune vorbele și să se reculeagă. Cu atât cât primeam mai multe informații și aflam mai multe indicii despre această fată, cu atât mi se părea că seamană cu mine. De la *Aurelia*, mi s-a spus *Aura* mulți ani, amândouă suntem singure la părinți, blonde, avem ziua de naștere la sfârșitul lui aprilie, suntem pasionate de vampiri (bănuiesc ca știa că iubitul său milionar era un mort-viu), în liceu am locuit cu mătușa... Ce mai urma? Sigur era ceva putred la mijloc și treaba asta nu-mi mirosea bine deloc. Probabil eram și eu prea paranoică.

Brusc, mi-am amintit de ultimele sale vorbe prin telefon... *A venit, El e aici, a venit să o caute pe Ea!* E posibil oare ca vampirul care i-a luat viața să o fi confundat cu altcineva?! Cu *Ea*? Aici mi-a căzut fisa! Ceea ce mi-a spus Luciano azi-dimineață... *Eu am simțit că tu erai în pericol și încă mai am acest sentiment și acum*... Puteam vedeam ața care lega toate astea, dar nu puteam să o apuc!

Nu știam ce să-l mai întreb pe Goldentrick... Într-o fracțiune de secundă, se întoarse cu fața spre mine, luându-mă prin surprindere.

— Oricine a făcut-o, jur că va plăti! mărturisi el, cu o enormă sete de răzbunare în priviri.

— Așa e, nu va scăpa nepedepsit, vă promit! Scotland Yard are totul sub control.

Calmați-vă! Domnule Goldentrick, cum ați cunoscut-o prima dată pe domnișoara Flowers? În ce conjunctură? Știu că poate părea prea personal, dar trebuie să-mi fac meseria, am afirmat, ridicând din umeri și punându-mi piciorul stâng peste dreptul.

Vampirul veni mai aproape și se așeză înapoi pe scaunul său. Își ridică privirea spre mine și oftă fără aer. Mi-am amintit amănuntul tabu pe care ni-l oferise Dean mie și lui Luciano... faptul că victima fusese deflorată într-un mod mai ciudat. Asta dovedește faptul că între ei, deși existase factorul diferenței de vârsta cam mari (dar nu foarte) și experiența bărbatului, nu s-a întâmplat nimic de ordin sexual între cei doi. Trebuie luat în calcul bunul simț și respectul persoanei ce se afla aici de față, Pentru moment, e bine să nu-i fac cunoscut acest amănunt iubitului zdruncinat de veste... poate chiar deloc. Era evident că suferea.

— La o petrecere, un majorat al unui prieten comun.

— Mă scuzați că vă întreb, dar, în ultima vreme ați avut vreun conflict de orice gen?

— N-nu... nu-mi amintesc..., răspunse el vag după un lung moment de gândire și nu mă privi în ochi.

— Cum era domnișoara Flowers ca persoană în viața de zi cu zi?

— Era o fată simpatică și sociabilă, foarte respectuoasă. O iubeam enorm pentru faptul că respecta vechile valori ale omenirii și avea înclinație spre muzică – cânta operă și avea o voce divină. Niciodată nu făcea probleme și era

modestă din fire. Adevărul e că ne-am văzut mai rar în ultima vreme. Am fost plecat o săptămână în America și m-am întors abia azi-dimineață. Acum o săptămână, nici nu-mi închipuiam în cele mai rele gânduri că atunci când voi reveni înapoi în Londra nu o voi mai prinde în viață... Pot dovedi asta, că am fost plecat, repetă el, văzându-mi mirarea de pe chip.

Eddie Goldentrick se pare că e oficial scos de pe lista suspecților. Asta în cazul în care să nu fi plătit pe cineva... Of, Doamne! Iar sunt paranoică! Dar lucrul acesta face parte, într-un fel, din meseria mea.

— Cum ați găsit-o? Unde e acum? Care esta cauza morții? fu rândul lui să mă întrebe.

— Am găsit-o în casa de pe *Westminster Abbey*, unde locuia împreună cu mătușa sa. Era... grav rănită și se afla într-o baltă de sânge. (Vedeam că suferea.) Acum e în laboratorul criminalistic pentru analize post-mortem și autopsie. A murit din cauza traumelor fizice la care a fost expusă. O veți putea vedea peste câteva zile, când va fi dată părinților ca să o înmormânteze, am explicat într-un mod profesional, fără nicio modulație a vocii. (M-am ridicat în picioare.) Domnule Goldentrick, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Ne-ați ajutat foarte mult în anchetă.

— Cu mare plăcere, domnișoară Genova! spuse el, ridicându-se de asemenea; deschise un sertar și scoase din el o foiță dreptunghiulară. Asta e cartea mea de vizită. Vă rog mult, ca atunci când

descoperiți mai multe indicii în ceea ce privește moartea Aurei, să mă anunțați și pe mine.

— Fiți sigur că așa voi face. O zi bună!

— Dați-mi voie să vă conduc până la mașină! se oferi acesta, recăpătându-și puțin din încrederea și flerul inițial, odată ce își puse pălăria de cowboy pe cap.

Când am deschis portiera să întru, îmi luă mâna în a sa și o duse ușor spre buzele lui reci, privindu-mă adânc în ochi.

— Să aveți grijă de dumneavoastră, domnișoară Genova! mă sfătui el, iar eu i-am mulțumit cu un zâmbet sincer, urcându-mă la volan.

*

— Eddie Goldentrick pare să fie oficial scos de pe lista suspecților! am afirmat eu, aplecându-mă peste umărul lui Luciano și tăind numele vampirului de pe foaie cu un marker negru.

Stăteam cu toții în casa mea din marginea Hampstead-ului, în următoarea noapte. Acesta păru să se încrunte la neașteptatul meu gest, dar tăcu și înghiți. Dean se foia încolo și încoace prin cameră, încercând să înoade firul ideilor sale fugare, uneori oprindu-se și trăgând cu ochiul la câteva poze din laborator, de pe monitorul computerului meu de acasă. Eu am sărit peste sofa și m-am așezat lângă Luciano, trăgând un fum din țigara pe care o ținea strâns între degetele sale.

— Nu cred că e așa de curat precum pare, interveni elful, sprijinindu-și mâinile albe de spătarul canapelei și mușcându-și colțul buzei de jos.

— Cred că Dean are dreptate. Te grăbești cu concluziile, Genova, spuse Luciano, scuturând țigara în scrumiera din stânga sa. Trebuie să ținem cont și de faptul că industria asta a motocicletelor, a rockerilor înrăiți, nu e întotdeauna „total legală"! adăugă el, privindu-mă printre gene și scoțând fum pe nas. Probabil că tipul are și altfel de antecedente.

— Am căutat personal, Goldentrick n-are cazier, am zis.

Dean oftă lung și se îndepărtă, iar Luciano mai trase o dată din țigară, apoi o stinse. Nu cred că încercam să-l scot pe vampir cu basma curată. Dar, în ciuda tuturor aparențelor de băiat rău, fusese destul de convingător. Pe deasupra, în momentul crimei, nici nu se afla în țară.

— Ar fi putut plăti pe cineva pentru asta! propuse fotograful și, în sfârșit, se așeză pe un fotoliu din dreapta noastră.

— Puțin probabil. Tipul o iubea prea mult – se citea pe chipul lui! Credeți-mă, știu când o persoană minte! am contracarat eu. Și până la urmă, voi de ce trageți că el e vinovatul? Doar pentru faptul că e vampir? Priviți în perspectivă, nu vă limitați!

— Nu poți niciodată să știi ce e în capul și inima omului, spuse Luciano, privind atent tavanul. S-au omorât frate pe frate, soț și soție, d-apoi ăștia... Doar analizăm mai profund, *angelo*

mio! Nu acuzăm pe nimeni doar pentru simplul fapt de a fi mort... mort-viu.

În sufragerie se lăsă tăcerea deplină. Dean nu mai comentă nimic, complet implicat în interogarea următorului suspect. Italianul deja avea în mână o listă a planurilor și persoanele ce urma să le abordăm.

— Știți ce teorie ar fi în mare parte plauzibilă aici? am întrebat și cei doi bărbați se întoarseră curioși spre mine. Probabil, Goldentrick a prezentat-o pe Aura Flowers anumitor motocicliști din gașca sa, la convențiile lor zgomotoase. Unul dintre prietenii săi, e posibil, să se fi răzbunat pe Goldentrick... în legătură cu vreo pagubă făcută sau vreo datorie de orice ordin neplătită, atacând-o și omorând-o pe „puicuța lui". Se mai întâmplă.

— Da, ar fi o ipoteză. Având în vedere că atunci când l-ai întrebat dacă în ultima vreme a avut vreun conflict cu cineva a declarat că nu-și mai amintește. Lucru ce nu justifică neefectuarea lui! constată inspectorul-șef.

Dean doar aprobă obosit din cap, masându-și ochii obosiți. Luciano păru foarte încântat de supoziția mea, îmi zâmbi satisfăcut și mă mângâie pe dosul mâinii stângi.

După vizita făcută de el mătușii fetei și apoi părinților ei, care sosiseră la Londra abia în această dimineață, nu am putut afla prea multe. Femeile au plâns încontinuu, abia tatăl i-a explicat lui Luciano cât de bună, cuminte și silitoare era acesta și că nu le-a făcut niciodată vreun fel de probleme. L-am rugat să nu le spună de relația ei

cu directorul firmei de Harley Davidson – vor afla numai din gura lui, dacă are bunul simț de a se prezenta personal și de a veni la înmormântare.

Apoi urma anturajul ei de interogat, care îmi revenea mie... Una ție, una mie... Că veni vorba, mai trebuia ca joi după-amiază să fiu prezentă la înmormântarea Aurei Flowers, la care am de văzut și luat în considerare multe indicii, sper eu.

— Crima a avut lor în jurul orei doisprezece noaptea – oră la care victima era singură acasă, mătușa ei fiind la fata dânsei, având grijă de nepoți, deoarece fiica era plecată la o petrecere. Iar tu ai găsit-o moartă la ora unu și douăzeci de minute, dimineața, calculă Luciano, aprinzându-și cea de-a doua țigară. Se pare că asasinul a știut când să atace, știa programul victimei.

— Acesta e un lucru de ținut minte, interveni Dean. Totuși, trebuie să verificăm lista ei de foști iubiți, prieteni...

— Dean! l-am întrerupt. Goldentrick a fost primul ei iubit. Chestia asta înnoadă lucrurile și mai mult. Dar dacă crima nu a fost comisă de un apropriat sau cunoscut al fetei...? Dacă, pur și simplu, un criminal, un obsedat a urmărit-o (că ai menționat de program, Luciano) și a atacat-o? S-au luat amprente de la fața locului?

— Da, bineînțeles! sări fotograful. Treaba e că nu corespund în baza de date, nu coincid cu nimeni. Dar e un amănunt interesant pe care nu vi l-am zis: Probabil apărându-se, fata l-a zgâriat și sub unghii i-au rămas monstre de piele și sânge ale

atacatorului. Urmează ca Goldentrick să-și facă testul ADN mâine, cu care a fost de acord. Știm că crima a fost comisă de un vampir și sângele o dovedește: Prezintă o cantitate uriașă de leucocite, dovadă a regenerării lor rapide, și nu se coagulează.

— Dar asta e minunat! De ce nu ne-ai spus mai devreme? am izbucnit eu, ridicându-mă și îmbrățișându-l tandru pe elf, punându-i capul pe pieptul meu.

Dean înroși și zâmbi rușinat, dar bucuros. Imediat își expuse dorința de a mă face „radar de vampiri" și le cer să se prezinte pentru o monstră de sânge, în vederea unui test.

— Dean, asta e imposibil! Sunt sute de mii numai în Londra...! am exclamat indignată, dar nu pentru faptul că era greu, ci pentru că putea dura ani. Mai e și curiozitatea unor oameni normali care vor fi suspicioși în această privință: „De ce să-și facă o parte din londonezi test ADN? Oare vom face si noi?" Nu, dragă! În plus, nu vreau să fiu cunoscută prin oraș de vampiri ca „fata care știe de noi". Pot reprezenta un mare pericol la adresa secretului lor la un moment dat.

Fotograful și inspectorul-șef fuseseră de acord cu mine. Apoi, amândoi hotărâră că nu mai era cazul să zăbovească mai mult pe la mine. Luciano avuse o anumită reținere și mă privi lung, dar apoi acuză un concert country pe care trebuia să-l susțină peste jumătate de oră la localul său, *Forbidden's*. Elful strigase în gura mare că era rupt de somn și voia neapărat să ajungă acasă.

CXXIX *La Dolce Vita*

I-am petrecut până la ușă, apoi am privit îngândurată, pe geamul de la bucătărie, cum Porche Chayenne-ul lui Luciano derapează ușor pe pietrișul umed de la ploaia ce căzuse în după-amiaza asta. Plecase fără să mă sărute și asta mă făcu să mă simt puțin tristă și îmi doream să-l sun să se întoarcă. Dar n-am făcut-o. M-am gândit la faptul că îmi mărturisise ieri că eram în pericol... Începeam să cred că aveam totuși nevoie de protecție în perioada asta.

Am încuiat de trei ori ușa de la intrare. O frică nemaisimțită până atunci punea stăpânire pe mintea mea. O pasăre se izbi de fereastra dormitorului meu atunci când mă îmbrăcam în cămașa de noapte și asta mă făcu să tresar. Se auziră câteva sunete slabe de la ea, ca niște chițăituri, și apoi se îndepărtă. Ce pasăre putea fi atât de idioată ca să dea cu capul de geam?

*

A doua zi fusese cât se poate de monotonă și mă voi rezuma doar să o povestesc.

La nouă dimineața, am pornit spre Liceul *Dean's Yard* din Westminster Abbey pentru a-l interoga pe director și eventual pe colegii și prietenii apropriați fetei. Bineînțeles, toți erau informați de tragica și subita moarte a Aurei Flowers, o elevă eminentă și care aducea prestigiu școlii. M-am uitat chiar și pe rubrica ei din catalog și am rămas surprinsă să văd numai note de la C în sus. De asemenea, de diplomele și premiile sale la concursuri de științe umaniste și limba engleză.

Oricât m-am străduit de mult, nimic ciudat și misterios nu era la fata aceea de găsit, nimic care să dea cuiva ideea de a o omorî. Dar ar mai fi și supoziția că putea fi detestată pentru notele foarte bune și asta ducea la multe. O știam din proprie experiență.

Colegii ei păreau profund îndurerați, dar nu toți. O dată am auzit o răutăcioasă remarcă pe hol, care suna așa: „O merita, prea era cu nasul pe sus!" Și asta îmi confirma unele bănuieli. Dar fetele erau cele mai puțin mișcate, din câte am putut observa și asta tot nu ducea la nimic... Crima a fost comisă de un bărbat, care pe deasupra mai era și vampir. Nimic nu se lega. Lucrurile se băteau cap în cap!

Am plecat de acolo două ore mai târziu pentru a mă întâlni cu părinții fetei și să-i duc la laboratoare, ca să vadă trupul neînsuflețit al fetei lor. Au fost multe lacrimi și durere, dar eu eram obișnuită și nu am schițat nimic. Amândoi erau oameni de vârsta a doua, tatăl era masiv și avea părul cărunt, iar mama era slăbuță și firavă, vopsită blondă. Nu am mai stat să-i răscolesc și eu, după ce a făcut-o ieri Luciano. Le-am promis că vor putea lua corpul tinerei abia după ora șase, când se va da mandatul de eliberare a cadavrului, spre a fi înmormântat. Ei mi-au mărturisit că deja făcuseră toate aranjamentele și aveau să o îngroape abia mâine după-amiază, la ora patru, la cimitirul Highgate. Deși era obligatoriu să vin, am fost invitată politicos, pentru că îmi dădeam tot interesul în anchetă, pentru că îmi păsa și pentru că

am fost ultima care a vorbit cu dânsa. Bine, toate astea intrau oricum în slujba mea.

Mai târziu în acea zi, aflându-mă prin laboratoarele criminalistice, m-am întâlnit pe hol cu domnul Eddie Goldentrick, care venise pentru testul ADN. De data asta purta o pereche de pantaloni negri din doc, o cămașă din bumbac, de aceeași culoare, iar în picioare o pereche de pantofi eleganți, în același ton. Purta doliu! Pălăria de cowboy lipsea cu desăvârșire. Își ridică un moment capul din hârtiile pe care le completa, ca să mă salute. Ochii îi erau roșii pe margini și albeața tenului său era mult mai accentuată. I-am întors gestul cu un zâmbet larg și am intrat în altă cameră, netrecând pe lângă el. Părea foarte încordat și dorea să-mi adresese câteva cuvinte, dar nu i-am dat ocazia. Probabil vampirilor nu le place să-și irosească sângele la întâmplare.

Spre după-amiază, Dean sosise și el la laboratoare și îi ceruse lui Clark să-mi arate monstra de țesut și sângele vișiniu, încă lichid, ce o înconjura. Era pusă și sterilizată într-o punguță mică de plastic, pe care o manevram cu grijă cu mânuși chirurgicale. Bucățica de piele îmi trimitea unde impresionante, cât pentru doi vampiri și iar m-am simțit înfierbântată. Făcându-mi aer cu o coală de hârtie, fotograful dădu din cap că înțelese totul. Însă era prea bizar cum o bucățică atât de mică să-mi confirme criminalul atât de puternic. Probabil era un mort-viu foarte-foarte bătrân.

Nu-l văzusem toată ziua pe Luciano, așa că seara i-am făcut o scurtă vizită la *Forbidden's*. Când am intrat, el deja vrăjea damele din bar

cântând *Witchcraft*, îmbrăcat ca și compatriotul său, Frank Sinatra.

Forbidden Night Club era un bar de noapte luxos, care îi aparținea în totalitate lui, un inspector de poliție. Poate părea paradoxal, dar sângele său italian nu-i slăbea latura asta misterioasă, pe care nici eu nu o cunoșteam prea bine. Barul avea o atmosferă relaxantă și confortabilă, în decorul roșu, lumina difuză și muzica languroasă care se cânta aici. Când intrai, aveai o perspectivă completă a locului, privind oarecum de sus. Apoi coborai niște trepte și dădeai la mesele frumos luminate de niște globuri rotunde, ca de vrăjitoare. Totul în jur era roșu – asta era culoarea preferată de Luciano și care domina întregul loc. Muzica avea mereu o temă ce ducea ori spre sex. În principiu, *Forbidden's* era un local frecventat de creaturi fantastice și în mare parte de vampiri. În stânga era barul cu băuturi și alte lucruri (aici se vindea și un soi de sânge sintetic, pentru clienții mai morți). Uneori, italianul organiza seri tematice, în funcție de sărbători și dispoziția lui de peste zi. Cele mai fastuoase erau cele de Halloween, care îmi plăceau enorm – durau trei nopți la rând!

Luciano avea o voce fenomenală, iar lucrul ciudat și interesant la el, era că putea imita orice voce de bărbat, prin cântat. De fapt, vocea lui reală era exact ca cea a lui Tiziano Ferro, iar *Perdono* îi venea de la sine, din suflet. Când depunea un efort mai mare de a imita o voce, închidea ochii. Când avea chef și dispoziție, cânta chiar el în unele nopți la propriu său local, iar

publicul îl adora. L-am studiat mult pentru a trage aceste concluzii! Personal, eu adoram când îl imita pe Frank Sinatra. Mă simțeam gata să-i cad în brațe. Asta mă făcu să-mi amintesc de lungile nopți de vară pe care le petreceam pe terasa din spatele casei mele, iar el îmi cânta la chitară *Night Moves* al lui Bob Seger, schimbând textul de la început cu „*She was a blonde hair beauty, with big green eyes"* și repetând mereu *„Working on mysteries without any clues"*!

El a venit de vreo trei ori la masa mea și m-a sărutat, făcându-mi cinste cu un *Bloody Mary*, apoi s-a întors la recitalul său. În timpul scurt petrecut împreună, i-am menționat de bucățica de sânge care clar aparținea unui vampir și de vizita la liceu. M-a rugat dacă pot să identific prin bar o aură asemănătoare, dar i-am spus că e imposibil – toți morții-vii o au la fel (aura...). După două țigări am plecat acasă, făcându-i cu mâna.

*

Ploaia cădea lin pe geamurile mașinilor negre din fața cimitirului Highgate. Când am ieșit din mașină, mi-am deschis umbrela, chiar dacă purtam pălărie, dar am avut ghinionul de a călca într-o mică băltoacă. Asta pățesc mereu când nu sunt atentă pe unde parchez. Vremea de aici e mult mai mohorâtă decât cea din România. Dintr-o dubă mai mare, fusese coborât sicriul fetei de către doi tineri, probabil foști colegi. Am apucat foarte bine să văd trupul Aurei Flowers la slujba de la Biserică (familia era catolică) – era învești mântată

în rochie de mireasă, iar părul bogat îi era aranjat frumos pe umerii goi; părea că doar a ațipit puțin și se putea trezi în orice moment. Urmele îngrozitoare de pe trup îi fuseseră acoperite de esteticienii de la morgă, dar micile cicatrici rotunde de pe gât încă se vedeau bine cu ochiul liber.

Mama ei primise îngăduitoare protecția și compania domnului Goldentrick, care o susținea și o îmbărbăta la fiecare moment. Eu am preferat să vin singură la înmormântare – așa sunt atentă la mai multe. La Biserică (vampirii nu se tem de lucrurile sfinte... nu văd de ce ar face-o), directorul american petrecu mult timp lângă coșciug, privind-o îndelung pe moartă. Scăpă câteva lacrimi și acuză o scurgere de sânge din nas, fiind foarte sensibil atunci când plânge. Bineînțeles, total neadevărat. Mă văzu și se mulțumi să mă salute discret, făcând o reverență ușoară cu trunchiul, dar nu foarte evidentă – îmi place să cred ca majoritatea vampirilor sunt foarte politicoși.

M-am apropriat de el și respectiv de doamna Flowers, la intrare în cavou, doar pentru a le oferi din nou sincerele mele condoleanțe. Femeia izbucni în lacrimi și mă îmbrățișă strâns. Fuseseră totuși norocoși că laboratorul eliberase atât de repede trupul tinerei, dar m-am abținut să adaug acest amănunt dureros. Privirea pătrunzătoare a vampirului trecu prin mine, studiindu-mă din cap până în picioare, dar nu comentă nimic. Purta o pelerină cu mâneci, lungă, neagră, în stil victorian (mă întrebam dacă n-o fi

chiar de atunci), iar pe cap, o pălărie simplă, cu boruri late. Când au depus sicriul în cavou, Eddie Goldentrick fu ultimul care atinse lemnul rece.

V
BEFFA DELLA SFORTUNA

ANCHETA NU EVOLUA deloc.

Nu găsisem niciun indiciu în ultimele zile care putea să ne conducă spre criminal. Luciano era dea dreptul terminat de griji, iar Dean turba numai dacă îl atingeai cu un deget (nu știam că elfii pot fi atât de irascibili). Nu era o problemă chiar așa de mare dacă era doar o crimă prin strangulare, împușcare sau otrăvire... Dar jumătate din Londra intrase în panică, datorită faptului că victima fusese abuzată sexual și aproape mutilată.

Totuși e bine că nu s-au mai înregistrat și alte cazuri.

În acea seară de vineri, am preferat să mă duc la culcare mai devreme. Asta oricum era imposibil, dar ceasul arăta ora unsprezece si douăzeci când am închis televizorul și mi-am tras pătura pe cap.

Am închis ochii, dar mintea îmi învălmășea toate întâmplările și gândurile de peste zi... Voci, sunete, oameni, imagini... Toate fără sens, toate rupte de o oarecare cronologie. M-am foit în pat ca oul în găleată, neputând să adorm. E adevărat ce se spune că atunci când ești foarte obosit nu poți închide un ochi. Poate era lună plină (atunci e noapte albă pentru mine), așa că am privit pe fereastra de la capul meu, dar nu am putut să o zăresc ca de obicei din cauza norilor deși de ploaie. De obicei îmi țineam calendarul cu

evidența lunilor pline pe noptieră; poate părea ciudat, dar trebuie să știu, așa îmi organizez ceva de făcut în noaptea respectivă. M-am întors cu spatele la geam și am încercat să-mi golesc capul de gânduri fără noimă.

Probabil mă simțeam aiurea și datorită faptului că eram *S.L.* (Scutită Lunar – vorba profesorului de sport din liceu); problemele lunare îmi veniseră abia ieri seară. Oh, da, asta trebuie să fie. În orice caz, uram insomniile, dar nici nu m-am obosit să mă duc la dulapul cu medicamente să-mi iau somniferele.

Minunea a făcut însă ca să ațipesc iepurește vreun sfert de oră, dar dezastrul a fost că m-am trezit brusc, speriată de niște ciocănituri insistente. Am stat să ascult câteva secunde, încă amețită de somn. De la ușă nu se auzeau, așa că m-am uitat la geam (nu era nici acolo), apoi la ușa ce ducea în balcon. Nu am habar cum Dumnezeu mi-a ținut inima în torace, că sigur îmi sărea pe podea de spaimă. Figura unui individ luă contur în slabele raze ale lunii, dincolo de geam. Când își dădu seama că îl reperasem, zâmbi și mai ciocăni odată în geam. De data asta, mai tare.

L-am recunoscut foarte greu pe Eddie Goldentrick, stând în micul meu balcon de la etaj; treaba asta luându-mi vreo două minute. El făcu semn să deschid ușa glisantă pentru a putea intra în dormitor, iar eu mă holbam la el ca... numai spun ca cine! Înainte de a mă da jos din pat, am privit ceasul electric de pe noptieră – arăta unu trecut.

M-am apropriat de ușă, am tras perdele la o parte și l-am privit prin sticlă, uimită până în măduva oaselor. În spatele lui, luna argintie își profila discul perfect rotund! Am deschis ușa (pentru că era izolată fonic) doar cât să-mi încapă jumătate din față prin ea.

— Bună seara, domnișoară Genova! zise el, zâmbind până în colțul urechilor. Binevoiți a mă invita înauntru, vă rog?

Aici mi-a picat fisa și am deschis sfidătoare ușa, în toată lungimea ei, dându-mă un pas înapoi. L-am privit în ochi, cu un surâs victorios pe buze, aproape tâmp; eram conștientă de avantajul meu.

— Deci..., am început fără să-l salut. Nu puteți intra de bunăvoie, domnule Goldentrick? (Colțurile buzelor sale se lăsară în jos și el privi în pământ.) Credeți că nu cunosc micul dumneavostră secret? am adăugat, simțind cum îl am la degetul mic. Sunteți vampir, domnule... Dar hai, intrați să vorbim mai pe îndelete.

Eram bucuroasă că aveam un avantaj asupra lui... pentru că părea ar fi unicul. Dacă mă deranja, puteam oricând anula invitația. Și eram bucuroară că aveam cu cine discuta în noaptea asta albă... nu numai pentru mine.

Vampirul păși ferm înăutru, iar eu am închis ușa în urma sa. În preajma lui, am simțit o briză plăcută. M-am apropriat de pat și m-am limitat doar să aprind lampa de pe noptieră, știind că lui îi făcea plăcere semiîntunericul. Eddie Goldentrick purta aceeași pelerină ca în ziua înmormântării Aurei Flowers, dar renunțase la

pălărie. Părea foarte diferit fața de prima zi în care l-am cunoscut, acum era mult la meditativ și calm. Se întoarse spre mine și rosti glacial, privindu-mă printre gene:

— Tu... Cum ți-ai dat seama?

— Mai bine răspundeți dumneavoastră ce căutați aici la ora asta, să mă speriați în asemenea hal? i-am întors-o cu o întrebare, dar apoi l-am poftit să ia loc pe fotoliul de lângă bibliotecă; refuză cu mâna.

— Miroase a sânge aici, iar eu nu am luat încă cina pe seara asta...! constată Eddie și se uită spre mine cu gura întredeschisă, în spatele căreia se profilau doi uriași canini, ce aproape dădeau peste buza de jos.

Starea sa relaxată dispăru ca suflată de vânt, fiind înlocuită cu una mult mai voluptoasă, specifică vampirilor. Mă mirosise pe mine – duhneam din cap până în picioare și țin să menționez că nu era vina mea! El avea o atitudine demnă de ceea ce era. Părul său blond-deschis, des, lucea în lumina difuză din cameră și era frumos pieptănat pe spate, cu gel, iar o șuviță subțire, dreaptă, îi cădea rebelă pe o parte a frunții sale înalte. La lumina lămpii se vedea mai bine umbra de barbă blondă de pe bărbie și buza de sus. Părea mult mai atrăgător, mai viril, față de cum fusese la magazinul de motociclete. Ochii săi de un albastru-safir îi licăreau ușor. S-au poate toate acestea făceau parte din arsenalul de seducție a unui vampir.

— Domnule, comportați-vă politicos înainte de a vă anula invitația! l-am amenințat eu cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Știți să vă apărați bine, domnișoară Genova...

— Locuiesc singură de mulți ani, domnule Goldentrick. Și dacă ați venit aici să vă luați cina, să știți că eu nu sunt *McPuicuța* dumneavoastră!

Vampirul își lăsă capul pe spate într-un râs zgomotos, dar la fel de repede își reveni la starea inițială, luând postură de diplomat.

— Am venit să te avertizez. Ești în mare pericol...!

Bine. Unde am mai auzit eu lucrul acesta? De ce toți se încăpățânează să-mi spună aceeași chestie? Care toți? Numai el și Luciano mi-au mărturisit asta până acum... Dacă doi o știu, înseamnă că trebuie privită cu o oarecare seriozitate. Începeam să cred că putea fi adevărat. Și eu m-am gândit la asta.

— Ce, eu?! De ce?! am șoptit, speriată, dar cu un aer sceptic, aproape ironic.

Vampirul se apropie la un metru de mine. Se încruntă și adăuga în șoaptă, parcă temându-se să nu fie auzit de cineva.

— *Noi* am detectat un nou vampir foarte periculos în Londra! Cred că el a omorât-o și pe Aura... și tu ești următoarea țintă. Trebuie să ai grijă. De aceea, îți ofer ca paznici doi dintre cei mai buni vampiri din *organizație* ca să te păzească la lăsarea nopții. Stau prin împrejurimi de două zile. Sper totuși că nu te-au deranjat sau te-au spionat pe la ferestre.

L-am privit, ridicându-mi sprânceana stângă. Totul deja suna a poveste S.F.! Mie îmi plăceau vampirii, dovadă că le-am dedicat și un roman nepublicat, dar de mult renunțasem să cred în existența lor. Acum când mă aflu în Marea Britanie, lucrurile iau o întorsătură de o sută optzeci de grade, bombardându-mă cu creaturi fantastice. Brusc, deja intru în contact cu vampiri, iar unul îmi stă chiar în dormitor. Hei, stop! Ce am făcut ca să primesc asta? Mă refer la sensul bun al expresiei.

— *Noi*, *organizație*, vampir periculos, vampiri bodyguarzi?! Stai, stai, stai! Ce e cu toate astea? am întrebat total debusolată.

— Nu întreba nimic. Vei primi răspunsurile la momentul potrivit! mă „lămuri" Eddie.

M-am trântit pe pat, respirând greu. Nu-mi venea să cred toate astea. Nici nu-mi păsa că eram în pericol de moarte, cum mă gândeam că intrasem într-o lume necunoscută fără voia mea și care nu-mi displăcea deloc. Extazul enorm putea să-mi provoace un infarct de fericire, dar m-am ținut tare pe poziții. Când mi-am ridicat, l-am surprins pe Eddie într-o postură înmărmurită, cu colții imenși dând peste buza de jos și holbându-se la o carte din mica mea bibliotecă de lângă balcon.

— Ce e? Ai găsit Biblia? mi-a permis eu să fac o glumă, râzând pe înfundate, dar precaută la poziția sa de atac.

— N-nu... Ce... Ce e a-asta? îngăimă el, atingând cotorul făcut de mine al romanului

nepublicat *Blond Victorian*, scos la vechea mea imprimantă acum cinci ani.

— Ah, o *chestie* scrisă de mine acum zece ani... Nu e interesant! am răspuns, ridicându-mă în picioare.

Vampirul făcu ochii mari și mă privi foarte uimit, ca și cum îmi crescuseră coarne pe cap, apoi își pierdu privirea pe podea și nu mă mai privi în ochi.

— Ți-ai dat seama că sunt vampir..., spuse el. Ai acea *putere*... Deci asta trebuie să-*l* fi reținut! Știi, eu... Trebuie... trebuie să plec! anunță alarmat, ca și cum ar fi intrat în panică. Ai grijă de tine și nu ieși din casă după ce a apus soarele. Păstrăm legătura! adăugă el și deschise ușa balconului.

— Așteaptă! l-am strigat, dar nu se întoarse, ci rămase țintuit locului. Cine ești *tu* cu adevărat? De ce faci asta?

Eddie își întoarse profilul spre mine. Se lăsă tăcerea între noi. Brusc, ceva din statura lui, din părul său mi se păru familiar pentru o fracțiune de secundă. M-am cambrat, primind din nou aura sa supranaturală.

— Să spunem pentru moment că sunt Regele Vampirilor din Londra și fac lucrul acesta pentru că asta e treaba mea! răspunse el și sări de pe balcon, cu pelerina fluturându-i în urmă, neadresându-mi niciun cuvânt de plecare.

Am rămas singură în bezna nopții, privind neajutorată cimitirul Highgate, care se profila de departe. Dacă am primit protecția Regelui, înseamnă că sunt în siguranță. Totuși, această

scurtă conversație, mă buimăci și-mi amestecă gândurile cu un făcăleț.

Jos, Eddie vorbea cu încă doi vampiri, probabil gărzile mele de corp de durata nopții. Amândoi păreau la fel de bine făcuți ca șeful lor, având și aceeași nuanță de păr – blond! Unul dintre ei, când Eddie le spuse ceva, făcu ochii cât cepele și își acoperise cu o mână gura larg deschisă. La fel făcu și celălalt și amândoi priviră o clipă spre mine, salutându-mă apoi cu o adâncă înclinare a trunchiului. I-am salutat cu mâna, zâmbindu-le. Unul dintre ei, primul, cel cu părul mai lung, încă avea pe chip expresia aceea foarte uimită. Cât mă enerva faptul că nu puteam auzi ce spun!

La un moment dat, Eddie se despărți de ei și făcu câțiva pași, apoi se evaporă complet! Era ca și cum intrase într-un fel de portal invizibil.

Privindu-i pe cei doi vampiri rămași, mi-am amintit brusc de pasărea cea idioată care se izbise în geamul meu acum două seri. Oare să fi fost vreun mamifer zburător mai mort?

*

Tocmai venisem de la secție și mă durea capul. Ieri noapte nu am închis un ochi din cauza lunii pline și acum eram mai obosită ca oricând. Bine măcar că era doar o noapte pe lună! Dar nu știu de ce aveam impresia că lucrurile nu vor rămâne la fel în continuare, după toate ce s-au întâmplat în ultima vreme. Lumea mea începea încet-încet să ia o întorsătură mai mult sau mai

puțin plăcută – aste depinzând de „noul vampir periculos” care îngrozea Londra.

Singurul lucru care mă putea relaxa și vindeca în acel moment era un duș fierbinte! Sub el, m-am gândit la lucrurile de peste zi și la faptul că acum nu mai am liber în weekend ca la școală. Testul ADN al lui Eddie (m-am obișnuit a-i spune așa) ieșise negativ și asta mă făcu să le zâmbesc triumfătoare celor doi încăpățânați, Dean și Luciano! Trebuia oarecum să țin cu persoana care îmi oferea protecție un timp îndelungat. Oau, mă simțeam ca o prințesă sub aripa lui ocrotitoare, nevăzută! M-am abținut să-i mărturisesc asta lui Luciano, sperând că lucrurile se vor rezolva de la sine. În ultimul timp, el nu mai insistase cu mutatul și asta mă mai calmă.

Mi-am luat doar prosopul pe mine și, cu părul jilav, am venit în dormitor și am pornit televizorul. Nici bine nu s-a deschis, că într-o fracțiune de secundă s-a întrerupt lumina în toată casa. Am alergat spre fereastră să mă uit dacă în îndepărtare era curent electric și se vedeau luminițe peste tot! Înseamnă că problema era numai de la mine, de la contuarul de pe hol. Bâjbâind după lanterna din sertar, am auzit un scaun dărâmat în bucătărie. Din câte știu, nu le-am dat acces celor doi vampiri care mă păzeau... nici măcar nu le știam numele. Din câte îmi amintesc, un vampir nu poate da permisiune altui vampir de a intra într-o casă, dacă aceasta nu-i aparține. Așa că erau slabe șanse... de fapt niciuna... ca să fi fost cei doi bodyguarzi.

Am aprins lanterna și am luat pe pielea goală un capot din satin vișiniu. Mi-am scos încet revolverul din suportul meu de spate, atârnat pe scaun și am ieșit în cercetare. Brusc, gândul îmi zbură la Eddie (oare era el? Dă, Doamne!) și la avertizarea lui. Daca era acel „nou vampir periculos", nu avea acces fără voia mea! Sau da? Era periculos, nu? Acest adjectiv putea să-i confere o oarecare putere, nu-i așa? Să sperăm totuși că nu! Eu am închis ușa de la intrare...! Parcă... Când am coborât ușor scările, am stins lanterna și am întrebat, deschizând cu grijă ușa de la bucătărie și încărcându-mi pistolul:

— E cineva acolo? Luciano, tu ești, iubitule? Eddie?! Să știți că nu am chef de glume din astea acum.

Nu era niciunul dintre ei doi. Apa îmi picura de pe suvițe și în liniștea tensionată o puteam auzi cum cădea pe jos, cu un sunet sec. Am ridicat arma și am trântit ușa bucătăriei de perete, dar nimeni nu era înăuntru. Scaunul de lângă fereastră, pe care adesea obișnuiam eu să stau, era răsturnat pe spate. M-am îngrozit! Acum într-adevăr era cineva în casa. Fiind și udă pe cap, am simțit o ușoară adiere pe lângă fața mea și un aer rece mă învălui.

Am alergat mai ceva ca la maraton înapoi în dormitor, ca să-l sun pe Luciano. Când am intrat, camera era la fel de rece ca și în bucătărie. Ce se întâmpla? Eu mereu am cald în casă când fac baie și chiar dacă s-a tăiat curentul, nu se poate lăsa frig atât de repete. O străfulgerare roșie, una mai puternică decât toate cele pe care le-am simțit

până acum, mi-a străbătut violent mintea, aproape făcându-mă să țip. Presiunea pe care respectivul vampir o exercita asupra mea era imensă... Și se afla în casă! Dar cum? Eu nu i-am dat voie... Oh, Doamne! Am deschis lanterna și am plimbat-o peste pat, după telefon. Privirea mi-a fost atrasă însă de altceva. O carte groasă era deschisă la mijloc, peste lucrurile mele. M-am apropriat și m-am aplecat să o ridic. Singurul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am zis „Ce naiba caută *Blond Victorian* pe pat?", apoi o lovitură puternică mă lovi tare în moalele capului și am căzut lată.

Când m-am trezit stăteam întinsă dea lungul patului, gemând de durere. Capul îmi zvâcnea ca o inimă, dar prima dată m-am gândit că – Slavă Domnului! – nu sunt moartă! Că nu-mi era de ajuns, o rază roșie iar mi se aprinse ca un blitz în cap.

Am deschis încet ochii. Afară era încă întuneric, iar lampa de pe noptieră era aprinsă. Of, ce bine, venise lumina! Eram așa ușurată. Când am devenit mai conștientă de ce era în jurul meu, am observat o claie de păr negru deasupra mea, ce înconjura o față străină, zâmbitoare.

— În sfârșit te-ai trezit! Am crezut că te omorâsem! rosti necunoscutul și îmi mângâie obrazul cu un deget rece.

Avea o voce groasă, caldă și plăcută. Neobișnit de cunoscută. Începeam să am din nou acea senzație de *déjà-vu*. Nu am mai stat să meditez mult și am sărit ca arsă, uitând de durere și de tot. M-am frecat la ochi și am dat să caut

după revolver. Străinul mă prinse de încheietura mâinii stângi și mă forță să-l privesc în ochi.

— Stai calmă! Nu vreau să-ți fac rău! mai zise el.

Da, sigur că da!

— Cine ești și ce vrei de la mine? l-am întrebat, privindu-l mai atentă.

Atunci timpul se oprise pentru mine, vreme de un minut. Vampirul ce stătea lângă mine avea niște trăsături uimitor de bine definite și frumoase. Mă surprinse atitudinea și familiaritatea lui... Parcă ne cunoșteam *de secole*. El avea părul lung, mult mai jos de umeri, de un negru intens, ce-i încadra chipul alungit, cu maxilar pătrat, de un alb-var. Deasupra bărbiei rotunde, se iveau cele mai frumoase buze de bărbat pe care le văzusem vreodată în viața mea – erau perfect conturate, rozalii spre portocaliu, cea de jos fiind puțin mai mare. Când zâmbea i se accentuau niște linii fine în colțul stâng al gurii, ce, alături de buzele sale, îi întregeau farmecul personal. Nasul său drept, ascuțit și autoritar îi trăda personalitatea impunătoare, urmați de niște ochi incredibil de negri, ascunși sub pleoapele maronii și sprâncenele dese, frumos curbate. Chipul său era ușor de reținut și greu de uitat, fiind foarte bine conturat. Purta pe el o simplă cămașă albă, foarte vaporoasă, și o pereche de pantaloni negri. În jurul lui plutea o mireasmă înțepătoare de trandafir strivit și pământ umed. Poate descrierea sa siropoasă era puternic influențată de capacitatea vampirilor de a seduce, dar el așa arăta.

Brusc, de la un timp, îmi cad în brațe niște tipi fenomenali, care îmi întrec orice fantezie și la care nu mă așteptam nici în cele mai interesante vise.

Am încercat să-mi revin la starea inițială – sceptică și pe poziție de apărare oricând era nevoie.

Vampirul zâmbi din nou și își lăsă capul în saltea, pentru ca apoi să și-l ridice languros și să se aproprie ușor de mine.

— Cum? Nu știi cine sunt? Nu-ți mai amintești de mine? a întrebat cu un aer retoric și trase spre el volumul *Blond Victorian*.

Atunci i-am putut vedea mâinile osoase și mari, dar cu degete lungi și fine, terminate cu unghii încovoiate ca la vultur și îngălbenite. Bătu de trei ori în coperta cărții, făcută de mine din cartonul unei cutii de la un epilator, frumos învelit într-o pânză stacojie, scris cu marker negru, lipită și semnată – totul de mâna mea. (Fusese o mare realizare pentru mine să-mi țin romanul, pe care nu l-am publicat niciodată, în mâini.)

— Un prieten vechi... Poate mai mult de atât... Sunt *Vlad Dracula*. Și am trecut oceane de timp pentru a te regăsi, frumoasa mea *Aurora*.

Vocea sa răsună în cameră și se lovi de pereți, repetându-se la nesfârșit în mintea mea, ca un ecou. Aceste cuvinte îmi erau cunoscute – deja deveniseră un clișeu infinit, de care nu mă mai săturam. Eram hrănită cu propriile fantezii, pe care în viață nu le crezusem reale. Am privit cartea și apoi am privit spre el. Ochii negri îi străluceau în cap, transmițându-mi mii de imagini și cuvinte.

Brusc, mă simțeam acasă, mă simțeam în siguranță. Eram copleșită total de un sentiment de regăsire, durere și fericire în același timp. Nu știam ce să cred! Îl priveam cu gura deschisă, neștiind ce să spun.

Mi-am coborât pentru o clipă ochii în podea – pistolul stătea pe covor. Cu o repeziciune uimitoare, m-am aplecat și l-am înhățat, sărind în picioare și îndreptându-l spre vampir. La reacția mea neașteptată, mortul-viu mârâi, dezvelindu-și colții imenși (mai mari decât ai lui Eddie Goldentrick). Într-o fracțiune de secundă, era nas în nas cu mine și îmi imobiliză încheieturile mâinilor cu toată puterea sa, îndreptându-mi-le în sus. Pentru o clipă am crezut că voi rămâne fără mâini și am țipat din străfundul corzilor vocale. El făcu un gest brusc și îmi aruncă pistolul în cealaltă parte a odăii, încă strângându-mă de antebrațe, dar mai elegant.

— Cine te-a plătit să faci asta?! i-am țipat în față, nemaiputând să-mi rețin lacrimile care deja începuseră să curgă șiroaie pe obraji. Nu-ți închipui cât de greu îmi e să aud asta tocmai acum? Dovedește, dovedește că ești cine spui!

— Inima mea m-a plătit pentru asta! Cere-i dânsei socoteală și dumneata, care m-ai chemat din întuneric! Cine oare îți mai spune „adamantul meu”?! Huh? Chiar nu-ți mai amintești? Nu-ți mai amintești nimic?! mă întrebă furios, scuturându-mă de umeri. Tu ai scris asta! (arătă el spre cartea de pe pat) Tu, cu mâinile astea, pe cari le sărut de atâtea ori...

Am încetat să mă mai revolt și să-i caut nod în papură. Plânsul meu deveni unul mut, iar fața îmi era scăldată în lacrimi. Stăteam în fața unei legende și unicul lucru bun care mă găsisem să-l fac era să plâng ca o idioată. De ce?! Pentru că tot ce mintea mea aberase timp de mai bine de cinci ani și refuzase tot acum cinci ani să creadă vreodată în ceea ce concepuse... era nici mai mult nici mai puțin decât ADEVĂRAT! Bine, acceptasem elfi, acceptasem anumite creaturi fantastice, acceptasem puterea de a-i detecta... Dar asta deja era prea mult, deja îmi copleșea întreaga mea ființă.

— Minți, minți...! am exclamat în șoaptă cu o voce pierdută printre timp, lăsându-mă în genunchi la marginea patului; el mă ridică și mă strânse la pieptul său.

— Iartă-mă! Îți cer să mă ierți! spuse vampirul.

— A trebuit ca o fată să facă o criză de epilepsie și alta să moară torturată ca să ajungi la mine...! am zis după o lungă pauză.

Mă calmasem complet și devenisem conștiientă de ceea ce mi se întâmpla. Dracula stătea și mă privea cu două dâre de sânge prelingându-se din ochii săi. Mi-am dat seama că „noul vampir periculos” plângea lângă mine, implorându-mi milă și iertare pentru că *întârziase*. În plus, stăteam față în față cu ucigașul Aurei Flowers. Probabil dacă nu făcea acea eroare fatală și nici eu nu corespundeam, aveam aceeași soartă ca și tânăra fată. Acest lucru nu mă cutremură deloc, știind câtă putere de decizie aveam eu

asupra lui într-un asemenea moment, *și poate era unic – o dată la sute de ani*.

— Cum s-a întâmplat? l-am întrebat, cu privire la crimă, ușurată într-un fel că găsisem ucigașul și îngrozită la gândul de a-i explica lui Luciano.

— Fata era leită ție..., începu el și avea perfectă dreptate. Dinspre ea am primit primele semne cât timp eram mort și m-am ridicat pentru a o întâlni. O urmăream de câteva zile, și cu fiecare minut care trecea eram tot mai convins că te-am găsit. Ca și prima data, mi-ai promis că ai să te întorci la mine la momentul potrivit și te-ai ținut de cuvânt! (Jur că nu am făcut nimic.) Din ce țară ești acum?

— Ăăă... România! Valahia! am răspuns, șovăind.

— Dumnezeule mare! Nici nu-mi vine să cred! Acum suntem amândoi la fel. Putem vorbi în valahă? Te rog! De mult timp nu am mai rostit a mea dulce limbă! îmi ceru el, entuziasmat ca un copil.

Am încuviințat puțin reținută. Nu mai aveam același accent și m-am îngrozit auzindu-mă. Până și de gândit gândeam în engleză. Dracula a început să-mi povestească, chinuindu-mă să prind repede firul ideilor în limba maternă de care mă înstrăinasem.

Dracula îmi mărturisi tot. Nu l-am întrerupt pe parcursul discursului său. Îmi spuse că în noaptea de duminică spre luni fusese la moartă acasă, asigurat fiind de lipsa mătușii. Începuse a-i povesti lucruri din carte și fata nu înțelegea. Își

dăduse seama de greșeală și deveni furios. Atunci s-au întâmplat lucrurile știute de mine deja, dar pe care le repetă în cel mai mic amănunt. În calitate de detectiv îi luasem acest interviu deloc oficial, care semăna mai mult cu un confesional de criminal înaintea începerii ispășirii pedepsei.

— Și unde ai stat în tot acest timp? Mai bine de o sută de ani de la ultima noastră despărțire? l-am întrebat în română, simțind cum în suflet mi se crapă din nou o rană veche.

— În Londra. Te-am așteptat la vechiul conac, tot în pod. Am avut noroc că nu s-a umblat în lăzi, pentru că întreaga locuință a părinților tăi, din câte m-am interesat, fusese vândută statului și transformată în librărie publică de un anume Johnnan Henry Russel, pe la începutul secolului XX; cred că e rudă cu Willhouburry, știi tu...

Știa totul din roman! Filă cu filă! Nimeni nu l-a citit în întregime... Deci era într-adevăr cine spunea că este. Asta îmi mai dădu un set de furnicături pe șira spinării, pe care le simți și se opri o clipă din povestit.

— Crede-mă..., Lord Dracula, că autorul e singurul care nu știe ce a scris! am afirmat eu, ferindu-mi privirea de a sa și zâmbind complice. Dacă mă gândeam mai bine, erau persoane care știau mai bine decât mine conținutul romanului.

— Adamantul meu... Oh! începu el, suav și molcom, total stilul său, apucându-mi bărbia între degetele sale puternice. Pentru tine rămân mereu „scumpul tău Vlad”!

Aerul victorian al vremurilor uitate de altădată îmi invadă simțurile, mă făcu să mă simt

acasă și îmi intrase direct în plămâni prin cale olfactivă, când el își aproprie ființa nemuritoare de a mea. Mâna sa rece se strecură prin păr și buzele sale tânjeau după pielea mea.

— NU! am strigat și m-am ridicat alarmată în picioare.

M-am întors și l-am privit. Părea mai stupefiat de reacția mea de respingere decât fusese înainte, când îl amenințasem cu revolverul.

— Niciodată nu m-ai refuzat așa! constată el cu stupoare. Aurora... tu nu... tu nu mă mai... *iubești*?!

I-am urmărit cu atenție dârele uscate de sânge de pe obraji și i-am privit tristețea adâncă din ochi. Încă avea colții scoși, dar nu arăta nici pe departe periculos sau seducător... ci trist, infinit de trist. Cuvintele mi se opriseră fix în gât, dând in buze, fără sunet. Nici eu nu mai eram atât de sigură de ce simțeam cu adevărat. Bineînțeles, în adolescentă fusese dragostea mea imposibilă, dar acum... când toate s-au schimbat și a trecut atât de mult timp...

— E-eu... N-nu mai știu! i-am răspuns sincer, neștiind ce efect ar putea avea asupra sa această veste ambiguă; nu răspunse deloc, iar fruntea i se întunecă. Probabil vei vrea să stai la mine... Zi-mi? Ai nevoie de o cameră în timpul zilei?

Își ridică ochii obosiți și își strânse buzele frumoase. Părea mai inocent, dar și mai trist decât fusese vreodată.

— Eu mă mulțumeam și cu cavourile părăsite din cimitir și uneori stau și ziua... Dar nu

am cum să refuz o asemenea ofertă din partea... din partea ta. Da, aș dori să-mi reiau un curs normal de program, ca majoritatea vampirilor. M-am săturat să fiu mereu pe fugă. Acum că te-am găsit, mi-e de-ajuns chiar și să te văd din treacăt...

Nu știu ce fusese în capul meu, dar nu aveam nicio idee cum îi voi explica toate astea lui Luciano. El știa de *Blond Victorian*, ce deveni piesa de rezistență în acest joc, dar niciodată nu o citise, pentru că era în română și nici eu nu m-am obosit să i-o explic cu suflet. Dacă într-adevăr ținea la mine, avea să mă creadă. Dar cum va reacționa în fața unui adversar, unui rival la dragostea mea? Și încă unul mult, mult prea puternic.

— Știi, începu Dracula când se ridică să mă urmeze spre camera de oaspeți. Când ai intrat în bucătărie, ai strigat după cineva...

— Uite ce e..., Vlad! Eu am douăzeci și patru de ani, sunt o femeie în toată regula... La fel ca și data trecută, iar nu ai venit la timp! am explicat puțin cam sictirită, dar el a prins idea și s-a cufundat din nou în tăcere; puteam să explic asta mult mai frumos, dar nu aveam destulă putere. Cum ai putut intra fără invitația mea?

— Eu nu am nevoie de invitație acolo unde mă duc, draga mea! răspunse el și păși în camera care urma să fie a lui în perioada viitoare. Prefer să mă duc să vânez în timpul care a mai rămas din noapte, pentru că tu... Când mă întorc, promit să închid totul în urma mea. Sper să nu intre lumină multă aici. Nu că m-ar deranja, dar uneori e supărător și mă trezește.

L-am asigurat că totul va fi perfect pe timpul zilei și că îi voi da un rând de chei de la cameră, să se simtă în siguranță. Când l-am petrecut până la ușa de pe terasă, l-am oprit, apucându-l de faimoasa lui pelerină lungă, neagră.

— Erau doi vampiri prin împrejurimi. I-ai văzut?

— Dacă sunt cei doi blonzi de la intrarea din față, sunt de mult cenușă!

— Oh, Doamne! Ăăă... știi ceva de Edward și de ceilalți din *organizație*? l-am întrebat, privind cu speranță în ochii săi întunecați.

— Nu, îmi pare rău. Vorbim mâine seară.

Și mă sărută tandru pe obraz, lung. Apoi se îndepărtă, mușcându-și buza de jos. L-am urmărit cu privirea până se făcu una cu bezna nopții. Cum aveam eu să-i explic lui Eddie că „doi din cei mai buni vampiri ai săi" erau cenușă?!

M-am întors în pat și am observat uimită până în măduva oaselor că purtam o rochiță de noapte din bumbac, iar părul îmi era complet uscat.

A doua zi dimineață, m-am trezit cu greu, total convinsă că totul a fost un vis, până am mai cu cotul de *Blond Victorian*. Am luat-o în mâini și am ridicat-o deasupra capului meu, privind-o lung, cu un zâmbet resemnat. Pentru prima oară după mulți ani am deschis-o eu însumi și am răsfoit partea a doua, căutând lucrurile esențiale de care voi avea nevoie în continuare.

Probabil Vlad se întorsese demult acasă... *Acasă*... Ca și cum era a lui! Nu, era casa mea și îi

ofeream gazdă timp de... Cât timp? Sincer, mă îngrijora mult relația mea cu Luciano. Cum va reacționa, de exemplu, când în punctul culminant a unei „plimbări" pe *Podul Londrei*, Vlad să intre în cameră și să zică „Mă scuzați că vă întrerup. Genova, nu mai curge apa la baie!... Hei, tu, ia mâinile de pe femeia mea!"... Penibil! Acum nu mai eram nici sigură de sentimentele mele pentru Vlad... A trecut prea mult timp și de când l-am întâlnit pe Luciano, toată viața mea s-a schimbat. Era ca și cum niciodată cu trăisem în România, niciodată nu învățasem într-un liceu dintr-un orășel pierdut prin estul țării. El fusese primul bărbat din viața mea pe care îl iubisem sau îl iubeam cu adevărat...

Dar acum brusc, hodoronc-tronc, apare Vlad Dracula, un tip vampir, care se presupune a fi marea mea dragoste de peste secole. Eu știu ce zice el, în amintesc totul din viețile mele anterioare pe care le-am petrecut majoritatea în compania sa, dar până în momentul de față, toate erau o frumoasă poveste încadrată la categoria ficțiune literară. Era mult prea greu pentru mine să concep un adevăr considerat „vise, frate, vise" timp de ani buni. E ca și cum cineva ar veni la tine și ți-ar zice „Hei, tu, știi filmul acela cu călărețul fără cap? Ei bine, e inspirat din fapte reale!"... Cam în situația asta eram și eu: „Hei, Genova, știi cartea pe care ai scris-o în liceu? Ei bine, tot de acolo e adevărat!"... Na, zi-mi și tu! Cum te-ai simți?

M-am dat jos din pat și mi-am pus papucii în picioare. Am deschis larg ușile balconului,

lăsând lumina zilei de aprilie să-mi intre în dormitor.

Înainte de a mă spăla și de a mă schimba, am hotărât să trec puțin prin camera alăturată, să-l vizitez, să mă conving totuși dacă am visat sau nu aseară. Am deschis ușa cât de încet am putut, strecurându-mă repede înăuntru și având grijă ca nicio rază de lumină să nu intre – nu că-l deranja, dar așa...

Și nu visasem. Corpul lui mort până la apus era intins pe toată lungimea patului, cu o gravă atitudine funerală și cu mâinile împreunate pe piept. Toate trăsăturile sale păreau în armonie perfectă, îi mai lipsea doar un trandafir roșu între degete. Floarea noastră, nu-i așa? De fapt era mai mult a mea, dar devenise simbolul iubirii noatre, alături de sabia sa.

Să nu uităm nicicând să iubim trandafirii...

Ei sunt pe-acest pământ un simbol al iubirii!

Nu este adevărat că sunt flori trecătoare -
Surâsul lor curat niciodată nu moare!

Așa zicea o veche romanță din țara mea. Da, surâsul lor nu moare niciodată, la fel ca și dragostea pe care o duc în petalele lor. Eh, uite cum mi se împrospătează memoria. Cine a spus că din practică înveți mai mult decât din teorie a fost un mare om!

M-am apropriat până eram la zece centimetri de el. Știam că nu putea fi trezit nici cu o armată de soldați, așa că mi-am permis să-i

mângâi părul negru ca abanosul, aranjându-i-l frumos pe lângă obraji.

— Oh, iubitul meu Marte! am suspinat, stăvilindu-mi lacrimile.

I-am mângâiat chipul, pleoapele, buzele catifelate și moi... *pe cari le sărutasem de atâtea ori*. Și nimeni nu mă putea vedea ca să mă împiedice să o fac și acuma. Mi-am aplecat capul (sincer, eram ca într-o versiune inversata a *Frumoasei Adormite*) și i-am mângâiat ușor pielea rece a gâtului. Mi-am atins ușor buzele mele de ale sale, iar apoi i le-am deschis încet, simțindu-le gustul. Un slab iz înțepător de sânge încă se mai afla pe ele, dar în ciuda lui am continuat sărutul scurt. M-am îndepărtat apoi, mușcându-i slab buza de jos. Știam că atunci când se va trezi îmi va simți parfumul, dar nu am putut rezista unui mort... mort-viu! Era prima data când sărutam unul și era la fel de normal ca orice altul, numai că el nu-mi răspunse gestului. Frumosul adormit nu se trezi și asta era într-un fel în avantajul meu.

Am decis să părăsesc camera, pentru că libidoul meu deja sărea ca o minge de ping-pong. Poate nu-l iubeam la fel ca înainte – sau poate nu o știam –, dar exercita asupra mea un farmec fizic irezistibil, bineînțeles, specific vampirilor. Dar el era „nașul" lor, așa că totul se înmulțea la câteva mii.

Aveam să mă gândesc toată ziua la el și la acel sărut și, evident, la ce putea urma în seara respectivă. Și mai știam că aveam să joc teatru mult timp de-acum înainte. Încercam totuși să-mi păstrez capul pe umeri – nu eram orice ușuratică

ce se culca cu primul bărbat care îi stârnea un anume interes. Dar se părea că noi doi ne cunoaștem de secole, nu? Lord Vlad și Lady Aurora...

VI
PARTNER, LET ME UPGRADE YOU!

ZIUA DECURSE NORMAL și am fost enorm de ușurată când Luciano a rămas prins între dosare neîncheiate și zeci de indicii cu privire la crima din Great College. M-am strecurat ușor printre ceilalți și am zbughit-o acasă, după ce i-am aplicat un scurt sărut pe buze italianului meu. Tot ce am auzit când am închis ușa biroului său a fost „*Forbidden's*", semn că va cânta acolo în seara asta. M-am grăbit să plec imediat de la secție, în jurul orei șase seara, acuzând probleme lunare – lucru total adevărat, dar foarte supra-dramatizat de mine.

Tot ce voiam era să ajung acasă la Vlad. Nu știu de ce, dar această dorință nestăpânită pusese mâna pe mine și mă prinse în mrejele sale. Aveam înăuntrul meu un sentiment care mă chema și mă îndemna să mă duc acasă. Bănuiam că nu era lucru curat și că vampirul își băgase puțin colții în asta. Această dorință se manifesta făcându-mă să respir greu, iar pieptul îmi lua foc, la fel ca de fiecare dată când stăteam în compania unui mort-viu. Și mă comportam total diferit ca de obicei.

Am deschis ușa casei ca și cum uitasem laptele pe foc și acum se revărsa pe aragaz. Soarele de abia apusese și cerul era de un bleu-

marin, foarte închis, ce încet-încet se colora în negru.

Lucrul pe care l-am strigat și pe care am dorit o viață să-l strig atunci când vin obosită de la serviciu și mă descalț de pantofi la intrare a fost un simplu:

— Vlad, am venit acasă! Unde ești?

Ultimul lucru la care mă așteptam să-l aud de la el fuse:

— La bucătărie, iubito! Vino-ncoa'!

La bucătărie?! Ce naiba face el la bucătărie? Asta m-a surprins enorm, dar nu și vocativul „iubito", cu care trebuia să mă obișnuiesc de acum încolo, pe lângă alte apelative siropoase.

Mi-am agățat haina în cuier și m-am îndreptat spre locul în care el ar fi trebuit să poposească doar din pură întâmplare. După cum bine bănuiesc că știți, vampirii nu au ce căuta în acel loc, pentru că ei nu stau la masă ca noi, oamenii. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar putea căuta Dracula acolo.

Când am deschis ușa încăperii, m-a lovit în nas un miros de pui fript. Vampirul stătea aplecat asupra unei tăvi din care ieșeau aburi și turna smântână pe deasupra, cu borcanul.

— Ce faci? l-am întrebat consternată și m-am apropriat să văd mai îndeaproape cu ce se îndeletnicea.

— Cina! Adică, îți fac ție cina, răspunse el și șterse gura borcanului cu o lavetă umedă.

— Și ce anume? De când știi tu să gătești?

— Așază-te la masă! Ți-am pregătit pui cu

smântână. Am găsit rețeta pe frigider și m-am gândit că urmai tu să o prepari, așa că ți-am luat-o înainte și, cred eu, că ți-am făcut o surpriză... delicioasă!

Și într-adevăr era foarte delicioasă. I-am cerut pâinea și s-a repezit imediat să mi-o aducă. Apoi s-a așezat în fața mea și m-a îndemnat să gust. Era foarte nerăbdător și, ca un copil mic, își mușcă buza de jos de emoție. Am zâmbit la acest amănunt drăguț, care îl făcea să pară atât de uman. Dar nu am gustat. Am stat și l-am privit foarte lung în hăurile negre și fără fund ale ochilor săi, în care se ascundeau sute de amintiri. M-am regăsit în ei, m-am văzut alergând pe iarbă într-o grădină însorită, m-am văzut râzând și pe el prinzându-mă de mijloc. Am văzut sute de nopți albe, sute pline de pasiune. Și am găsit în el acel lucru care îmi lipsea. Acea iubire veche, infinită, cu care mă răsfățase încă de pe plaiurile divine, încă de pe vremea când eram doar amanți. În el am văzut împlinirea mea totală, am pus mâna pe ceea ce mă întregea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Dracula, cu un aer grav.

— Ah, nu! am râs, făcând un semn vag cu mâna. Îmi aminteam de trecut. Imediat gust.

Mi-am înfipt cuțitul și furculița în carnea fragedă din farfurie, apoi am gustat. Vampirul aștepta cu sufletul la gură un răspuns din partea mea.

— E excelentă! Absolut extraordinară! Nici mama nu găteşte un pui cu smântână mai delicios ca acesta, am declarat, plăcut surprinsă și

mâncând cu poftă restul.

Vlad își împreună palmele satisfăcut. Și, în loc să-i mulțumesc eu, veni la mine și mă sărută în creștetul capului. Sărutul său avu un efect ciudat și un scurt bufeu la nivelul sânilor mei, dar și o ușoară contracție în zona pelvisului. Am închis un ochi din cauza senzației plăcute care îmi străbătu tot corpul, din cap, până la degetele de la picioare. Eram absolut convinsă ca Vlad își revărsa tot arsenalul său de seducție asupra mea – atât fizic, psihic, cât și supranatural –, în încercarea sa de a mă recuceri. Mă simțeam flatată și măgulită de atenția lui, care se concentra exclusiv pe propria mea persoană. Seducția supranaturală e cel mai plăcut mod de a fi cucerită de o creatură magică, oferindu-ți senzații fizice plăcute în tot trupul, pe care nu orice muritor îl poate trăi și pe care niciun om de pe pământ nu ți-o poate oferi. E ceva special, ce îl simți în fiecare fir de păr.

— Unde te duci? m-a întrebat când mă îndreptam spre ușă, să ies.

— Sus. Mă duc să mă relaxez și să-mi fac un duș fierbinte. Mă bucur că ai făcut cald în casă. Parcă îmi citești gândurile.

— Oh, pentru nimic. Tu dute că vin și eu imediat după ce spăl vasele. Avem multe de vorbit, spuse el și puse săpun lichid peste farfuriile din chiuvetă.

Am aprobat și am urcat pe scări, entuziasmată de relaxarea pe care urma să o am în cele pe urma – zile, luni, poate ani. Mă simțeam răsplătită după anii de singurătate la câteva mii de kilometri de casă. Când am intrat în dormitorul

meu, am găsit toate lucrurile în perfectă ordine și cuvertura îndreptată pe pat.

— Grozav, se pare că mi-am găsit bucătar și menajeră! Urmează bodyguard și șofer! am zis cu voce tare și am râs cât de mult am putut, încercând totuși să nu mă fac auzită de jos.

Dacă e un lucru care să-mi placă cel mai mult pe lumea asta este *baia*. Ador să fac baie, duș, orice. Iubesc apa! Este originea vieții și mă simt cel mai bine în ea, simt că toate grijile mi se disipează în spumă și toate durerile mi se duc. De data asta, am dat drumul la apă în cadă și mi-am aprins câteva lumânărele pe margine. Am zâmbit satisfăcută de micul meu templu de relaxare și am început să mă dezbrac. Când apa mi-a atins pielea, am scos un mic sunet de încântare. Mi-am prins părul într-un coc și am intrat cu totul în cadă. Am închis ochii și am încercat să uit pentru un moment că atâtea probleme îmi apasă umerii.

După câteva minute, am fost „trezită” de ușa dormitorului meu și niște pași pe podea. Sigur era el.

— Vlad! Vino puțin. Sunt în baie.

Ușa încăperii se deschise, ținând în prag vampirul meu preferat. Ce bine sună asta, parcă zici că era un ursuleț din pluș! Mă privi și își ridică sprânceana dreaptă, zâmbind. Și-a anunțat prezenta (impunătoare) și m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva.

— Da, dezbracă-te și intră în cadă! am zis, surâzând.

Pun pariu pe orice că nu se aștepta la o răsplată ca asta pentru o cină atât de delicioasă,

pentru că stătu o clipă ca fulgerat și trăsnit de cuvintele mele. Își reveni repede în fire și se descheie la cămașa sa neagră. Îi urmăream cu o atenție de lup fiecare mișcare pe care o făcea. Îi priveam fiecare trăsătură și bucățică de piele care ieșea încet-încet la vedere. Știam. Văzusem trupul acesta și îl simțisem aproape de un miliard de ori și nici acum nu mă săturasem de el. Privindu-i hainele victoriene, mă gândisem la faptul că eu, cea de acum o sută de ani, le atinsesem și le privisem ca și acum. Era cu o idee mai slab decât Luciano, dar știam ce putere se ascunde în venele și brațele acelui trup alb ca ceara și fin ca mătasea. Ceva din mine se schimbase pe moment. Parcă nu mai eram eu, cea de acum, ci o altă femeie, care îl iubise cu toată ființa sa secole la rândul.

Intrase în cadă și scoase un geamăt ușor de la nivelul gâtului. Probabil era prea fierbinte, dar se a obișnui. Am înotat spre el și i-am umezit umerii. Vlad îmi cuprinse talia și îmi căută din nou buzele. L-am respins, dar nu zise nimic, acum că îmi simțea trupul gol lângă al lui.

— Știi, obișnuiam să facem asta..., zise el când i-am udat și părul sau lung; am îngânat doar un sunet mutual și l-am lăsat să continue. Mi-a fost dor de tine! Nu vreau să te mai las niciodată de lângă mine, Aurora.

I-am săpunit părul și râse ușor. Mâinile sale umblau libere pe mine, în timp se eu îl spălam. Voiam să am un vampir curat lângă mine. M-am apropriat să iau o poziție mai confortabilă și i-am simțit-o pe coapse.

— Vlad, știi că nu...

— Ah, bineînțeles, dar eu sunt mereu pregătit pentru tine. Au, îmi intră spuma în urechi.

— Și aș vrea să-mi spui *Genova*, l-am rugat, rezolvând problema care îl deranja. Ăsta e numele meu acum. Și de unde știi tu să gătești?

— *Genova*, scumpete, vampirii sunt niște ființe foarte ușor adaptabile. Nu suntem niște încuiați la minte, răspunse el, recăpătându-și poziția lui fermecătoare și nu cea sentimentală, pe care numai eu puteam să o văd în lumea asta.

— Vrei să spui că vei învăța ușor să conduci o mașină?

— *Mașină*?! întrebă acesta, foarte uimit.

— Da... Un fel de diligenţă fără cai. Vei vedea tu mâine, l-am lămurit. Și, mă poți săruta, dacă vrei, i-am propus, răzgândindu-mă.

Nici nu mai aștepta o secundă și prinse buzele într-ale sale, având prostul obicei de a mi-o mușca ușor pe cea de jos. Am putut simți cum i se alungeau colții cu limba mea! Îmi cuprinse toată făptura mea în brațele și între picioarele sale, ținându-mă strâns la pieptul său.

— Hei, a început să-ți crească barba! m-am plâns eu când ne-am oprit.

— Păi, cred că sunt câteva secole de când nu m-am mai ras, răspunse vampirul.

— Trebuie să rezolvăm imediat problema asta. Cât și cea cu părul! am zis, clătindu-l pe cap.

— Părul?! Tu ai idee cât de greu crește?

— Da. Știu că voi, vampirii, luați vitamine de la noi, oamenii, când ne luați și sângele și de asta vă cresc unghiile, părul și barba, am explicat eu, masându-mi buza de jos din cauza durerii

ușoare pe care mi-o lăsase. Dar extrem de greu, cu secolele, nu? Pentru că ele sunt ca săptămâni pentru voi. Oh, da! Și unghiile trebuie tăiate. Mâine ne trezim dimineață și mergem la coafor. Nu mă bag eu în părul tău că nu am talent la tuns.

— Oh, iar dimineață?! oftă el, fără aer. Dar nu scurt!

— Nu, absolut. Măcar până la maxilar și în scări. Te fac pentru secolul acesta, secolul douăzeci și unu. Oh, și trebuie să-ți cumpăr haine... Doamne, câte am de făcut! am zis eu, uimită și îngrozită. Ai multe de învățat, Vlad, dar vei vedea tu.

Zâmbi și îmi mai dădu un sărut scurt pe buze, apoi îmi spuse să mă întorc cu spatele, să-mi facă un masaj. În câteva minute, aveam cei mai curați și sărutați umeri din Londra! Vampirul îmi zgâria ușor pielea gâtului cu colții, dar nu îndrăzni mai mult de atât. Îi simțeam fericirea și emoția pe care și-o inhiba voit în fiecare atingere. Cum se poate ca marele și celebrul Dracula să fie înmuiat (la figurat) de o regăsire? Cum se poate ca tatăl tuturor vampirilor din era sa să gătească și să-i facă masaj unei muritoare. E ca și cum l-ai vedea pe regele Charles stând pe toaletă. Pe principiul „Nu, regele Charles nu are nevoie la toaletă – E un lucru rușinos!”. Așa și cu Dracula: „Nu, Dracula nu are voie să gătească!”. Mi se păreau niște prejudecăți de doi penny ale omenirii. Mai întâi de toate, suntem oameni – cum spunea profesoarea mea de latină din liceu –, nimeni nu s-a născut profesor, director, rege etc.; toți *au devenit*, dar nu s-au și *transformat*, ci au rămas oameni (respectiv

vampiri, elfi, vrăjitori etc.).

Eu am ieșit prima din cadă, lăsându-l să mă privească. Nu era nici prima nici ultima oară când mă vedea complet dezbrăcată. Apoi ieșise el și eu i-am pus un prosop mare, de plajă, pe umerii largi.

În timp ce ne aflam în dormitorul meu, iar eu îi uscam cu foehonul părul lung și mătăsos, care se onduia după lumină și îți dădea impresia de regenerare, l-am întrebat.

— Chiar nu mai știi nimic despre Edward și ceilalți din *GoldenBeauty*? Îi simt lipsa și mi-e dor de el.

Îmi strecuram ușor degete prin șuvițele sale întunecate, cele mai întunecate pe care le văzusem vreodată și zâmbeam nostalgică la adresa minții mele de atunci – o minte și gândire paranoică, ce își păstrase unele remininescențe și acum. Se părea că lui îi plăcea ușoara senzație de căldură care îi răsfira pletele și cobora domol pe ceafă. Scotea un ușor zgomot de plăcere din gât și își zgâria încet umerii. Atunci mi-am dat seama, privindu-i unghiile, că și ele trebuiau reactualizate cu secolul curent. Clar, mâine trebuia să-mi iau o zi liberă de la serviciu (mai exact de la Luciano), acuzând o vizită la ginecolog din cauza durerilor menstruale care mă chinuiau. Total fals. Dar nu vă speriați! Am tampon, altfel nu îl chemam pe Dracula în cadă.

Vampirul se lăsă cu capul pe spate, pe abdomenul meu și îmi făcu semn să opresc „drăcia”, cum numise el uscătorul meu de păr. Își puse mâinile în poală și mă privi cum puneam

aparatul înapoi în sertarul de lângă bibliotecă. Oftă fără aer și se scărpină după ceafă.

— Nu, nu am nici cea mai vagă idee unde poate fi el și ceilalți... Și nu mă simt bine când vorbești despre el cu atâta simpatie. Nu e gelozie ceea ce vezi, cred, dar pur și simplu nu vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat data trecută. Dumnezeu se înțelege bine cu preoții săi, dar noi doi niciodată nu vom putea ajunge la amiciție, mărturisi el.

— Și totul numai din cauza mea! am strigat din baie, schimbându-mi desuurile. Dar spune-mi, ești lordul nostru și nu îți poți găsi oamenii?

— Ba da. Cum crezi că te-am găsit pe tine de atâtea ori? spuse el. Dar momentan nu simt niciunul. Eu și cu Edward suntem două personalități foarte diferite! continuă Vlad. El a simțit gloria domnind peste o istorie a magiei și avându-te primul – Eu am venit și ți-am complicat viața...

— Ba nu! l-am oprit consternată de ceea ce spunese; m-am ivit de după ușa de la baie și am intrat în dormitor, cuprinzându-l în brațe, deoarece se plimba prin cameră în tot timpul în care vorbise. Tu *nu* mi-ai complicat absolut deloc viața, Vlad! Tu mereu mi-o întregești. Nu crezi că exagerezi? El își lăsă mâinile pe umerii mei și mă strânse puternic la pieptul său tare. Încetează să te mai compari cu el! Cu cine oare l-am înșelat eu atunci pe slutul acela?! Cu Edward?! Nu, cu tine... Îți mai amintești? l-am întrebat, ridicându-mi amuzată privirea către el.

— Da, dragostea mea! abrobă el. Te țineam în brațe exact ca acum. Dar a durat puțin și apoi s-a aflat... Oh, ce rușine am îndurat amândoi atunci...

— Lucrurile scurte au repercursiuni lungi! am chicotit extrem de amuzată de gluma mea, de care nu se prinse, apoi am insistat: Amorul!

— Mi-e dor de *el*..., spuse întristat și ne-am îndepărtat amândoi unul de altul pentru a ne privi în ochi, cu un aer foarte sobru.

Amândoi nu am mai scos niciun cuvânt. Eu mi-am aplecat ochii înspre podea și am simțit cum fruntea mi se întunecă și mi se adună sprâncenele. El se cufundă într-o tăcere adâncă și se îndreptă spre ușile glisante ce duceau pe balcon. În liniște, i-am privit spatele lat și bine făcut, ca al unui gladiator. Sub ochii mei, forțele îi reveneau și imediat mi-am amintit că hrana lui nu era exclusiv alcătuită din sânge. Pielea lui căpăta un luciu natural și devenea puțin aurie. În jurul șoldurilor avea înfășurat prosopul alb. Uitându-mă la el, o durere nestăpânită mă mistui pe dinăuntru și tot trecutul de atunci petrecut împreună începu să ruleze pe pielea lui, cu litere stacojii. Totul trebuia să fie în imaginația mea.

— Cred că știi că nu am haine, nu-i așa? zise el, spârgând gheața și deviind cu totul de la subiect. Simțea și știa prea bine că mă întrista profund că trebuia să fiu mereu despărțită de o mică și dulce ființă care stătuse o perioadă în pântecele meu. Mi-am mângâiat instinctiv abdomenul.

— Ăăăm... mâine rezolvăm problema! i-

am spus eu. Aș prefera să mă culc. Sunt foarte obosită.

Vlad nu mai spuse nimic și se duse în camera sa cu prosopul pe el, dar nu înainte de a mă săruta afectuos pe frunte și a-mi șopti „noapte bună, mă duc și eu la culcare".

Mai târziu după miezul nopții, un braț viguros în înconjura talia și cineva îmi dezmierda ușor cu limba pielea gâtului. Nu am zis nimic, nici nu m-am mișcat.

*

Când ceasul sunase la opt fix dimineața, Vlad zvâcni speriat în spatele meu și cu o mișcare rapidă a brațului stâng ce mă acoperea reuși să arunce la podea micul aparat electronic care avusese tupeul să ne trezească, dar fără să-l atingă. Am privit cum acesta „murea" sub ochii mei pe covor și m-am gândit instantaneu la banii care trebuia să-i cheltuiesc pe vampir azi. Am oftat și m-am desprins din strânsoarea sa. Dracula își trase pătura pe cap, deranjat de lumină, scoțând un sunet foarte răsfățat, care mă făcu să zâmbesc.

L-am zgâțâit de câteva ori, dar am renunțat, punând mâna pe telefon și formând din memorie numărului coafezei mele, Ricky Moore. Fata îmi răspunse ca de obicei țipând, din cauza gălăgiei de la coafor. Țipând și eu am reușit să-i fac o programare totală lui Vlad, la ora zece, în dimineața asta. Manichiură, pedichiură, coafat și tratament cosmetic! Ar trebui să mă împrumut la

bancă pentru el, dar știam că apoi nu voi regreta investiția mea.

Am reușit să-l trezesc pe vampir numai mângâindu-l. Cred că și asta aștepta. Când a coborât jos din pat, am observat să era gol-pușcă, dar nu am zis nimic. Dar el mă văzu cambrându-mă și râse:

— Stai calmă, nu ți-am făcut nimic!

— Nu e asta, dar...

— Mă duc să-ți pregătesc micul-dejun.

— Oh, mulțumesc! Ești un scump! i-am zis.

Se opri o clipă și se întoarse spre mine, după ce își legă un prosop în jurul șoldurilor. Mă privi cu luare-aminte și zâmbi cu aerul că-și amintise ceva și ieși amuzat pe ușa dormitorului.

Nu m-am prins de fază. În acest timp, eu mă rugam din toată inima că găsesc o cămașă rătăcita de-a lui Troy sau de-a lui Luciano și vreo pereche de pantaloni uitați prin dulapurile mele. Căutam ca o nebună. Parcă pierdusem piatra filozofală într-un cufăr adânc, cu haine. Dumnezeu nu mă lăsă nici de data asta și am dat peste un tricou mulat al lui Troy, de un verde aprins. Am putut vedea prin el formele bine sculptate ale americanului, ca ale unei statui grecești.

— *Îl am din Brazilia. Uite, pe spate e desenată statuia lui Iisus Hristos de deasupra orașului Rio de Janeiro. După ce am terminat liceul, am fost cu tata acolo. Am amintiri frumoase...! spuse Troy, înainte de a-l lua pe el.*

— *Legate de o braziliancă focoasă? i-am sugerat, cu un aer intrigant. Zâmbi rușinat și nu*

răspunse. Mereu am vrut să ajung în Brazilia..., îi mărturisisem nostalgică. Și apropo, tricourile astea mulate îți vin perfect!

— Hei, Jenny, ți-l dau ție ca amintire, dacă tot îți place Brazilia! îmi zise americanul, foarte entuziasmat. Eu mai am și alte lucruri de acolo.

Doamne, cât dor îmi putea fi de omul acela! Știam că prima dragoste nu se uită niciodată, dar îmi clocotea și acum sângele în vine când mă gândeam la el. Troy îmi lăsase peste tot urme adânci. Ultima dată mă sunase anul trecut, de Crăciun, dar mie mi se părea o sută de ani de atunci.

Vlad se gândi, și se gândi bine, să-mi aducă laptele cu cereale în cameră pe o tavă, cu ceașca mea zilnică de Earl Grey.

— Cred că pantalonii tăi merg cu ăsta! i-am zis vampirului, arătându-i tricoul verde-smarald.

— Miroase ciudat, constată Vlad, privindu-l foarte suspect, în timp ce eu mâncam.

— Da, miroase a american blond! i-am răspuns veselă, dar nu i-am mai dat niciun detaliu.

— Nu, nu mă refer la asta. Miroase foarte familiar. Sunt aproape sigur că am mai întâlnit mirosul acesta undeva. Dar nu-mi amintesc unde.

— Vlad, hai să te bărbieresc! i-am zis entuziasmată și el s-a uitat la mine cu un aer mirat, masându-și obrazul stâng.

Nu mai făcusem niciodată asta, dar aveam experiență pe propria piele. Neavând spumă de ras, i-am aplicat cremă epilatoare.

— Moș Crăciun, ce tânăr ești! am râs eu și a aruncat cu apă în mine, făcându-mă să râd și mai tare.

Când am terminat, semăna mai bine cu vampirul pe care îl cunoșteam eu de atâta timp și mi-am permis să-l sărut. Acum avea o piele așa de fină..., dar m-am abținut!

În timpul în care el se chinuia să-și amintească de parfumul tricoului, eu am făcut un duș rapid și apoi m-am îmbrăcat, ca să ajungem la timp la coafor. Unde mai pui că tricoul brazilian se mula ideal pe trupul lui Vlad, ca și cum l-ar fi purtat de o veșnicie?! Am fost foarte mulțumită de rezultat și am decis să-i mai iau tricouri mulate, pentru că e prima și ultima oară când purta tricoul lui Troy. Nu i-am dezvăluit identitatea adevăratului posesor, dar el încă era urmărit de senzația că mai întâlnise acel miros undeva.

Pentru că tot mai aveam timp, am decis să-l învăț cum să „mâne" diligența mea fără cai. A rămas foarte surprins când a văzut-o la lumina zilei și a declarat că el se gândise la asta înainte să se fi inventat. Era absolut încântat că visul său devenise realitate, dacă pot să spun așa. Ei bine, Ford i-a luat-o înainte! L-am așezat la volan și i-am arătat tot ce îmi mai aminteam și eu. Prinsese mai repede decât mă așteptam. Privindu-l, îmi aminteam de Ramses al II-lea a lui Anne Rice. Dacă ne prindea rutiera, și erau slabe șanse, aveam un motiv solid și plauzibil: Domnul e din România și, venind cu avionul, nu și-a mai luat permisul. Iar eu eram de la criminalistică și eram bună prietenă cu Sarah Trevor.

CLXXV *La Dolce Vita*

Pot spune să acum aveam și șofer! I-am explicat pe unde să o ia și în aproape jumătate de oră ajunsesem la coaforul lui Ricky din Piccadilly. Era o aglomerație mare, ca de obicei, dar reuși să mă strecoare, fiind clientă fidelă și bună prietenă.

Ricky Moore era o femeie frumoasă, înaltă, ce se apropria de patruzeci de ani și semăna izbitor cu Samantha Jones, din *Sex And The City*. Chiar deținea și felul ei de a fi și, fiind o celibatară convinsă, îi plăcea să se încurce cu tipi mult mai tineri decât ea. Avea un coafor de fițe la întrare în Piccadilly, *Moore Is More*, unde eu mereu aveam reducere cincizeci la sută. Ne cunoscusem la începutul anului trecut, prezentată fiind de Sarah, prietena mea. Ricky intrase într-o relație cu un vampir în acea perioadă (individul arăta de treizeci, dar avea peste trei sute) și, speriată cum era, numai eu am putut să o ajut să treacă peste îngrozitoarea perioadă de acomodare. Cred că nu am mai știut bine de serviciu timp de două luni, fiindu-i mereu alături și astfel, Ricky îmi e veșnic și profund îndatorată. Și în momentul de față e cu vampirul respectiv.

Când mă văzu intrând întrând în coafor, însoțită de Vlad, își depărtă brațele încântată și mă întâmpină așa cum făcea ea la adresa mea când era foarte bine dispusă (deoarece o ajutasem în probleme legate de dragoste):

— Oh, bine ai venit, draga mea *Carrie*! Ooo, cine e frumosul pe care l-ai adus azi? mă întrebă dânsa și mă pupă pe obraji; ca și cum aduceam câte „un frumos” de fiecare dată când treceam pe la ea!

— Ricky, el e un vechi prieten din România, Vlad Drăgulescu! Vlad, ea e prietena mea, Ricky Moore și deținătoarea acestui minunat coafor.

— Ummm, îmi pare bine să te cunosc! zise femeia și își întinse mâna pentru a fi sărutată de „Făt-Frumos”, îi stilul ei caracteristic, ridicându-și o sprânceană – nu pun ghilimele cum că n-ar fi frumos (ba dimpotrivă), dar mă amuză nespus situația! Deci el e „pacientul” nostru astăzi... Am să mă ocup personal de... *Big*, ca să nu ți-l fure alta, *Carrie*!

Am râs cu poftă când i-a zis *Big*, pentru că într-un fel sau altul se asemănau și la propriu... și la figuratul din cadă!

— Ricky, vreau să-i faci o tunsoare ca cea a lui Jim Carrey în *The Mask* sau ca a lui Johnny Depp în *The Horseman*! Și în scări, te rog!

— Draga mea, are un păr atât de sănătos și de mătăsos..., zise ea, plimbându-și degetele prin părul lui Vlad, după ce îl așează pe un scaun în fața oglinzii. Atât de lucios...! mă privi și găsi pe chipul meu scris mare „TUNDE-L!”, apoi se întoarse resemnată spre „pacient” și nu își puse deloc problema de a-l întreba și pe cel în cauză. Cred că cea a lui Jim i se potrivește mult mai bine, dar am să-i las breton nedefinit și mai mult păr la ceafă, adăugă ea, cu foarfeca în mână.

Vlad mă privi alarmat, fără să scoată niciun cuvânt. Dar știam că avea o oarecare reținere față de acel foarfece și de frumosul său păr, pe care niciodată în viețile lui nu-l avusese scurt. Nu am vrut să-l menajez și i-am zâmbit

zeflemistă, dar cu încredere. Am lăsat-o pe Ricky să se ocupe de el cât am trecut pe la Emily, manichiurista, să o salut și să-i spun să am venit cu cineva, gata să intre în „operație".

M-am întors în salon și am privit cum șuvițele negre din părul său cădeau pe podea. Mi-am îndreptat ochii către chipul vampirului și pentru o clipă, mi s-a părul că fața i se schimbase într-un anume fel. Mi-am încruntat sprâncenele și am stat deoparte să analizez. Maxilarul său era mai oval, conturându-i o bărbie fină, ochii i se definiră mai bine, nasul îi era mult mai ascuțit și buzele își pierduseră din roșeață, cât și puțin din volum, conferindu-i un zâmbet mai larg. Mă rugam ca Ricky să nu obseve transformarea. Știam că o tunsoare te schimbă mult, dar nici așa! Nu spun că nu era mai drăguț... Oho, și încă cum!

Însă părul său nu îi stătea exact ca lui Jim Carrey, ci se lăsa și se onduia singur, după mișcările capului său. Semăna izbitor cu cineva cunoscut. Se întoarse spre mine și îmi zâmbi seducător, în felul său, îngustându-și ochii. Era incredibil de irezistibil! Iar eu eram extrem de încântată. Vreo o sută de ani încolo nu v-a mai avea probleme cu părul în general.

Ricky anunțase că-și terminase treaba și îi pulverizã părul cu un spray, aranjându-i-l frumos pe frunte și înfoindu-l în creștetul capului. Eu am rămas fără cuvinte. Nu mă așteptam deloc la asta. Eram șocată, dar încercam să nu o arăt pe cât posibil!

— Ei bine, cum îți place noul look al prietenului tău? mi se adresă mie femeia. Pe tine

nu te mai întreb, pentru că ai spus că e fenomenal! îi zise ea lui Vlad. Domnișoara Moore are mână de aur!

— Într-adevăr, Ricky! am exclamat, trecându-mi degetele prin pletele strălucitoare ale vampirului și mușcându-mi involuntar buza de jos. El surâse din nou, de data asta arătându-și dinții imaculați. Cred că l-ai transformat complet!

— Ai avut dreptate, Genova! spuse și el, care până atunci nu scoase niciun cuvânt, ci doar zâmbise. Acum ce urmează?

— Caterogic un pensat! am conchis, ridicându-i ușor părul de pe frunte.

L-am lăsat pe vampir pe mâna lui Emily și a Daniellei, singura femeie de pe lumea asta în care aveam încredere la epilatul înghinal, care îl pensa. M-am dus la magazinul de alături să-mi iau o ciocolată caldă și, înainte de a intra în magazin, am văzut un grup de motocicliști pe cealaltă parte a străzii. Un grup, de altfel, foarte liniștit, pentru o asemenea adunare. Un râset masculin, dar deosebit de elegant, sparse tăcerea vorbelor lor. Atunci l-am deosebit printre ei pe americanul Goldentrick, care se strica de râs la gluma unui compatriot de-al său, sprijinindu-se de Harley Davidson-ului său vișiniu.

Trăiam o fază penibilă, caracteristică adolescenților de liceu și asta mă făcu să zâmbesc. În acel moment, el mă zări și își mai domoli elanul cu care își chinuia plămânii morți, la o săptămână de la moartea iubitei sale Aura Flowers. Sprâncenele-i frumos conturate la cine știe ce salon de înfrumusețare pentru bărbați-(vampiri) din Londra se arcuiră în sus într-un semn de salut,

tipic șmecherașilor la care țipă bunica ta când dau muzica la maxim în fiecare seară de weekend. Iar eu jucam rolul acelei fete semi-populare și drăguțe, care mereu ieșea din bibliotecă cu un teanc de cărți și se izbea pe hol cu „șmecherașul" adorat de toatele fetele din cartier. Iar căldura care îmi năvălea în piept, semn că un mort-viu se afla la ora două de mine, echivala cu sentimentele fetei drăguțe când îl vedea pe „șmecheraș" cu prietenii lui, peste drum de casa ei. Goldentrick, cu numele său de așa natură cu personalitatea amintită mai sus, îmi făcu din mână și micul grup își îndreptă atenția spre mine. Mai erau încă doi vampiri, blonzi ca directorul, și încă patru tipi. Toți scoaseră sunete uimite, apoi își făcură semn unul altuia, cu o ușoară îmbrâncire.

Eu, zâmbind foarte amuzată de scenariul pe care mi-l făcusem în minte și care se potrivea de minune cu acest moment, l-am salutat prietenește și am intrat în magazin imediat, lovită iar de un mic bufeu.

— *Hit me, baby, one more time!* am zis în șoaptă, îndreptându-mă spre tejghea, suflând în gol și călcând apăsat.

— Vă pot servi cu ceva? mă întrebă vânzătoarea.

— Da, aș vrea un ceai de lămâie cu gheață, vă rog! i-am cerut eu, răzgândindu-mă.

Am luat paharul bucuroasă și am plătit, bând cu sete din pai. Recunosc, și nu mi-e rușine, că mă comportam ca o adolescentă, așa cum nu avusesem ocazia la momentul potrivit, și am privit pe geamul magazinul, să văd dacă mai era acolo.

Și nu se clintise. Personalitatea mea investigatoare își intră din nou în funcțiune și am început să mă întreb ce căuta el în Piccadilly și cu ce treabă. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-i mulțumesc pentru protecția acordată și nici un moment nu era mai bun decât acum, alături de „gașca" sa. Deja mintea mea își punea întrebările de genul „cum ar trebui să-l salut", „să-i salut și prietenii", „dacă v-a considera prea îndrăzneț gestul meu de a-l aborda ziua-în-amiaza-mare, într-un loc public". În niciun caz nu era mai îndrăzneț decât gestul său de a întra în dormitorul meu noaptea. Atunci nu știam că acest gest al său va deveni un clișeu mai încolo.

— Bună ziua, domnule Goldentrick! Bună ziua, domnilor! le-am urat eu, după ce, într-un mod foarte zeflemist, am sorbit din ceaiul meu. Ceilalți mă salutară în cor cu un „bună ziua, domnișoară", iar Eddie îmi luă mâna și o duse la buzele sale fine. Sincer, am fost foarte surprinsă că nu m-am ales cu o palmă peste fund cât timp am stat de vorbă cu el. Pesemne că nu se dădeau la lucruri de acest gen de față cu „Regele vampirilor din Londra"!

— Cu ce treburi prin acestă parte minunată a Londrei? fu întrebarea sa, însoțită de o nouă arcuire a sprâncenei stângi.

— Eh, am adus un prieten la coafor, am mărturisit eu, foarte sinceră. Dar dumneavoastră?

— Am venit cu o comandă specială până aici, o nimica toată, zise blondul (își lăsase părul nearanjat azi sau poate făcuse el în așa fel încât să pară nearanjat), dând din mână a lehamite. Și, ești bine? Cum o mai duci?

Știam că bătuse aproproul la ceea ce discutaserăm cu câteva seri în urmă. Se referea foarte bine și cu atenție la acest subiect delicat, din cauza căruia pusese doi bodyguarzi să mă păzească pe timpul nopții... dar care acum erau cenușă.

— Ăm, da... O duc foarte bine. Mulțumesc. O.K... mă bucur că am stat de vorbă, am spus eu, încercând să-mi iau rămas-bun, dar el adăugă:

— Aș vrea să ne vedem cât de curând. Atunci când ești tu liberă. Vreau să vorbim... Și da, asta e o întâlnire! râse vampirul, dându-și câteva șuvițe de păr după ureche.

Măi, dar știu că știam bine că vampirii își revin extraordinar de repede după anumite traume fizice, cât și emoționale, dar să-mi dea întâlnire de față cu prietenii lui mi s-a părut un gest puțin repezit, dar foarte de efect! Așa că i-am spus că sunt încântată de propunere și îl voi contacta eu când găsesc o breșă în programul meu atât de încărcat. Asta însemna „așteaptă, băiete, mult și bine".

Ne-am despărțit și, întorcându-mă spre coafor, m-am gândit la cât de bine întregise el viziunea mea adolescentină cu sugestia sa. În urma mea, am auzit din nou râsete lor, lucru care mă amuză și mai tare, dar mă făcu să am un sentiment ciudat, pe care nu-l mai experimentasem de multișor: semnalul unui flirt reușit și o puternică eliberare de hormoni ai fericirii în corp, plus nelipsiții fluturași din stomac. Nu-mi venea să cred cât de copilăroasă putusem să fiu!

Emily aproape terminase manichiura lui Vlad, iar Danielle încă mai avea de muncă cu sprâncenele lui. Când am intrat în coafor, vampirul își smuci ușor capul spre mine, dar fata îi îndreptă din nou capul spre ea.

— Auzi, Genova, nici nu-mi vine să cred la câte sacrificii trebuie să facă actorii ăștia pentru a juca un rol, frate! Trebuie să fie foarte greu pentru un bărbat să-și lase unghiile lungi..., se plânse Emily, pilind foarte ofticată unghiile acum normal de scurte ale lui Vlad.

— Ce vrei să spui, Emy? am întrebat-o, aruncând o privire asupra operei de artă a Daniellei și zâmbind mulțumită de ceea de vedeam. Cu așa sprâncene, Angelina Jolie nu e nimic pe lângă tine, Vlad!

— Se referă la unghiile mele, iub... Geno! Știi tu, pentru muzicalul acela cu vampiri în care a trebuit să joc..., zise el, încercând că nu o deranjeze pe Dannielle.

Inițial nu m-am prins, dar imediat mi-a căzut fisa și mi-am dat seama de minciuna bine plasată de Vlad, cu privire la fostele sale unghii uriașe. Nici prin minte nu-mi dădea o scuză, dar dacă stau bine și mă gândesc, nici nu băgasem de seamă problema asta. Oricum, acum eram bucuroasă că el avea parte de o imaginație bogată și că le intrase sub piele fetelor, la cel mai figurat mod posibil, cred eu...

— Oh, da! Așa e. E o prostie, dar ce nu face omul pentru bani! am comentat eu, prefăcându-mă foarte indignată cu privire la acest subiect.

CLXXXIII *La Dolce Vita*

Apoi am stat cuminte alături, privind cum legendarul Dracula se transformă într-un individ foarte tipic secolului XXI. Brusc, mi se păru că tricoul acela verde al lui Troy stătea oribil pe el și muream de nerăbdare să-i schimb hainele cu unele noi și moderne. Mâinile sale mi se păreau cele mai frumoase și perfecte mâini de bărbat pe care le văzusem vreodată. Trupul său se împlinise și era demn de un zeu al războiului.

Când fetele își terminară fiecare treaba ei, priviră extrem de mulțumite rezultatul și posesorul lor. Știam după zâmbetul lor că vampirul își revărsase arsenalul său involuntar de cucerire și în coafor. Ricky, complet fermecată de prietenul meu, care era cu totul altfel față de cum venise, nu-mi ceru nimic, nici măcar un penny și asta nu păru să supere pe nimeni. Mă întreb ce făcuse el cât timp eu am fost afară de fetele erau atât de încântate și toate numai un zâmbet. Când ne împărțeam pupicuri de adio, foarte tandre între el și ele, Dannielle comentă, mușcându-și ușor degetul mic de la mâna dreaptă:

— Hei, Genova, nu-l aduci într-o zi pentru un epilat inghinal?

Vlad mi-o luă înainte și răspunse în locul meu:

— S-ar putea... Dar nu a deranjat pe nimeni până acum.

Iscă chicoteli printre fete și doamnele din salon, de care fu foarte mulțumit, parcă hrănindu-se cu admirația lor și înflorind la fiecare zâmbet ce îi era adresat.

Când am ieșit afară din coafor, Vlad își

trecu mâinile prin păr, apoi mă strânse aproape de el, cu un braț.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc? întrebă el, sugerând un sărut pasional.

— Fii cuminte și urcă în mașină. Conduc eu pentru că străzile sunt foarte întortocheate pe aici și eu le știu mai bine.

— Bine, înțeleg. Nu acum! Hei, părcă îmi simt vârfurile degetelor un pic amorțite, zise vampirul, privindu-le pe toate părțile când trase portiera după el.

— Așa e când rămâi fără unghii... Să vezi ce ciudat le simțeai dacă erai om. Știu că făceau parte din arsenalul tău, dar în secolului acesta nu trec neobservate. Apropo, știi cum se cheamă locul pe care tu stai acum în momentul ăsta? l-am întrebat zâmbind. Își ridică sprâncenele frumos arcuite de Danielle ca semn de mirare, iar eu am spus, nemaiputând să-mi stăpânesc râsul: LOCUL MORTULUI!

Apoi mi-am lăsat capul pe volan, zguduită de o puternică criză de râs, la care el dădu ușor din cap, murmurând ironic „da, foarte amuzant”. După ce mi-am șters lacrimile, am pornit la drum. De fapt, la shopping!

Cu un bărbat ușor rezolvai treaba asta. Lui nu-i trebuiau multe haine și nu avea pretenții (pentru că nu știa ce se poartă). Ajunsesem mai întâi la un magazin de costume elegante. Am început să mă gândesc câte ținute i-ar trebui și în ce stil. Dar, mai ales, îi trebuia un costum elegant pentru ieșirile de seară la *Forbidden's* și nu numai. Și știam că trebuia să intru în cabină cu el, pentru

a-l ajuta să se îmbrace cu hainele secolului curent. Fapt de care eram încântată, având în vedere noul *El*!

Privirile îi fuseseră atrase de un costum roșu-aprins de pe un manechin. Era complet echipat, dacă pot să zic așa. Hmmm, Vlad nu pare să aibă gusturi rele, chiar deloc. Pe dedesubt avea o cămașă albă cu dungi verticale, negre și subțiri. În loc de cravată era o eșarfă stacojie, în așa mod înodată, ce ducea mult a cravată, dar era puțin înfoiată la primul nastur al sacoului. Combinația mi se păru extrem de interesantă, dar și puțin extravagantă, având în vedere și pantofii din piele roșii. Vlad era fascinat în special de pălăria de aceeași culoare, cu boruri potrivit de late, pe care o probă imediat în oglindă. Figura lui mi se părea extrem de cunoscută, dar nu-mi aminteam unde am mai văzut-o!

— Domnule, am exact măsura dumneavoastră! spuse un bărbat cam între două vârste, venind din spatele meu, dar ignorându-mă total și acordându-i vampirului întreaga atenție, ca și cum eu nici nu mă aflam acolo.

Vlad nu avu altă scăpare decât să probeze întreg costumul. Eu am intrat cu el în cabina destul de încăpătoare.

— Sunt așa de puțin haine în secolul ăsta! mărturisi el când eu îi încheiam nasturii la cămașă.

— Știi ceva, i-am zis ridicându-i bărbia cu două degete, taci și lasă-mă se te actualizez eu!

Am ieșit afară împreună, râzând. Multă lume ne privi într-un mod foarte suspect, dar m-am prefăcut că nu văd nimic. Acum, când era

îmbrăcat din cap până în picioare în acel costum, începeam încet-încet să-mi dau seama cu cine seamănă. Studiindu-l foarte atentă cum se privea în oglindă, aranjându-și pălăria și sacoul, cu un zâmbet fermecător pe chip, mi-am permis să scot o țigară și să mi-o aprind, aranjându-mi mai bine ochelarii pe nas. M-am apropriat de el să-i așez cravata-eșarfă și în acel moment mi-a venit confirmarea supremă pe care nu o voi uita niciodată, din partea unui puștan de vreo zece ani.

Cât mama lui se îndepărtase puțin și eu îmi vedeam de treabă, el se opri și se uită lung la amândoi. Vlad îmi studie țigara între degetele sale, apoi mi-o așeză foarte grațios înapoi între buze. I-am zâmbit puțin stâlcit. Atunci l-am observat pe băiețaș, ce ținea în brațe o revistă cu benzi desenate, pe care scria mare și descifrabil *HELLSING*! Eu m-am oprit o clipă și i-am făcut semn vampirului să se întoarcă. Băiatul făcu ochii cât cepele și deschise larg gura. Vlad, ca să se râdă puțin de el, îl ochi cu un pistol învizibil și execută o mișcare de tragere, scoțând în șoaptă un „bam”, dar îndeajuns de tare ca să ajungă la urechile puștiului și zâmbi cât putu de larg.

În acel moment eu am scos fumul pe gură, nemaiputând să-l țin în mine și asta declanșă alarma în capul băiatului:

— MAAAAAMAAAAA!!! strigă acesta din toți plămânii, luând-o la goană și aruncând revista cât-colo.

Vlad izbucni și el în râs și am stat să-l privesc atentă în timp ce făcea asta. Nu cred că vreodată l-am auzit râzând cu o așa poftă de viață.

Buzele sale i se întinseră, iar ochii îi străluceau misterios printre câteva suvițe de păr. Două linii fine îi apărură în colțurile gurii, conferindu-i un aspect extrem de uman și foarte bărbătesc. Râsul său răsuna din străfundul corzilor lui vocale și din inima care încă mai pulsa în pieptul său. Atunci m-am întrebat pentru prima oară, zâmbind nostalgic cu mâinile pe umerii săi lați, ce s-ar fi ales de mine dacă destinele noastre nu se încrucișau niciodată. Probabil niciunul dintre noi nu ar mai fi existat să trăiască acest moment unic și special într-un cuplu multicentenar, pentru că noi asta eram în realitate.

Când se potoli, el mă întrebă, neobservând expresia foarte galeșă și sentimentală de pe chipul meu, dar pe care mi-o schimbasem în secunda doi:

— Deci, rămâne?

Am aprobat doar din cap și i-am zâmbit mulțumită, privind atent cum se studia din nou în oglindă. Era ca un copil scăpat într-o cameră cu dulciuri; de asemenea, și comportarea sa se îndulci, devenind oarecum răsfățată și veselă, la fiecare minut ce trecea.

M-am gândit, totuși, că ar mai trebui să-i iau o pereche de pantaloni simpli și o cămașă albă sau de orice altă culoare pală, ca să nu mai stea îmbrăcat cu tricoul lui Troy, asupra căruia manifestam o posesiune excesivă, fără să o arăt. Zis și făcut, îmbrăcase o cămașă verde-măsliniu (la dorința mea, deoarece iubesc verdele), în carouri, foarte sportivă, și descoperi că blugii se așează foarte bine pe picioarele sale lungi și bine-făcute. Știam că nu poate simți frigul, dar să ieși afară în Londra lui martie doar în cămașă și maiou

bătea la ochi, când unii mai poartă fulare și acum. Așa că o geacă din piele neagră, cu multe buzunare, îi venea perfect, făcându-l să semene cu un băiețaș rău, de cartier.

— Plătiți cu bani cash sau cu card? mă întrebă omul de la casă.

— Cu card! am răspuns oftând, hotărâtă să intru în resursele mele de la bancă.

Pe parcursul ședinței de shopping, îmi golisem contul cu multe sute de lire. Cu groază mă gândeam la mama, dar ea, bineînțeles, nu trebuie să afle despre asta nici în ruptul capului. „Unde-s banii tăi? Aha, i-ai cheltuit aiurea pe haine! De când ai ajuns tu să întreții bărbați?" Cred că am rămas cu sechele din adolescență, atunci când nu puteam să fac ceva, să mă duc undeva, să spun ceva fără acordul mamei mele. Iar dacă o făceam, primeam o teribilă bătaie de cap și cred că mulți dintre voi ați ajuns la punctul în care să spuneți „mai bine dă-mi o palmă, lovește-mă, numai nu-mi mai spune atâtea lucruri, nu mă mai chinui cu vorbele astea!!!" La cincisprezece ani mă judeca și îmi făcea panaramă de ce vorbesc cu fete de paisprezece ani; că „ce am eu de învățat de la ele?" Absolut, din asta rezulta că avea o oroare pentru cuplurile în care femeia era mai mare de ani ca bărbatul. Dar ceea ce ea nu știe e că primul meu prieten fusese cu doi ani mai mic decât mine și abia intra în clasa a zecea când eu terminam liceul! Uneori îmi plăcea să mă simt cârmuitoarea într-o relație. Și nu a fost singurul caz; chiar dacă știu că oamenii moderni printre care trăiesc eu în ziua de azi ar considera acest lucru o banalitate, pentru

mama e scandalos: Știu, e prea de tot, dar nu era așa ușor și așa de roz să trăiești în familia mea, cum credea toată lumea ce mă înconjura. Poate am fost mult mai privată de alte lucruri specifice adolescenților în acea perioadă a vieții, decât erau alții.

Dar de ce am început să bat câmpii în halul acesta? Cum de m-am îndepărtat eu așa de mult de subiectul care trebuia să-mi eclipseze întreaga zi...?

Oricum, am avut momente și mai bune, pe care nu el mai experimentasem de foarte mult timp; nici chiar când ieșeam cu fetele la cumpărături. Probasem și eu o fustiță mini de un roz bombom pe care îți venea să-l lingi! Primisem și o ușoară și prietenoasă (numai asta nu era) palmă peste fund de la Vlad (prima!) când m-am săltat pe tocuri să văd mai bine cum îmi stătea la spate. Bineînțeles, i-am făcut plăcerea și mi-am cumpărat-o! Și eu care nu mai purtasem așa ceva din liceu!

Revenind printre ale noastre, Vlad făcuse raid prin magazine, dar nu îi sensul în care el era obișnuit, ci aproape golise rafturile pe banii mei. Învăța repede denumirile noi ale articolelor de îmbrăcăminte și toaletă pentru bărbați. Eram până peste poate de fericită că nu avea nevoie de aparate de ras, biguri și creme de tot soiul! Mă consider o femeie foarte norocoasă din acest punct de vedere. Totuși, fu fermecat și vrăjit de parfumul *David Beckam – Instinct*, de care nu l-am mai putut dezlipi. Plus perechea de adidași *All Star* și multe alte tricouri sport și blugi de toate culorile,

inclusiv albi, care i se mulau demențial pe fese!

Stăteam amândoi pe terasă și eu sorbeam zgomotos dintr-un shake plin cu gheață, terminată, din cauză că încă aveam răbufniri de căldură când eram în preajma lui, pentru că nu eram obișnuită să stau cu un vampir atât de mult. Vlad cotrobăia vesel prin pungi, studiind cu atenție fiecare articol cumpărat. Eu mi-am scos o țigară și am oftat din toți rănunchii, scoțând fumul pe gură ca un furnal, cum obișnuia să o facă prietena mea, Gabriela. Vampirul desfăcu parfumul din cutia sa și îl mirosi îndelung. Eu mereu am fost fascinată cum vampirii nu respirau, dar puteau simți orice miros mai bine decât oamenii, având un nas de câine-lup.

— Sincer, chiar nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc pentru toate astea! zise el, uitându-se lung la mine peste masă.

— Sincer, nici eu! am spus, fără nici cea mai vagă idee. Vlad se uita foarte atent la țigara mea. Eu i-am observat privirea curioasă și am adăugat: Nu poți pentru că nu respiri!

— Știu asta. Obișnuiai să faci același lucru cu pipele tatălui tău acum o sută de ani. Totuși, mereu mi-a plăcut să te privesc când fumezi, și lui îi plăcea – tuturor le plăcea. Ești foarte frumoasă, Genova, mărturisi el.

— Ooo, deci și pe atunci fumam! Ciudat însă, tatăl meu nu a pus în viața lui gura pe o țigară, deși a lucrat cu ele, am zis, scuturând scrumul în farfurioară.

— Fumai în public, la baluri, la petreceri și nu te fereai de nimeni. Pe atunci era oarecum scandalos ca o femeie să fumeze de față cu alții,

dar tu erai diferită, tu erai și ești specială, continuă Vlad, cu același aer nostalgic.

— Dacă ai ști câte am pătimit pentru că eram diferită și aveam alte concepții și alte principii față de mediu în care trăiam..., spusei eu, sorbind din shake. Din cauza asta am și hotărât să vin la Londra, să mă integrez într-o lume în care știam că mă va accepta așa cum sunt, într-o lume care gândea la fel ca mine. Gândirea mea nu se potrivea cu a celorlalți, nu eram făcută să fiu româncă, toate lucrurile românești mi se păreau străine. Și fugeam de spiritul de turmă ca dracul de tămâie! Eram o ciudată, viitorul meu nu era acolo și a trebuit să fug aici. Cum cât mama îmi spunea că nu voi reuși și simțeam că nu mă susține deloc în visurile mele și îmi striga în față că țintesc prea sus, cu atât îmi doream mai mult să plec, să las în urmă tot și să nu-mi pese de nimeni. Când am plecat de acolo, am sfâșiat o mare parte din mine și am trântit-o la podea ca pe un cadavru putrezit, ca pe un balast, ca pe o tumoare care îmi stătea pe creier și pe suflet.

— Și nu ți-e dor de ai tăi? întrebă Vlad.

— Ba da. Acolo am avut parte și de momente frumoase, de oameni speciali care mi-au schimbat destinul și contactul cu ei m-a maturizat enorm, dar eu nu mă integram în nimic, simțeam că nu eram făcută să rămân. Am lăsat în urmă prietenii vechi de douăzeci de ani și persoane la care țineam enorm. Știu că într-un fel sună ciudat, însă am vrut să le-o plătesc tuturor dându-le peste nas cu plecarea mea. Eram conștientă că vor vărsa lacrimi de sânge după mine. Eu eram fascinată

cum verișorul meu, Marian, își clădise un viitor foarte bănos în Italia, alături de soția sa, neavând nici liceul terminat. Iar eu care studiasem la Cambridge, de ce nu aș putea?! Da, așa e: „a dracului muiere"; lumea m-a făcut să am în unele momente sângele mai rece ca o reptilă – hei, cu asta am răzbit și în profesia mea: aproape zilnic văd oameni mutilați și omorâți cu brutalitate. Dar știam că dacă voiam să reușesc, trebuia să mă despart de tot ce îmi era mai drag. Încercam să nu dau atenție umbrelor care îmi strigau mereu „nu vei reuși, nu vei reuși", dar la final am reușit și le-am dat scuipat tuturor în față. Fata lu' Huzum a ajuns polițistă la Londra! Și cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit. El a fost singurul care m-a susținut, alături de Speranța și Ambiția mea.

Vlad rămase împresionat de vorbele mele și nu mai scoase niciun cuvânt. Eram sigură că nu se aștepta să mă găsească atât de schimbată, după atât de puțin timp. Până și eu constatasem că eram foarte diferită, în comparație cu grația și feminitatea secolelor trecute. Cred că eram cea mai femeie-bărbat din toată lumea. Și cum am ajuns aici? Din cauza oamenilor, din cauza lumii care nu m-a înțeles. Și mie mi-e greu să-mi imaginez cum o femeie ca mine fusese însăși gingașa Afrodita. Însă știam că de acum înainte mă voi schimba, știam că alături de el și cu ajutorul lui, avându-l lângă mine, voi deveni cea ce sunt cu adevărat: *Ascunsa Zeiță a Dragostei*. Dar încă mi-e greu, încă nu mă simt cu adevărat împlinită. Și amândoi știam ce-mi lipsea pentru a mă dezvălui, pentru a-mi trage acest văl de ură și

suferință de pe chip.

Când am ajuns acasă, Vlad începu să se îmbrace pe rând tu tot ceea ce-i cumpărasem pe ziua de azi. Eu puneam cu grijă tricoul lui Troy la loc sigur. Avea pe el costumul roșu când se opri o clipă și mă privi cum deschideam ușa de la balcon.

— M-am tot gândit la ziua în care ne-am întâlnit și tot ce a urmat după aceea, zise el, încercând să-mi capteze atenția.

— Da?! Și care anume? l-am întrebat, fără să mă întorc.

— Prima! îmi șopti el la ureche, teleportându-se lipit de spatele meu și înconjurându-mă cu brațele sale.

Eu nu am mai comentat nimic, ci doar am privit Highgate-ul din depărtare și pădurile Hampstead-ului care înverzeau încet-încet. Mi-am închis pleoapele și am încercat să mi-o amintesc/imaginez și eu. Mă simțeam atât de bine în brațele lui, era ca și cum îmi găsisem împlinirea supremă, din care nu mai voiam să fug niciodată. Voiam ca această clipă să nu se mai termine, să dureze o veșnicie, să nu mai plec din brațele lui. În mine înflorea din nou un sentiment puternic și vechi.

— *Aș vrea să alerg cu tine peste munți...*, zise el, parcă incantând o vrajă și îndemnându-mă să continui.

Un fel de ceață se lăsă în mintea mea, inducându-mi imagini atât de vii în fața ochilor, încât păreau reale. M-am uitat la *noi* printre pleoape, iar buzele mi s-au deschis fără voia lor:

— *Aș vrea să mă scald cu tine în mare!*

— *Aș vrea să stau cu tine pentru totdeauna!* continuă el.

— *... Până cerul va cădea peste mine...*, am murmurat.

— *Dragostea noastră nu va muri niciodată!*

— *Dragostea noastră va dăinui de-a pururea!* am conchis, atingându-i maxilarul ce se deschise.

Eram atât de fericită în vis, încât puteam simți pe propria piele fiorul bucuriei. Eram împreună și nimic nu putea să ne despartă, să ne strice visurile și zâmbetele. Eram *nemuritori*.

Brusc, mă simțeam înlănțuită, neputând să-mi mai mișc niciun membru. Brusc, am simțit rușine, teamă și durere – durere adâncă... Vlad mă calmă, mângâindu-mi abdomenul și șoldurile. Am simțit cum două picături fierbinți mi se prelingeau pe obraz și mi-am dat seama că plângeam mut.

— Îmi pare rău, m-am trezit vorbind, iartă-mă!

— Șșșt! Tăcere! zise el, acoperindu-mi gura cu mâna sa. Nu a fost vina ta că ai devenit ce-ai devenit.

VII
PROBLEMĂ PE DOUĂ ROȚI

DACĂ VĂ IMAGINAȚI O secundă că în seara respectivă m-am lăsat dusă de val și de sentimente așa încât să-i cad în brațe, să încep să-mi plâng viața pe umărul lui și să fiu intinsă pe pat în secunda doi, ei bine, vă imaginați greșit!

Vlad îmi pregăti cina – aripioare picante, încălzite la microunde și cu un pahar de bere Heineken –, iar apoi ne-am dus amândoi la culcare, acceptând de data asta să-mi împart confortabilul meu pat *king size* cu el. Nu că ar fi primul pe care l-aș lăsa, dar a fost o noutate pentru mine (excluzând noaptea trecută, când eram deja adormită) să stau lipită de un tip ce nu e cu nimic mai cald decât un cub de gheață. Bine, prin contactul cu pielea mea, s-a mai încălzit puțin și am ajuns amândoi la un acceptabil echilibrul termic, permis de mine. Am purtat doar o scurtă rochie de bumbac, cu bretele, și după un timp mi-am dat seama că era chiar accea cu care mă îmbrăcase în prima lui noapte când venise aici. Și da, a recunoscut că el m-a dezbrăcat de halat. Doamne, din prima zi (hai... noapte!)... Uau, până acum nu m-am expus goală în fața niciunui bărbat din prima zi. Totuși, se pare că orice lucru are un început. Dar am o scuză: Eram inconștientă din cauza loviturii în cap pe care o primisem, deci eu nu-mi mai amintesc absolut nimic, decât consecințele.

M-am întors cu fața spre el și mi-am aruncat un picior deasupra coapselor sale. Zâmbi. M-a tras mai aproape, lăsându-mă să-mi bag capul în scobitura gâtului său, ce mirosea vag a *Instinct* și a gelul meu de duș cu arome grecești. Adoram să-mi plimb mâinile pe pieptul și umerii săi. Și când mă gândesc că i-am atins de atâtea ori în alte vieți (după spusele lui), mă ia cu un fior rece pe spate și fese. Sau când îmi imaginez câți ani are acest trup viguros și veșnic tânăr, renunț să mai calculez înainte să încep.

Vlad îmi caută gura însetat, iar eu i-am răspuns, luându-mi într-un fel răsplata după tot ce am făcut azi pentru el. Nu pot descrie imaginile și miile de luminițe colorate pe care le-am văzut dinaintea ochilor mei când vampirul mi-a deschis ușor buzele cu limba sa. Dar cu siguranță vă pot spune că nu mi s-a ridicat piciorul stâng și nu am simțit aproape deloc agitația acelor fluturași care îți apar în stomac când te săruți un un bărbat nou. Oare e de rău? Nu trebuia ca el să fie dragostea mea nemuritoare și infinită?

— Doar dacă aș putea..., șopti el când coborî încet cu buzele pe gâtul meu și sărută apăsat locul în care sângele pulsa cel mai tare în carotidă.

— Oh, nu! Termină! am răbufnit speriată, impingându-l și ridicându-mă în capul oaselor. Mi-am dat părul după ureche, am expirat puternic pentru a mă calma și am adăugat: Uite ce e, încă nu sunt pregătită pentru a mă lăsa mușcată!

Vlad se propti în cotul stâng, apoi prufni într-un râs fin, privindu-mă pe sub gene. Hei, ce e

așa de amuzant? În niciun caz nu mă las mușcată și să-mi stric frumusețe de piele. Dacă vrea, oricând pot vorbi cu măcelarul din oraș și mă abonez la doi litri de sânge îmbuteliat pe zi, zicând că am o plantație miraculoasă de nu-știu-ce și am găsit ingredientul secret pentru o recoltă bogată. Nu aveți idee ce semne urâte îmi rămân pe piele, chiar și de la o simplă julitură, în ciuda faptului că eu mă cicatrizez foarte repede.

— Nu mă refeream la sânge, să te mușc pentru a mă hrăni, zise el, încă râzând. Eu nu pot bea sânge de la tine fără Consemnare, chiar dacă sunt Împăratul Vampirilor. Era vorba de sex, dacă aș putea să... cum se zice acum... să ți-o trag?!

Oh, gata! Program limitat la televizor! Dar stai, m-a amuzat felul în care a zis-o. Chiar am reușit să râd și eu, apoi am început amândoi și ne-am trezit hlizindu-ne ca doi prieteni buni. Amândurora ne sărise cheful de „a ne-o trage". Totuși, eu nu voiam deloc, însă am evitat de a o spune cu voce tare când am văzut că apele s-au mai limpezit.

În ciuda faptului că acum, Vlad arăta într-adevăr *hot*, nu-mi stârnea absolut deloc libidoul. Poate metodele de acum mai bine de o sută de ani erau învechite pentru secolul douăzeci și unu, dar chiar dacă săruta ca un profesionist (mai bine decât profesorul meu de engleză din liceu) și poate mă excita într-un fel, însă gândul de a o face cu el îmi părea prea mult, ca să nu spun că mă lăsa rece.

Oare o fi din cauza faptului că e vampir și mi-e teamă să o fac cu un mort... mort-viu?! Nu cred, e o prejudecată absolut falsă. Gândindu-mă

la asta, mi-am amintit de Eddie Goldentrick. Și el era vampir, dar nu cred că aș reacționa așa. Dat fiind că numai prin zâmbetul pe care mi l-a dat azi când mi-a propus o întâlnire - și în general la zâmbetele ce le aruncă atât de ușor și nonșalant – deja mă imaginam urcată pe masa din biroul lui semi-întunecat ce oferea intimitate, cu picioarele desfăcute. Și nu cred că exagerez! Orice femeie din Londra... ce mai... din Anglia... dacă nu din întreaga Europă și nu numai... ar dori să-i atingă măcar o dată maxilarul acela perfect și masculin, bărbia rotundă, ușor despicată, acoperită de o foarte scurtă barbă blondă, ce te infioară la atingere. Nu c-aș fi atins-o, dar o știu de la Troy, când îl rugam să nu se mai radă trei zile, pentru a mă bucura de acea senzație excitantă ce mi-o oferea de fiecare dată când îl atingeam. Ca să nu mai menționez acele buze moi și pline ale lui Eddie, bine conturate, ce se încordează ușor în obținerea unui verosimil accent britanic, formând la colțurile lor cele mai sexy riduri de expresie pe care le-am văzut în viața mea. Bine, și Luciano le are, dar numai când zâmbește foarte seducător.

Poate vă întrebați cum am observat atâtea detalii demne de un chilli extra-iute la un om, văzându-l doar de trei ori. Dar eu sunt de profesie detectiv, așa că nimic nu-mi scapă. Da, dar nici Eddie Goldentrick nu e un om oarecare, e aproape un zeu nordic!

Of, sunt în pat cu un bărbat (bărbatul vieților mele) și mă gândesc la un străin. Dar, minune, nu mă simt absolut deloc vinovată. Totuși, de ținut minte că în majoritatea cazurilor,

lucrurile nu sunt așa cum par și nu par așa cum sunt. Oare ar trebui să respect ce spune mașina de scris sau să-mi ies din tipare? Până la urmă, ce înseamnă a-ți ieși din tipare?! A te comporta altfel față de cum te cunoaște lumea sau să-ți înfrunți propriile preconcepții și limite? Știam că aveam să aflu de curând...

Brusc, mă simt foarte profundă și plină de inspirație filozofică, dar de fapt îmi dat seama că gândul îmi stă numai la maxilarul perfect și buzele delicioase ale lui Eddie Goldentrick. În acest moment, Vlad mă privește oarecum întrebător și mi-e teamă ca nu cumva să aibă și abilitatea de a citi gândurile oamenilor. Eu mi-am umezit buzele ce se uscaseră gândindu-mă la frumușelul director, apoi m-am întins lată pe perne.

— Vlad, nu știu, simt nevoia să-ți spun că nu simt nimic atunci când te sărut sau când mă atingi... încă. E doar o mică scânteie și atât. Te rog, trebuie să mă înțelegi... tu mereu mă înțelegi, am mărturisit cu reținere și cu un ton mieros, cu speranța să nu turbeze de furie.

— Ăăăm..., făcu privind prin cameră, normal că te înțeleg. Te-am luat pe nepregătite cu sosirea mea. Ai nevoie de o pauză să-ți pui în ordine sentimentele... Și acel muritor pe care tu îl placi...

— Luciano nu are nicio vină! am sărit ca arsă, încercând să-l apăr, cu frica în sân că i-ar putea face vreun rău din gelozie. Eu... eu te iubesc pe tine, ăăăm... țin la tine, dar nu atât de... nu atât de intens. Poate chiar am nevoie de o pauză, dar vreau să-mi fii alături. Uite, de exemplu, mâine aș

dori să te duc într-un loc, unde să verificăm ceva împreună. Ce zici? Hai, am nevoie de tine...

— Eu... nu știu... dacă... Genova! Bine..., fu el de acord și apoi se ridică din pat.

— Unde pleci? l-am întrebat curioasă.

— Mă duc să mânânc. Vin repede.

Și mă sărută pe frunte, dar eu l-am ghidat încrezătoare spre buze, pentru a nu-și pierde încrederea în mine. Își trase jeanșii pe el și atunci mi-am dat seama că nu-i cumpărasem pijamale.

— Oh, nu-ți face griji, eu și așa nu dorm prea mult... și, cel puțin, nu ca tine, cu picioarele pe pereți! fu răspunsul său și ieși pe ușă, zâmbindu-mi.

*

Când m-am trezit era în jur de opt și Vlad stătea lângă mine pe pat, cu fața în sus și mâinile pe piept, gata de băgat în sicriu. Lumina care începu să devină din ce în ce mai puternică, pe măsură ce anotimpurile călduroase soseau, încerca din răsputeri să intre prin jaluzelele mele, dar nu reușea foarte bine.

Privindu-l pe Vlad în difuza lumină verzuie ce plutea prin cameră și se reflecta din lucrurile mele verzi și liniștitoare, am mulțumit din tot sufletul că vampirul meu putea sta în lumina soarelui și nu trebuia să fiu așa stresată ca Sookie, eroina din romanele lui Charlaine Harris.

Bine, Vlad tânjea pentru orarul unui vampir obișnuit, dar eu nu-l lăsam deloc, din cauza programului meu tâmpit și a lucrurilor pe care

trebuia să le rezolv mereu acum cu ajutorul lui. Știam că aventura mea de abia începuse.

Plănuisem să merg la atelierul de motoare al lui Eddie Goldentrick, din *Piccadilly Circus*, pentru a verifica posibila apartenență a sa din *GoldenBeauty*. Instinctul meu de detectiv îmi spunea că era implicat în ceva de maxim interes pentru mine, și eram aproape sigură de asta. Știu că îmi dăduse întâlnire și eu aveam să-l contactez când „voi găsi o breșă în orarul meu încărcat", dar azi trebuia să merg cu Vlad pe la el să verific o chestie. Dacă e ceva interesant, poate sunt de acord și cu o cină. În fond, Vlad nu-mi era iubit și atât timp cât nici Luciano nu avea să afle, totul era O.K.!

M-am ridicat din pat și m-am dus țintă în bucătărie pentru a-mi face zilnicul și indispensabilul ceai Earl Grey, care mă trezea de tot în fiecare dimineață și mă relaxa în fiecare seară. Am pornit televizorul din sufragerie, așa cum fac mereu, ca să aud zgomot în casă. Mi se trăgea de pe vremea studenției. Pe BBC dădea o redifuzare a filmului *The Good Witch*, o producție americană, mai veche de zece ani, dar care încă prindea. Mie îmi plăcea enorm, chiar dacă tipa, vrăjitoarea, era brunetă. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru magie, se știe doar!

Când m-am întors sus în dormitor, apa de la duș se auzea curgând și patul era făcut. Pe neașteptate mă luă un gând, cum că „bărbatul meu a intrat înaintea mea la baie". Am început să râd pe înfundate.

Acum venea partea cea mai grea: Cu ce mă îmbrac? Am deschis larg șifonierul și m-am uitat peste haine. Oare cum o fi afară? Nu am mai stat pe gânduri și am deschis geamul. Hmmm, e cam răcoare dimineața, dar soarele strălucește frumos și sper că va fi o zi splendidă de primăvară. Eram deja la începutul lui Aprilie. Așa că probabil voi opta pentru o fustă vișinie, până la genunchi, din stofă nu prea groasă, și cu dungi negre, verticale. În partea de sus cred că ar merge un pulover negru, subțire, de la *Harrods*, mai decoltat, asortat cu o minunată eșarfă roșie luată la reduceri de la *Denny & George* anul trecut. Pe deasupra îmi voi lua pelerina mea preferată de la *Benetton*, simplă, negră, dar cu un superb cristal roșu pe post de nasture, care imita un rubin uriaș.

Mi-am aranjat hainele pe scaunul de lângă bibliotecă, așa cum fac mereu, și în acel moment Vlad a ieșit de la baie, ud și cu un prosop în jurul șoldurilor.

Eu am lăsat lumina să intre ușor prin tapa-rele și acum aceasta se reflecta pe minunatele sale pătrățele de pe abdomen și pe pieptul său neted, presărat cu mici picături de apă.

— ’Neața! Cum ai dormit? Ți-a fost greu să te trezești? i-am zis eu, întinzându-mă somno-roasă ca o pisică, dar mai mult invăluită de o pură plăcere de a-i vedea trupul gol.

— Oh, ’neața! Nu, n-am mai putut dormi când te-ai ridicat din pat, răspunse și mă luă de mijloc sărutându-mă scurt, moale, și mușcându-mi buza de jos.

Pielea sa era călduță de la apă, iar stropii de apă de pe el erau reci și când s-au lipit de rochița mea de noapte, într-adevăr mi-au oferit senzații tari de dimineață.

— Cu ce te îmbraci? l-am întrebat când și-a desfăcut prosopul și a început să se șteargă cu el.

Se întoarse cu fața spre mine și am putut să văd tot ceea ce avea el mai bun pentru mine, după iubirea sa. Nu am făcut altceva decât să înghit inconștientă în sec și să mă prefac că mă uit în ochii lui. Și chiar nu puteam, deoarece ceea ce el avea el mai bun era și uriaș în forma normală.

Observă. Zâmbi. Și zise:

— Hm, poți să și atingi dacă vrei, dar nu-ți promit că vei putea ieși din casă câteva zile după.

— Cred că mai bine mă abțin, am spus oarecum nesigură. Avem treabă de făcut azi.

— Unde mergem?

În maxim o oră eram în mașină și o luam spre Westminster, către *Piccadilly Circus*. Bănuiesc că deja vă imaginați unde am de gând să merg. Și probabil asta nu se cheamă interes de serviciu, nu? Dar putea deveni oricând.

Am intrat cu Peugeot-ul prin spate, așa cum o făcusem și data trecută, când venisem pentru prima oară la *Goldentrick Inc.* Pot spune că deja mă consideream „de-a casei” și puteam parca în spate, dat fiind faptul că fusesem invitată de patron la o întâlnire.

— Ce facem aici? mă întrebă Vlad, uitându-se prin împrejurimi.

— Aici vei verifica tu ceva în legătură cu vampirul pe care ți-l voi prezenta în curând, am zis, nerăbdătoare. Hai, jos din mașină.

— Și anume ce?

Nu am mai avut timp să-i răspund, deoarece atenția mi-a fost atrasă de zgomotul unui motor cunoscut. Eddie Goldentrick intra nonșalant pe poartă, cu Harley Davidson-ul său roșu regal. Acum observasem că pe partea dreaptă avea o cruce celtică de aceeași culoare. Nu-i așa că Texas-ul și muzica sa country sunt de influență celtică? Bine-înțeles că sunt! De abia acum mi-a picat fisa.

Șuvițele lui blonde și îndreptate cu placa fluturau ușor în vânt. Nu purta cască, niciodată nu l-am văzut purtând cască. Ce Dumnezeu?! Doar era nemuritor. Ci în schimb avea o strălucitoare pereche de ochelari gen anii ’70, dacă nu o fi chiar de atunci. Pe deasupra, faimoasa sa geacă din piele și jeanșii rupți. Spre deosebire de Vlad, care purta o cămașă în carouri verzi și pantaloni din stofă, negri și călcați la dungă (din fabrică, nu de mine). Dacă vă închipuiți că e prea subțire, ei bine, vampirii nu simt deloc diferențele de temperatură. Și nu m-aș mira ca sub acea geacă, Eddie să poate un maiou mulat pe formele sale de zeu.

Opri motocicleta la un metru de mine și îmi surâse cât putu el de seducător, dându-și jos ochelarii și agățându-i de geacă. Mă privi încântat și mulțumit de ceea ce vedea, dar își schimbă imediat expresia când dădu de fața rigidă a lui Vlad.

— Oh, bună dimineața, domnișoară Genova! mă salută blondul. Văd că v-ați ținut de promisiune și ați venit, dar acompaniată de...

— Da, se poate spune și așa. Domnule Goldentrick, el e un prieten de-al meu din România, Vlad Drăgulescu! mi-am prezentat eu vampirul.

Cei doi se salutară reciproc, dând din cap. Vampirii nu-și strâng mâinile.

— Îmi pare bine, domnule Drăgulescu! Și cu ce vă ocupați? zise directorul cât putu de amiabil.

Se vedea de la o poștă că nu înghițea deloc un mort-viu străin pe teritoriu său. Întrebarea sosi din lăuntrul său de afacerist și om înstărit, cu o strălucită situație materială.

Mie mi s-a pus un nod în gât.

— Actor. Am venit aici pentru o reprezentație, răspunse Vlad și zâmbi simpatic.

Eddie scoase doar un vag „aha” și își îndreptă atenția spre sânii mei, ce (acum că mi-am dat jos pelerina) se vedeau mult mai bine prin puloverul mulat. În secunda doi se concentră asupra ochilor mei, oarecum plăcut tulburat de priveliștea de mai înainte.

— Și cui îi datorez plăcerea de a te vedea aici, din nou? mă întrebă el, luându-mă iar cu privirea sa ucigător de sexy.

— Oh, nimănui! am zis, simțindu-mă măgulită de atenția ce-mi era acordată mie și numai mie. Am venit să discutăm puțin despre Aura Flowers.

Expresia feței sale se schimbă total într-una cât de serioasă pe atât de gravă. Oftă fără aer, privind în jur dezorientat.

— Atunci să intrăm înăuntru, propuse el. Dacă și domnul vrea să ne însoțească...

— Dacă dumneavoastră permiteți...? spuse Vlad așa de politicos, încât mă făcu mândră să am un bărbat atât de galant cu mine.

— Da... bineînțeles... nu am nimic împotrivă, chiar insist! punctă Eddie și ne făcu semn spre ușa glisantă ce ducea în atelier.

Lucrurile păreau a fi în aceeași stare de când am venit aici data trecută, numai că la această oră din zi, nu am putut zări sau simți niciun vampir, ci doi angajați umani care se foiau fără dar cu câte un *espresso* în mână. Aceștia îl salutară pe șef cu o mică și subtilă încliare a trunchiului, în semn de respect, dar nu se grăbiră care să pună mai repede mâna pe vreo șurubelniță.

Șarmantul blond ne conduse spre stânga, în biroul său tipic texan. Ne deschise ușa și mă lăsă pe mine să intru prima, urmată de Vlad. Jaluzelele erau trase ca de obicei (bănuiesc că niciodată nu le deschidea) și imediat mă lovi în nas un miros cunoscut de vanilie, care mă făcu să mă gândesc instantaneu la o înghețată cu aceeași aromă, ce aș putea să i-o ling de pe buze.

Oricum... Interzis senzațiile tari în vizite oficiale, mai ales la o așa oră!

Eddie aprinse veioza cu abajur verde, iar eu am luat loc pe același scaun ca și data trecută, iar Vlad s-a așezat alături pe un altul. Directorul se instală în fața noastră și își împleti degetele.

— Te pot servi cu ceva? mă întrebă el. Ceai, cafea... poate o țigară?! Am dintre cele mai fine, mă îmbie vampirul.

Deschise o cutie de lemn de stejar de pe birou, ce avea desenat pe capac un simbol ciudat, ca o marcă foarte scumpă și de fițe. Înăuntru se aflau trabucuri subțiri, lungi și maronii, învelite la mijloc cu o foiță desenată cu acea siglă. Sincer, nu am mai pus buzele pe unul de când mă întâlneam cu Troy și luam trabucurile tatălui său, aduse special din Cuba. Oh, parcă și acum îmi amintesc acel dulap din dreapta barului cu băuturi, ce se afla în imensa sufragerie a conacului lor din Țara Galilor...

Dar de ce ar ține un vampir o cutie de trabucuri, dacă el un poate fuma, decât numai de fiță? Plus, că acestea costă câteva zeci bune de lire. Dar, bineînțeles, banii nu sunt o problemă pentru mahărul Eddie Goldentrick.

— Mda, poate am să iau una! am zis încântată, dar politicoasă, gândindu-mă că dacă data trecută l-am refuzat, acum îmi pot permite această plăcere; tot ce îmi doream era să nu mă înec cu fumul gros al acestora, pentru că eram un pic ieșită din mână cu ele.

Am rotit trabucul lung în mână și l-am studiat atentă, până Eddie scoase bricheta dintr-un suport alăturat, tot din același material. Era una din acele brichete la trei sute de Euro pe care le văzusem în piața San Marco din Veneția! Groasă, fără pedală, probabil din aur și puzderie de cristale Swarovski roșii și negre, într-un model de flăcări

superb. O ținea elegant în mână și brusc porni flacăra.

M-am apropriat și m-am simțit ca o adevărată divă, căreia i se aprinde țigara scumpă numai cât pocnește din degete; și nu cu orice brichetă, ci cu una cu cristale. Eram o adevărată Integra Hellsing, cu vampirii la picioarele ei. Dumnezeule, doream ca momentul acesta să nu se mai termine niciodată, să dureze un infinit...

Se spunea că dacă o femeie aprinde țigara unui bărbat e considerată târfa lui. (Adoram să fac asta!) Dar ce se spune când situația e invers?

Am tras în mine și am simțit gustul său dulce, cu o ușoară esență de vanilie, inundându-mi traheea. Era o senzație atât de relaxantă, încât nu aș mai fi plecat niciodată din acest birou. Cu mare tact și stil am scos ușor fumul printre buze, lăsându-mă să intru de tot în scaunul moale din piele. Cei doi mă priveau înfometați.

Dorința se risipi încet și greu, iar blondul adăugă:

— Și la un trabuc, merge de minune un pahar de *Ballantine's*!

Brusc, mi-am amintit de gustul iute, înțepător și amar al whiskey-ul scoțian; era în mare vogă printre englezii victorieni ai secolului nouăsprezece și probabil voi bea unul chiar de atunci! Nu era printre preferatele mele, dar nu e frumos să refuzi, nu?

Se ridică de la birou și se duse spre micul bar din spatele nostru, umplându-mi pe jumătate un pahar tot de cristal, așa cum făcea J.R. din *Dallas*.

— E dimineață și mai și conduc, dar... Mulțumesc! am început eu când m-am trezit cu paharul în mâini.

— Insist! O gură mică nu-ți poate face rău, conchise Eddie și se așeză din nou la birou.

Vlad (ca să vedeți că nu am uitat de el) analiza cu mare atenție interiorul biroului, stând picior peste picior. Părea atras în special de cutia de trabucuri de pe masă. Eu nu aveam timp să analizez decorul, așa că îl lăsam pe el să facă treaba asta.

— Deci... Ați mai aflat ceva în cazul Aurei? mă întrebă vampirul blond, privindu-mă oarecum relaxat printre fum.

— Domnule Goldentrick, am să vă spun ceva foarte confidențial și de mare secret, ceva ce nicio autoritate din Londra nu ar trebui să afle! zisei eu cu un aer de spion.

Atenția lui (și numai atenția) crescu considerabil, apropriindu-se mai mult de birou. Până și Vlad ciuli urechile mai bine, profund interesat. Deși știam că trebuia să ne facem un plan, așa încât să-l știm destul de bine amândoi, acum nu mai puteam da înapoi. Ce-i drept, nici nu m-am gândit la asta înainte. Acum mi se puneau în minte zidurile planului. Speram ca Vlad să nu fie șocat, dar știam cât de bine își poate ascunde acesta emoțiile.

— Aura Flowers a fost omorâtă de o ființă magică, de un vampir! am scăpat eu bomba, privindu-l atentă în ochii săi surprinzător de albaștri.

El își deschise buzele involuntar și se încruntă. Am putut observa cum colții începeau să i se alungească din cauza furiei.

— Am fost de acord să-mi fac testul ADN și a ieșit negativ... Eu...! zise el, prinzându-și capul în mâini. Uoff, Genova, știi cine e nenorocitul?

— Domnule Goldentrick, am zis eu cât se poate de calm, acel test a fost provizoriu. Eu știu mai bine ca oricine că nu dumneavoastră ați fost făptașul.

El își ridică spre mine privirile pline de speranță și îngrijorare, căutând un răspuns în ochii mei. Era disperat.

— Știu exact cine a omorât-o pe Aura, pentru că acel vampir a venit și la mine! am mai spus, după ce am dat fumul afară din piept.

L-am putut simți pe Vlad cum se cambră pe scaun și își desfăcu picioarele, uitându-se speriat la mine.

— Genova... ce faci? fu întrebarea lui.

Eu l-am apucat de mână, cu aerul acela empatic dintr-un centru de dezalcoolizare, pe principiul „nu-ți fie teamă, povestește-ne”. Mi-am mușcat buza de jos și am zis profund mișcată de greutatea vorbelor mele (bineînțeles, prefăcută):

— Vlad, ai încredere în domnul Goldentrick, ne va înțelege.

Dracula rămase șocat o secundă și îi citeam în ochi pura sa nedumerire. Însă își reveni, lăsându-mă să continui minciuna. M-am întors spre blond și am continuat cu același aer empatic.

— Domnule Goldentrick, paznicii pe care i-ați pus să mă păzească m-au atacat acum trei

nopți. (Directorul era într-o stare de paralizie facială acută, într-o expresie de neînțeles. Tot în acest moment, toată ființa lui Vlad se detensiona.) Vă mai amintiți de ei, nu-i așa?

— Bineînțeles, Robin și Hector erau unii dintre cei mai buni oameni ai mei, zise el.

— Ei bine, unul dintre ei, cel cu părul mai lung, mi-a ieșit în cale când veneam într-o seară de la serviciu și a început să-mi îndruge verzi și uscate, printre care a mărturisit că el a omorât-o pe Aura Flowers, deoarece îi acordați prea multă atenție ei, în loc să o căutați pe adevărata regină. Și că eu voi ajunge exact unde a ajuns și biata fată, pentru simplul motiv că dumneavoastră îmi acordați prea multă importanță, punând body-guarzi pe urmele mele. Sincer, nu înțeleg nimic din toate astea, dar bănuiesc că dumneavostră știți despre ce e vorba, am încheiat eu.

Hei, sunt chiar bună la mințit. Nu știu de unde am scos-o pe asta cu regina, dar se părea că ținuse, pentru că Eddie nu-și mai revenea din șoc. Dacă bănuielile îmi erau adevărate, minciuna mea s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr și blondul avea să-mi cadă în plasă. Și uite că minunea s-a produs!

— Incredibil... Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Dacă tu nu erai persoană de încredere pentru mine, domnișoară Genova, cu siguranță mi se părea o minciună. Totuși, chestia e că tot ceea ce-ai spus *are sens*! replică directorul, uimit până peste poate.

— Oh, domnule, vă mulțumesc! am spus într-adevăr flatată și aici a fost rândul meu să fiu

șocată; de unde până unde persoană de încredere? În fine...

— Și ce s-a întâmplat cu celălalt, Robin? mă întrebă el, privind cum îmi scuturam scrumul într-o scrumieră în formă de triunghi. De fapt, cu amândoi...

Pentru un maxim efect de suspans, am mai tras un fum din trabuc și am luat o gură mică de *Ballantine's*, apoi l-am privit lung și profund pe Vlad; el m-a privit pe mine, apoi am oftat, scoțând fumul afară. Eddie era un ghemotoc radioactiv de curiozitate.

— Erau complici. Amândoi erau băgați în treaba asta, am răspuns și am mai făcut o pauză. Vlad, aici de față, l-a omorât și pe Hector și pe Robin când au încercat să mă atace. Ne pare rău.

Vampirul blond își îndreptă ochii spre vampirul brunet, primind încă o porție de șoc. Vampirul brunet îmi aprobă spusele. După două secunde, își lăsă capul în jos, privind lemnul biroului, fără o țintă anume.

— Nu, nu e de asta... Chiar vă mulțumesc. Într-adevăr vă mulțumesc că i-ați omorât pe ucigașii Aurei, spuse Eddie, înghițind în sec. Dacă nu, și aflam eu înainte, îi omoram cu mâna mea, adăugă, lovind nervos cu pumnul în masă și arătându-și colții.

— Domnule Goldentrick, aici am ajuns la adevăratul scop al vizitei noastre, am început, trăgând aer în piept. Având în vedere că eu sunt într-o oarecare măsură un om al legii și o crimă s-a comis, am nevoie de date și dovezi pentru a încheia ancheta. Dacă îmi dați voie să o spun pe

șleau, lucrurile stau cam așa: dumneavoastră, vampir, ați iubit-o pe domnișoara Aura Flowers; aceasta este omorâtă de un vampir care la rândul lui sfârșește în cenușă din cauza unui alt vampir, care nu are nicio legătură cu toată povestea. Eu nu pot spune așa ceva poliției. Cum o încheiem?

Eddie stătu o clipă pe gânduri, reflectând la spusele mele. Știa că situația era întocmai cum am expus-o eu și că nimeni nu ne va crede.

— În primul rând: acest lucru îmi necesită timp de gândire pentru a-l rezolva. Trebuie să mă consult cu oamenii mei. Așa că mai bine, în al doilea rând, lăsați-mă să vă răsplătesc cum se cuvine, pentru enorma favoare care mi-ați făcut-o! ne zâmbi directorul, revenindu-și la o stare mult mai relaxată și binedispusă.

— Alți oameni „de încredere”? l-am întrebat sceptică.

Zâmbi.

Atât eu cât și Vlad l-am privit uimiți și curioși cum scotea din sertarul din dreapta al biroului un un mic carnețel dreptunghiular.

— Ah, înainte de toate, domnule Goldentrick..., am început eu, trăgând un ultim fum.

— Eddie! mă corectă el voios.

— Eddie... cred că acel „nou vampir periculos” din Londra e chiar Vlad! am surâs, stingându-mi trabucul în scrumieră.

Blondul începu să rădâ. La fel și eu, iar un zâmbet fugar apăru pe buzele lui Dracula.

— Da, cred că ai dreptate! fu acesta de acord. Hai, zi-mi numărul tău de cont!

În acel moment, m-am blocat și am încetat să mai râd. Să nu credeți cumva că nu-mi convine, însă chestia asta a venit foarte brusc. Eram în stare să sar peste birou se bucurie, să-i cad în brațe și să-mi ridic fusta pentru a-i mulțumi „cum se cuvine”! Însă nu am făcut-o și în schimb i-am spus ce mi-a cerut.

Rupse cecul și mi-l înmână cu un zâmbet. M-am holbat puțin la sumă înainte să apuc cecul și am zis, dând înapoi:

— Nuuu...! Nu pot accepta! E prea mult!

— Genova, niciodată să nu refuzi un vampir! interveni Vlad cu vocea sa calmă.

Eu voiam să o fac puțin pe modesta, nu să-i smulg cecul din mână ca o disperată. Lui Eddie i se lărgi și mai mult zâmbetul de pe față de plăcere, când Vlad îi ținu partea. (Probabil acum avea o părere mult mai bună despre el decât la început.) Bineînțeles că orice fată de vârsta mea ar fi mai mult decât încântată să se vadă cu șapte mii de lire în bancă!

Am luat cecul, privindu-i pe amândoi. Eddie se destinse când degetele mele cuprinseră foaia care avea să-mi rezolve toate problemele pe o mare perioadă de timp.

— E doar un mic avans. Restul va veni când o vom încheia de tot cu acest caz... trist, zise el. Contul meu e la Banca Londrei, te poți duce oricând să-ți transferi banii în contul tău.

DOAR UN (MIC) AVANS?! Acum chiar că L-am prins pe Dumnezeu de un picior! Mă simțeam atât de ușoară din cauza bucuriei, încât îmi puteam luat imediat zborul la bancă. Fața mi

se relaxă într-un zâmbet fericit. Cine credea acum o oră că mă voi trezi cu șapte miișoare numai ale mele?

Bănuiesc că la bancă își ține doar bani pentru micile cheltuieli de rutină și pentru a nu fi îngreunat de bani cash. Acum mă întrebam serios dacă nu și figurează pe o listă a celor mai bogați oameni din Londra. Bat pariu că e printre primii douăzeci!

— Dumnezeule... Eddie... nu știu cum să-ți mulțumesc. E o onoare pentru mine, am îngăimat.

— Nu-ți face griji, mi-ai mulțumit deja. Cât despre dumneavoastră, domnule Drăgulescu, vă voi trece în Registru Vampirilor din Londra și vă voi acorda Sigiliul Roșu de Onoare, zise blondul și păru încântat de micile sale acțiuni de caritate către clasa mijlocie.

— E ceva deosebit de special pentru mine să fiu primit cu așa ospitalitate în Regat! fu replica lui Vlad.

Ca să înțeleg mai bine, Vlad primea cetățenie britanică vampirească, nu?

M-am ridicat prima de pe scaun și imediat mă urmară și cei doi vampiri.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, domnișoară Genova! îmi mărturisi Eddie, în timp ce ne conducea spre ușă.

— Și mie, domnule Eddie! i-am răspuns zâmbind și punându-mi frumos cecul în portofelul meu roșu, din piele, de la *Harrods*.

— Mai am o ultimă rugăminte... Dacă domnul Drăgulescu nu s-ar supăra să ne lase

singuri pentru cinci minute... Pentru că aș vrea să vorbesc cu tine între patru ochi! ne rugă directorul, trecându-și privirile politicos de la mine la Vlad.

Mă rugam ca Vlad să fie în același asentiment cu mine și să nu o dea în bară chiar acum cu gelozia lui stupidă. Omul acesta ne făcuse un bine pe degeaba și era o prostie să-i refuzi un mic capriciu, de a sta cinci minute de vorbă cu mine în particular.

— Ăăă, cred că..., am început eu, încercând să-i fac semne lui Vlad.

— E O.K.! Te aștept afară, Genova! zise el, fără nicio tragere de inimă, însă se chinui să zâmbească din răsputeri.

Ieși și închise ușa în urma sa. Liniștită, am putut simți cum aura sa puternică se îndepărta încet-încet pe hol, până când am reperat-o foarte vag.

În momentul în care am rămas singuri, Eddie „răsuflă" ușurat într-un fel și tot stilul lui formal de a fi se preschimbă într-unul cât se poate de colocvial. Râse puțin stânjenit și zise:

— Scumpete, sper să nu iei această întrevedere ca pe o întâlnire. Și aș vrea să-ți propun o alta, cu mult mai relaxantă. Ce zici?

Am zâmbit în felul meu foarte seducător, arcuindu-mi frumos buzele pline și fluturându-mi ușor genele rimelate. Apoi am tras aer în piept, având grijă ca sânii să mi se ridice atât cât trebuie. Pentru un plus de farmec, am privit în jos și mi-am dat părul lung și blond după umăr.

— Știu că vampirii își revin foarte repede după ce sunt răniți, dar sincer nu mă așteptam la o

asemenea recuperare după moartea Aurei, am zis, încercând să-l tachinez puțin.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru a mă ajuta să trec mai ușor peste acest incident supărător, dar eu sunt o persoană foarte directă și îmi revin ușor după traumele emoționale, mărturisi Eddie, încercând să-și mențină surâsul pe acel maxilar zeiesc. Deci? Ce spui de sâmbătă seară, la Ritz?

LA RITZ?! Oh, Sfinte Doamne! Deja mi se înmuiau picioarele. Deja mă gândeam cu ce Dumnezeu o să mă îmbrac și cum să-mi fac părul! Că trebuie să merg la shopping și că trebuie NEAPĂRAT să mă duc la un epilat total!!!

Vampirul mă apucă de bărbie, scoțând un „îm?!" atât de cald și moale, încât o contracție plăcută îmi cuprinse clitorisul și am simțit că îmi pierd cunoștiința. Flirta cu mine, asta era sigur!

— Păăăi, desigur că accept să ies cu tine la o întâlnire adevărată! am râs. Poți să treci sâmbătă la opt pe la mine. Bănuiesc că știi unde stau...

— Absolut! Perfect! Deci așa rămâne, spuse el, mulțumit de sine și de flerul său de cuceritor.

L-am aprobat și am dat să plec, iar vampirul îmi deschise ușa. Conducându-mă afară, își scăpă delicat mâna peste fundul meu, strângând ușooor... Nu am zis nimic, nu pot zice nimic după șapte mii de lire, doar am savurat plăcerea, mușcându-mi buzele. Urma să întorc favoarea cât de curând. Știam că asta aveam să fac!

Când am ajuns în dreptul ușii glisante care dădea afară, mi-am luat la revedere de la Eddie,

sărutându-l rapid pe obraz. El făcu la fel și îmi atinse subtil pielea cu limba. Tot părul meu de pe spate, care mă declara bună în pat, se ridică exact ca la pisici!

Vlad mă aștepta sprijinit de mașină. Eu am deschis-o de la distanță și acesta întră rapid înăuntru, deoarece Soarele începea să strălucească cu putere. Când m-am urcat și eu la volan, după ce mi-am lăsat geanta și pelerina pe bancheta din spate, vampirul zise ușor indignat:

— Puteai să-mi spui și mie înainte!

— Îmi pare rău, mi-a venit ideea pe loc. Aveam de gând doar să-i spun că fata fusese omorâtă de o ființă supranaturală. Sper că nu te-ai supărat, am emis eu premiza puțin probabilă, pornind motorul.

Făcu semn cu mâna a nepăsare, îndemnându-mă să las totul baltă.

— Voiai să aflu dacă are sau nu legătură cu *GoldenBeauty*? mă întrebă când întorceam mașina în parcarea din spate a firmei.

— Da, normal! am răspuns entuziastă. Și, ți-ai dat seama de ceva anume? L-ai putut recunoaște?

— Mda..., zise vag. Bănuiesc că ți-l mai aduci aminte pe marele Edward Branson... Ei bine, el e! În carne și oase, neschimbat după aproape o sută treizeci de ani de când nu ne-am mai văzut.

Am pus frână! De abia ieșeam din parcare. Am stat câteva secunde și am privit în față, fără să văd nimic. Edward... Edward Branson?! Acel tip fermecător, regele organizației, cu păr lung și auriu, după care cădea în limbă toată populația

feminină a Londrei? Edward Branson e aici, ascundeți-vă fetele!

— Uaaau...! Și crezi că el și-a dat seama că tu ești Împăratul? l-am întrebat eu, încercând să-mi revin și să pornesc mașina din nou.

— Da bineînțeles! Dar spune-mi ce ți-a zis când eu am plecat afară!

Hm, se pare că eu sunt ultima care află totul în povestea asta. Uoff, cum își vorbesc ei între ei numai din priviri, iar eu nu pricep nimic...

— Mi-a cerut să ne vedem neapărat sâmbătă, pentru a discuta ce versiune scoatem la lumină în cazul fetei pe care ai omorât-o! i-am zis. Ar trebui să-mi mulțumești că te-am scos cu basma curată din asta. Momentan, el e cel mai puternic vampir din Londra.

— Asta a fost dintotdeauna, dacă vrei să știi! îmi dădu Vlad replica. În fine, chestia aia o putea spune și în prezența mea.

Nu am mai zis nimic și am continuat să conduc înapoi în Hampstead, pentru a-l lăsa pe el acasă să se odihnească de acum încolo pe parcursul zilei. Chiar și pentru el, era foarte obositor să stai treaz ziua. Mă mir cum Eddie (sau poate ar trebui să-i spun Edward) suporta asta atât de bine. Oare pentru că avea puteri magice?

Nu am mai stat să-mi bat capul și imediat ce l-am lăsat pe Vlad în fața casei, m-am dus la *Norman Shaw* să mă întâlnesc cu Luciano. Nu-l mai văzusem de mult timp și nu mai vorbisem la telefon. Îmi imaginez că trebuie să fie îngrijorat că nu am mai dat niciun semn de viață în ultimele

zile. Mă gândeam cum oare să-i explic și dacă să-i explic cum rezolvasem crima din *Great College*...

*

— Oh, bună, Mary-Jean! Luciano e în birou? am întrebat-o eu pe secretara noastră cea simpatică, ce semăna izbitor cu Marylin Monroe, la o variantă de aproape cincizeci de ani și câteva kilograme în plus.

Mary-Jean și-a ridicat privirile albastre către mine, privindu-mă veselă prin ochelarii săi în formă de semilună. Era ceva aparte la femeia asta care mă făcea să o îndrăgesc ca pe cea mai bună prietenă.

Femeia își scutura țigareta *Vogue Lilas* într-o mică scrumieră roz. Țigările *Vogue* era unul din multele lucruri pe care le aveam în comun.

— Da, scumpo! Chiar acum jumătate de oră a trecut pe aici, răspunse ea și îmi zâmbi cu buzele sale pline și roșii.

Pe lângă plăcerea de a face baie și a fi masată pe tot corpul, nimic (pe lângă un shopping prin *mall* în magazine parfumate) nu mă face să oftez de bucurie atunci când mi se spune „scumpo" sau „scumpete". Aproape mi-am obligat toți ex-ii să-mi zică așa. Ca să explic mai bine, totul a început de la un iubit din liceu (da, am avut iubiți în liceu, dar fără implicații sentimentale) care îmi zicea astfel. O dată l-am întrebat de ce o face și el a zis „de ce să nu-ți zic *scumpo* atunci când ești cu adevărat scumpă?"... Asta m-a flatat enorm! Îmi place să mă consider scumpă și

luxoasă (blondă și cu sâni mari)! Și să deviez de la subiect. Mii de scuze.

I-am mulțumit și am pășit apăsat pe tocurile mele cui ale pantofilor Jimmy Choo. Adoram zgomotul de *tic-tac* pe gresia maro de pe jos. Mi-am săltat sutienul și mi-am înfoiat puțin părul, încercând să par cât mai *fresh*. Am bătut discret la ușa pe care scria mare și citeț „Luciano di Moneli (și un pic mai jos); Inspector-șef". Un „intră" obosit s-a auzit de după ea.

Am făcut întocmai și am intrat cu un zâmbet foarte vesel. Numai că el stătea cu fața la fereastră.

— Lasă-le pe birou, Mary-Jean. Le semnez eu mai târziu, zise el, cu un aer plictisit.

După fotoliul său de *boss*, din piele naturală, ieșea un fum gros ce împânzea întreaga încăpere.

— Bine, șefu'! am zis, intrând în joc.

Imediat mi-a recunoscut vocea și scaunul s-a întors cu o viteză atât de mare, încât abia am reperat-o! În secunda următoare spuse mirat:

— Genova?!

— În carne și oase, am răspuns, punându-mi mâna pe sâni și rânjind cât mai larg.

Se ridică brusc în picioare și își propti nervos mâinile pe birou, părul fluturându-i frumos pe tâmplele fine. Fie vorba între noi, era atât de irezistibil când se înfuria și i se încrețea fruntea... și era și tare partea când îmi primeam pedeapsa...

— Tu ai idee prin ce am trecut eu în tot timpul ăsta în care tu nu ai mai dat niciun semn de viață? Ți se pare corect față de mine? Tu crezi că

eu mă simt bine când tu dispari așa... fără să zici nimic?

Țipa.

M-am dat un pas înapoi și am ridicat sceptică din sprânceana stângă. Hei, există telefoane!!! Puteai suna, puteai să vii la mine acasă... Uoff! Greu cu italienii ăștia... Bine, poate partea cu venitul acasă nu prea îmi convenea...

Hai, Genova, hai! Știu că poți! Știu că poți să scoți din nou o minunată perlă de-a ta, care întotdeauna te scoate din încurcături. Îmi pregăteam replica și am putut simți în stomac un mic gol enervant. De ce mi se întâmpla mereu asta? Cred că ar trebui să ma alimentez corect de acum încolo.

Înainte de a deschide eu gura și de a spune ceva, Luciano trecu prin fața biroului și mă apucă de umeri, lipindu-mă cu fundul de lemnul tare.

— Ămmm... Uite ce e... Știu că am cam lipsit de la muncă zilele astea, dar am avut probleme. O fostă colegă de facultate m-a căutat și m-a rugat să o ajut cu o lucrare de master în avocatură. Plus că m-a sunat mama și m-a pus la curent cu moartea bunicii mele... Mulțumesc că mă înțelegi! am spus, prefăcându-mă bosumflată și lăsând capul în jos.

Avântul său violent se mai domoli un pic și începu să slăbească strânsoarea cu care îmi paraliză brațele. Totuși, să fiu sinceră, nu-mi poate rezista!

— Și de asta te-ai îmbrăcat atât de seducător? Cu puloverul ăsta așa de mulat? fură cuvintele

sale, însoțite de o indiscretă atingere în zona mea cea mai evidentă.

Bine'nțeles, nu i-am îndepărtat mâna. Știam că numai așa îl puteam calma. Din păcate, asta e singura mea armă de domolire a violenței, indiferent de bărbat. Nu am darul de a liniști cu vorbe dulci cât să-mi mișc trupul suficient de calmant.

— Știi că nu port doliu niciodată! La înmormântarea Aurei am avut destule borduri roz la costum, am explicat. Și oricum, mă puteai suna dacă ai fost atât de îngrijorat, nu?

— Iubire, chestia a fost că și eu am avut mici probleme înafara biroului, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fac griji pentru tine. Oricum, mă bucur că ești bine, întreagă, și că niciun *Big Ben* nu a avut de-a face cu *Londra* mea! mărturisi el, în timp ce se ocupa să-mi ridice fusta.

De când, mă rog, era „*Londra* ta"?! De la un timp am impresia că nu-mi mai aparțin, că sunt împărțită în bucăți și dată la întâmplare. *Londra* e a lui Luciano, inima e lui Vlad (cică), sânii sunt ai lui Eddie, buzele sunt ale lui Troy, probabil mai am o bucățică de picior și pe la Sunny... Eram viscerată!

— Închide ușa, eu nu mă risc niciodată! l-am rugat și s-a dus oftând de mi-a făcut hatârul.

În acea seară, la *Forbidden's*, s-au adunat mai multe creaturi fantastice, ca niciodată. De prin Aprilie se deschidea sezonul, începând cu noaptea Walpurgiei, ce coincidea cu ziua mea de naștere. De când sunt cu Luciano, primesc adevărate

baluri, cum nu mi s-a mai întâmplat în viață. Deși mai erau aproape trei săptămâni până la sinonimul primăvăratec al Halloween-ului, clienții supranaturali începeau să curgă ca șampania! De fapt, nici nu cred că am mai zărit vreun om în perioadele astea, decât niște băieți sau fete de companie pentru gașca Lumii Magice, ca niște adevărate accesorii vii ce eram noi pentru ei.

Trebuia să fiu acolo aproape în fiecare noapte, pentru că deja începeam să fiu faimoasă prin rândurile paranormale ale vieții, ca să zic așa, ca „fata care știe de noi". Luasem contact cu creaturile ce aveau aspect uman și frecventau clubul lui Luciano; pentru că acolo intram cel mai mult în discuții cu dânșii.

Dintre toți, vrăjitorii și vrăjitoarele mă agreau cel mai mult. Și când spun asta, nu mă refer la acei practicanți Wicca, ci la adevărații vrăjitori nemuritori. Eram favorita lor, pur și simplu mă iubeau! Oh, și erau toți blonzi! Din cadrul lor, am aflat cele mai multe despre ei și ceea ce făceau. Mulți mi-au spus că am stofă de vrăjitoare, dată fiind și ziua în care m-am născut și felul în care mă purtam. Am mărturisit că magia fusese unele dintre marele mele pasiuni și mă mereu mi-am dorit să o practic. Câte lucruri puteai rezolva doar mișcându-ți puțin un deget și bolborosind trei vorbe... Vrăjitorii aveau o drăguță aură verde-otravă, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor mei.

Aveam amici în fiecare grupușor de ființe supranaturale, dar nu pot spune că ne înțelegeam atât de bine, încât să aflu amănunte picante de la

ei, cu privire la ceea ce erau și ce practicau, mai mult decât o carte de mitologie. Bine, excluzând faptul că erau îmbrăcați ca toți oamenii și în societate aveau obiceiuri cât se poate de normale.

Zânele erau unele dintre cele mai ciudate ființe pe care le-aș fi putut întâlni vreodată. Și nu spun asta într-un sens rău. Din contră, erau absolut fermecătoare și atrăgeau privirile ca un magnet. Persoane *perfecte*, charismatice, cu un adevărat șarm, ce te cucerea dintr-o privire. Nu aveau aripioare, nu erau mici și nu zburau ca Tinkerbell, dar te făceau să te simți bine și să stai cu gura până la urechi în prezența lor. Chiar mă sărutasem cu un „zân" și pot jura că i-am simțit-o în mine, fără nici măcar să se aproprie la mai mult de cinci centimetri! Habar n-am cum a făcut-o, dar mi-am depărtat picioarele involuntar!

Zânele lucrau exclusiv cu oamenii, erau voluntarii supranaturali. Noi eram cei care aveam nevoie de ele. Vă întrebați uneori cum de v-ați trezit chiar înainte de a adormi la volan și a intra în primul stâlp? Vă întrebați de ce visați uneori lucruri care vi se întâmplă? Sau poate de ce aveți premoniții, numite al șaselea simț? Ele, zânele, sunt răspunsurile la toate întrebările de mai sus și la multe altele, pentru care vi se întâmplă să aveți noroc. Bine, țin să menționez că nu toți oamenii au o zână, ci doar cei care au avut o experiență de așa natură în care Moartea a trecut razant pe lângă ei. Acestea au o aură siclam, foarte pastelată, care aproape miroase a vată pe băț!

Elfii erau foarte calmi și serioși. Uneori chiar mă întrebam cum un agitat ca Dean putea fi

unul dintre ei. Aveau aerul acela glacial și atotștiutor, pe care cu toții îl știm din *The Lord of the Rings*. Mai erau și băgați în priză ca Dean sau acea Aleera, care devenise un fel de ghid spiritual al său în lumea elfilor. Dean crescuse ca elf în ignoranța părinților săi umani. Știam că fusese adoptat, însă el încă nega acest lucru. Pe când Aleera era nepoata nu știu cărui rege al elfilor, și vă dați seama că a crescut de mică în cultura lor. Da, și elfii erau nemuritori! Și aveau, după cum știți, o aură aurie.

Am cunoscut foarte puțini vârcolaci. Odată, unul chiar se aventurase prin *Forbidden's*. Aceștia nu sunt priviți cu ochi buni în panoul ființelor magice nobile, dată fiind licantropia lor de-a dreptul monstruoasă. Nu am apucat să vorbesc niciodată cu unul, dar am auzit că sunt niște creaturi foarte sălbatice, în ciuda aurei lor albastre. Oamenii-lup au început să fie pe cale de dispariție, din cauza puternicei ascensiuni a vampirilor, la sfârșitul primului deceniu și a eternului lor război, care izbucnise din nou pentru a nu știu câta oară în 2011. Niciodată nu m-am prins de ce erau aceste două triburi în conflict permanent, dar din câte bănuiesc, amândouă tânjeau să-și facă publică existența.

Vampirii se intersectau *intenționat* cu mine și îmi intrau forțat sub priviri. Înafară de Vlad și Eddie (singurii vampiri cu care intrasem în contact mai apropriat) nu era un vampir care să nu aibă colții scoși în aproprierea mea. Și mereu atunci când colții apar arată foamne, furie și dorința de a se f... ute! Cei trei „F"! Ei aveau cea

mai puternică aură dintre toți, de un vișiniu, care diferea de la mort-viu la mort-viu, indicându-i vârsta. Un grena-pal îmi arăta un vampir de câțiva ani sau transformat recent, pe când un roșu violent mă punea în gardă în fața unuia care probabil a trăit plătind impozite către regina Elisabeta I. Și sincer să spun, nu prea aveam parte de grenauri-pale. Pentru ei eram un fel de fruct interzis, ceva atât de gustos, încât ai omorî pentru a lua o bucătură. Eram desertul după broccoli, dar totuși aveam ceva, de la câți știam că mă consideră o gustare bună, nu mi-a fost niciodată propusă onoarea de a mă oferi *McPuicuță*. Nu că sufeream după asta, dar rămân uimită după constatare. Brad, chelnerul (și vampir în același timp, de mai puțin de douăzeci de ani), întotdeauna mi-a mărturisit că sunt „de-a dreptul delicioasă și apetisantă, dar interzisă". Nu a vrut însă să-mi explice de ce eram interzisă.

Vampirii s-au afirmat pentru prima dată în fața mass-mediei în America, acum puțin mai mult de zece ani. Dat fiind faptul că americanii au și New Orleans-ul, care atrage milioane de cocote ale vampirilor în fiecare an. Totul a început cu apariția pe ecran a vampirului Don Henrie, căruia i s-a făcut reclamă în așa hal, încât a fost proclamat *Împăratul Vampirilor din America*. E cel mai celebru vampir modern de pe planetă și declară în stânga și în dreapta că el NU FACE SEX! Băiețaș, asta nu ți-o cred!

Războiul cu vârcolacii a început trei ani mai târziu. Toată planeta era în stare de conflict extern, deosebit de periculos. Erau un fel de India

și Pakistan, unde în rolul bombei atomice erau distribuite sloganele „avem colți, vă bem sângele și vă putem o omorî cu o singură mână”, alături de „nu ai vrea să ne vezi când e lună plină”. Situația era la fel și înainte, dar altfel stăteau lucrurile când jurnalele de la ore fixe nu începeau cu detalii despre acest război. Nu a fost un război cu săbii și capete zburătoare în adevăratul sens al cuvântului. Era ceva mult mai diplomatic și se atacau politic la teve, alături de crime ascunse ce implicau victime din ambele tabere și livrări ale acestora către tribul advers.

Totul a durat trei ani, mai cu perdea, mai fără. În urma lui, vampirii au fost cei care au ținut steagul victoriei și până în ziua de azi numărul vârcolacilor scade dramatic (ca să folosesc o expresie la modă).

Don Henrie e unul dintre cei mai bogați oameni în viață (mai mult sau mai puțin) de pe glob. Nebunia cu vampirii a luat amploare. Pot pune pariu că primea un dolar de fiecare dacă când cineva pronunța cuvântul „vampir”. Oups, cred că i-am adăugat ceva mărunțiș în bancă.

Nu prea am întâlnit femei-vampir și asta m-a uimit pe bune. Credeam că după o epocă a bărbaților, vor dori să se afirme și ele, dar de-a dreptul nici nu erau prea multe. Oricum, numele generic de „vampir” te face să te gândești la un bărbat (bine-făcut, mai palid așa, dar excitat și gata să se servească din tine).

Ăștia erau morții-vii ai secolului douăzeci și unu, cu o situație financiară bună, unii chiar monopolizând afacerile din diferite domenii, cu

case mari, multe mașini și gagici frumoase. Sincer să spun, în sinea mea doream să fiu și eu un accesoriu la brațul unui vampir, să cobor dintr-un Cadillac cu geamuri fumurii, să port bijuterii de la Tiffany's, rochii de la Christian Dior și pantofi de la Gucci! Puteam fi un accesoriu al naibii de scump, dar știam cum să întorc favoarea mai bine ca oricine! Vise, frate, vise...

Eu aveam în cârcă organizarea serii Walpurgiei și cea a Ajunului său, a Beltaniilor. Vrăjitoarele din Greenwich (acolo se afla cartierul lor general din Londra, deși mă așteptam pe undeva mai aproape de Stonehenge) dădeau o reprezentație în fiecare an, pe ringul din *Forbidden's*. Făceau un fel de *bonfire* și spuneau incantații care încălzeau atmosfera și făceau clubul să vibreze atât la figurat cât și la propriu! De obicei, cereau câteva miișoare bune, dar de când m-au cunoscut pe mine, s-au limitat la câteva sute.

Luciano era nespus de încântat că-i făceam afacerea să meargă ca pe roate și că atrăgeam clienții. Eram un fel de atracție turistică pentru ființele supranaturale și un fel de P.R. pentru club. Ce primeam în schimb? Cincisprezece la sută din profit pe o seară. Și credeți-mă că acest procent poate atinge ușor mia! Ca să nu mai spun că acum mi-am primit și răsplata de la Eddie Goldentrick. Acum îmi pot lua acel parfum *Délices de Cartier – La Deuxiéme Décennie* după care am tânjit atâta timp și superbii pantofi cu talpă ortopedică și din denim de la Pradaaa!!!

În seara aceea, purtam un top lucios, auriu, legat după gât și o fustă foarte scurtă, simplă și

neagră, ambele de la *BonoJeans*. Aveam părul îndreptat și lăsat să curgă pe spate. În picioare mi-am luat o pereche de sandale cu sclipici și toc cui. Știu că arătam ca o practicantă a celei mai vechi meserii din lume, dar mă făcea să mă simt atât de bine!

Dacă vă întrebați ce am făcut cu Vlad, răspunsul e sinplu: l-am lăsat acasă. Chestia e că încă nu mă simt pregătită să-i mărturisesc lui Luciano despre prietenul meu mort din România. Făcuse o față cam ciudată când mă văzu îmbrăcată cu această fustă, dar nu îndrăzni să comenteze absolut nimic, pentru că eu i-am spus că nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să afle de relația noastră și că în societate, când avea să ieșim în ea împreună, ne vom comporta ca doi frați. Răspunsul lui fu un obosit „deja ne comportăm așa”. Știu că voia multe, dar eu nu-i puteam oferi nimic momentan. Mă atrăgea foarte mult, era deosebit de fermecător, dar nu simțeam nimic care să mă răscolească acolo jos atunci când punea mâna pe mine. Era ca acel băiat drăguț din clasă, când în primul an de liceu mureai după el și în al doilea an, când ai început să-i cunoști caracterul, deja te plictisea. Dar încă îl considerai drăguț, însă nu genul tău. Pur și simplu, nu te mai făcea să tresari ca la început. Oare în relația noastră multi-centenară începuse să se infiltreze rutina, obișnuința? Hm, nu aș zice, deoarece eram singura care păream a fi plictisită...

Eram singură la bar, picior peste picior, cu un pahar de Cinzano Bianco cu lămâie în față. Scrutam clubul după Lina și Jordy. Ele erau

surorile vrăjitoare cu care mă înțelegeam cel mai bine și devenisem chiar bune prietene. Ne-am cunoscut anul trecut de Halloween și când am văzut că plutim pe aceeași lungime de undă, am rămas foarte apropriate. Ambele erau blonde natural, numai că Lina avea părul lung, drept, cu șuvițe negre și ochi albaștri, iar Jordy îl ținea până la umăr, ușor încrețit și avea ochii căprui. Erau vrăjitoare pur-sânge și aveau amândouă peste cinci sute de ani, chiar dacă păreau a fi de aceași vârstă cu mine. Teoretic vorbind, Jordy era cu doi ani mai mare ca Lina. Eu nu sunt o persoană care crede în coincidențe, și faptul că aveam zilele de naștere una după alta, m-a uimit la culme.

Lina – 29 Aprilie;

Eu – 30 Aprilie;

Jordy – 1 Mai!

Ne-am propus să organizăm împreună Noaptea Walpurgiei la *Forbidden's* și să o facem de neuitat. Eram *The Concrete Blondes* și toată suflarea supranaturală ne cunoștea sub numele ăsta. Aveam un viitor cu fetele astea! Cineva de Sus le-a trimis la mine cu un scop...

Nu le mai văzusem de câteva luni, deoarece fuseseră plecate în America, taman la New Orleans, pentru a regla niște contracte cu vampirii de acolo. Din câte văzusem, vampirii au nevoie în permanență de vrăjitori în chestiile pe care ei le mânuiesc. Însă vorbisem prin Skype și mi-au promis că-mi aduc ceva de acolo, care o să-mi placă. Se părea că lucrul era deja cumpărat când vorbisem cu ele despre asta, deoarece se putea citi pe fețele lor din webcam că nu mai

puteau de răbdare și își mușcau buzele de emoție. Nu sunt o fire curioasă și știu să aștept, însă ADOR surprizele și acum mă mânca fundul din cauza anxietății de a le revedea.

În timp ce așteptam ca ele să apară, deoarece mi-au spus sigur că ne vom întâlni în seara asta, am privit pe scenă, către Luciano. Purta un costum gri-strălucitor și o cămașă neagră, descheiată la trei nasturi, lăsând la vedere celebra sa cruciuliță din piatră neagră de Murano. Toate piesele de la Dior (exceptând medalionul). Deja îl invidiam pentru asta. Interpreta *Angelo Mio* a lui Tiziano Ferro, așa că atmosfera din club era relaxată și dulce. Mi-am amintit că el mereu mă striga așa și mă considera salvarea lui. Am citat.

Pe ușa clubul, fix când se termină melodia și Luciano mulțumea audienței, ieșind de pe scenă și îndreptându-se spre ușa din stânga barului, două blonde superbe întrară la braț cu un tip înalt, ce îl țineau în mijlocul lor. Erau Lina și Jordy. Dar cine era acel tip creol, bine-făcut, cu păr lung și negru?

Fetele mă zăriră imediat și veniră glonț către mine, cărându-l pe stâlpul acela de om după ele. În timp ce se apropriau, mi-am lăsat mintea să-i cerceteze natura și am fost izbită din plin în frunte de un roșu aprins. Era vampir!

Am început să țipăm ca nebunele, să ne îmbrățișăm și să ne pupăm încontinuu, admirându-ne reciproc lipsa de kilograme de când nu ne-am mai văzut. Lina făcu prima mișcare:

— Jenny, lasă-mă să-ți fac cunoștiință cu Red-Pepper Smith din New Orleans!

CCXXXIII *La Dolce Vita*

Tipul trecu printre ele, făcând un pas în față. Când zâmbi i-am putut vedea colții alungindu-se. Se aproprie de mine și mă strânse puternic în brațe, aproape ridicându-mă de pe podea. Brațele lui puternice și lungi îmi înconjurară tot trunchiul și mă strânseră într-o îmbrățișare duioasă, dar plină de tandrețe nu tocmai prietenească...

Așa fac oare toți vampirii de peste Ocean?

Bănuiesc că „Red-Pepper" e doar o poreclă... Care părinte sănătos la cap și-ar boteza progenitura după un ingredient pentru mâncare?

— Sunt deosebit de *încântat* să vă cunosc, domnișoară..., începu el, ținându-mi umerii în palme și privindu-mă în ochi.

— ... Genova, Genova Huzum! i-am răspuns, zâmbind laaarg și ispirând atât cât trebuie pentru a face impresie.

Red-Pepper își luă mâinile de pe mine și își înclină capul într-un semn de respect. Când își ridică privirile, i-am prins în ochi o ușoară sclipire roșiatică.

— Știi... chestia cu îmbrățișatul e un obicei american la vampiri! explică Jordy, dând evaziv din mâini.

— Cum așa? Aici nu se procedează la fel?! interveni foarte mirat brunetul înalt și palid, trecându-și ochii de la una la alta.

După un lung moment de reflecție, când melodia de fundal se schimbă în *London Bridge* a lui Fergie (melodia mea!), Lina zise:

— Noi, englezii, suntem un pic mai conservatori.

— Dar am crezut că în Europa se face mai mult sex decât în America! mai comentă Red-Pepper, oarecum bulversat și confuz din cauza faptului că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg.

— Ai crezut bine! l-am liniștit eu, surâzând cu înțeles. De ce nu ne așezăm la o masă ca să-mi povestiți despre călătoria voastră în Statele Unite? am propus eu, făcând semn spre o masă liberă de pe al treilea etaj.

Când ne îndreptam spre locul cu pricina, i-am făcut un semn discret lui Brad să vină să le ia comanda. Blondul apăru în mai puțin de cinci minute și le salută vesel pe cele două surori, apoi oarecum înțepat pe celălalt mort-viu. Plecă să aducă fetelor câte un *Devil's Dozen*, specialitatea casei în sezonul Walpurgiilor, și un *Bloodshed* lui Red-Pepper.

Bloodshed era o băutură făcută din sânge sintetic, fără leucocite, dar care potolea setea vampirului. Bineînțeles, era încă era ilegală, chiar dacă se știa de existența consumatorilor ei. *Forbidden's* era singurul bar din Londra care comercializa așa ceva. Luciano nu mi-a dat prea multe amănunte, înafară de faptul că Porche Chayenne-ul său negru din asta a ieșit.

Lina sorbi o înghițitură din băutura sa și se puse pe povestit.

— Am mers la New Orleans pentru a prinde un fanatic Van Helsing, care amenința comunitatea vampirilor din Cartierul Francez. Era un tembel care omorâse peste cincizeci de vampiri mai slabi și deja devenise o problemă. America,

Țara Tuturor Posibilităților, deja a început să formeze un fel de comunitate anti-vampiri. Naiba să-i ia de tâmpiți, că nu-s atât de periculoși cât sunt de insistenți și perseverenți în ceea ce fac. Numai gura e de ei! Să-i vezi cum pledează pe la Jay Leno și plâng cu zece rânduri de lacrimi pe la Oprah de nu știu ce dramă provocată de vampiri fiicelor lor, ajunse prin spitale din cauza drogurilor, în niciun caz datorită vampirilor...

— Sunt de-a dreptul foarte enervanți și te seacă psihic! adăugă Jordy, când Lina se opri pentru a ofta din greu și a-și cuprinde capul în palme. Ăsta pe care l-am omorât avea un adevărat arsenal de detectare a vampirilor, metode nemaibănuite de a-i linșa și o grozavă reputație de cel mai mare *matador* de morți-vii. Vampirii nu se puteau apropria de el din cauza barierelor, așa că noi, vrăjitoare fiind, a trebuit să-l prindem într-o ambuscadă și să ne folosim de magie pentru a-l anihila definitiv.

— Oricum, a meritat efortul și ați făcut o treabă bună, de care Împăratul a fost foarte mulțumit! spuse Red-Pepper.

— Împăratul? Don Henrie?! am întrebat, ridicând din sprâncene.

— Întocmai! mă lămuri vampirul. Le-a răsplătit pe fete cu o sumă frumoasă și... cu mine!

Și o spuse atât de nonșalant, atât de relaxat, încât îți venea greu să crezi cum de nu avea și o fundiță roz agățată de gât! Părea fericit de statului său de cadou, plus că numai așa avuse șansa de a vizita și Europa, Continentul Sexului!

Am râs. Doamne, și cât am râs! Râsul lui pornea de undeva din străfundul gâtului și era atât de malefic, pe cât era de seducător. Am putut observa mai bine că în ciuda staturii sale foarte înalte, avea niște buze pline și niște ochi ușor migdalați, pe lângă o piele al naibii e catifelată, cu o ușoară tentă arămie.

Deodată am simțit o mână rece care se anină pe umărul meu stâng și mi-am ridicat privirea. Era Luciano, cu un aer mult mai superior decât văzusem eu vreodată pe chipul său de ceară. Ochii lui ca două iceberguri îi luceau în cap la fel ca două safire perfect lustruite. Mă simțeam ca și cum i-aș fi umblat în portofel.

— Bună, fetelor! le salută el pe Lina și Jordy.

Eu m-am uitat de jur împrejur după un scaun, dar el veni imediat cu soluția:

— Genova, ridică-te și așază-te în brațele mele!

Am făcut întocmai și m-am pus pe coapsa lui stângă, trecându-mi brațul după gâtul său, iar el își așeză palma dreaptă pe șoldul meu stâng și pe cea stângă o strecură indiscret între picioarele mele, dar mai departe de *Londra*.

Red-Pepper ne (mă) privea cu un interes deosebit. Îmi studia fiecare liniuță și curbură a trupului meu. Colții încă îi dădeau ușor peste buza de jos și sorbi încet din paharul său, în încercarea de a se stăpâni și a nu sări pe mine descheiat la prohab.

— Luciano, el e domnul Red-Pepper Smith din New Orleans, l-am prezentat eu pe

vampir. A venit până la Londra cu fetele, într-o vizită de curtoazie.

— Îmi pare bine, domnule Smith. Eu sunt Luciano di Moneli, patronul clubului și iubitul Genovei, zise el sfidător, lucru ce îl mai dezarmă puțin pe Red-Pepper. Cum vi se pare Europa? E prima dată când veniți aici?

Cei doi nu-și dădură mâinile, doar se salutară reciproc cu o ușoară înclinare a capului. Probabil vampirii îmbrățișează și au contact tactil numai când e vorba de fete. Red-Pepper îl fixa pe Luciano cu o privire atât de stabilă în țintă, încât am crezut că a înlemnit pe loc.

— Da, e prima dată când vin în Europa și mi se pare de-a dreptul încântătoare! Așa, ca domnișoara Genova, mărturisi vampirul și mă privi zâmbind larg.

— Oh, dar încă nu ați văzut nimic din ea! îi spuse Luciano și la această remarcă, eu și fetele am făcut ochii mari cât mingiile de golf. Din Europa, bineînțeles. Și ce fel de vampir sunteți, dacă nu vă supărați că vă întreb?

— Sunt vampir nobil și fac parte din fostul trib de amerindieni Winnebago, de la începutul secolului nouăsprezece, mărturisi acesta cu o expresie a feței ceva mai serioasă.

Ei bine, asta explică multe, pe lângă numele realmente foarte tâmpit, dar *fierbinte*, să recunoaștem. Slavă Domnului că nu-l chema „Picior-de-Iepure” sau „Norișor-Întunecat”. Explică și trăsăturile sale exotice, de-a dreptul extravagante într-o țară a albilor get-beget.

Mă gândeam că acest trup înalt și bine-legat a trecut prin multe războaie cu americanii iluminiști și a umblat prin păduri ululuind, cu părul în vânt și cu cuțitul în mână. Că a iubit vreo oarecare Pocahontas și că l-ar fi putut întrece pe Winnetou la călărit (cai). Priveam fascinată cum pielea lui arămie strălucea ușor, precum fusese dată cu o pudră sclipitoare. Avea o piele uniform bronzată și o culoare ce te făcea să vrei să i-o lingi de pe față, umeri, spate... Se mai adăugau niște ochi negri ca două mărgele și ușor migdalați, plus o pereche de buze catifelate, bine conturate, fără urmă de pielițe moarte.

Câtă prezență de spirit și inteligență putuse avea vampirul care conservase asemenea exemplar atât de rar și perfect. Nu mă miram ca Lina și Jordy să o fi făcut-o deja cu el. Era pur și simplu irezistibil, ca o caramea moale!

Nu știu dacă eram sub efectul de fermecare a victimei, pe care orice vampir îl folosea pe post de testosteron (ce lipsea după moarte), cu scopul de a atrage persoana care urma să fie mușcată, dar știu că tot ce am spus mai sus e sută la sută real!

Red-Pepper (hai că deja începea să-mi placă numele ăsta!) zâmbi discret, dezvelindu-și dinții orbitor de albi și caninii ascuțiți.

— Împăratul mi-a spus să trimit urările sale de bine și tot respect regelui vampirilor din Londra, dacă tot sunt aici, spuse amerindianul.

— Bineînțeles, mâine seară vom merge numaidecât la castel pentru a-l înștiința de asta și

de revenirea noastră în țară! aprobă Lina, cu o mină plină de extaz și încântare pe chip.

Eu am stat o clipă pe gânduri, încruntându-mi sprâncenele, cu ideea de a-mi aminti ceva. Hm, regele vampirilor... din Lon... Stai un pic! Mintea mi-a zburat într-un singur loc.

— Pe regele vostru îl cheamă cumva Eddie Goldentrick? le-am întrebat pe vrăjitoare.

— Errr... Da, oarecum! răspunse Jordy în două bețe.

— Goldentrick? Eddie Goldentrick?! sări Luciano ca ars. *Motociclistul*?!

Lina și Jordy scoaseră la unison un fel de chițăit ciudat și îl priviră foarte urât pe italian. Se pare că tocmai a jignit cea mai mare personalitate supranaturală din Londra. Și asta nu era de bine. Cum Dumnezeu să-i spui unui rege „motociclist”? E ca și cum i-ai zice regelui Charles „urechiat”! (Sper să nu fiu sancționată pentru asta! Cu toată stima și respectul, doar am dat un exemplu.) Bine, trebuie să luăm în calcul că Luciano a reacționat din instinct și nu avea de unde știi că „tipul blond și suspect în crima din Great College” era rege, nu-i așa?

— Ăm, da ăla, am zis cu jumătate de gură către el, apoi mi-am concentrat atenția înspre fete. Cum adică „oarecum”?

— Păi, își schimbă mereu numele când se schimbă și perioadele istorice, explică Lina. E mai simplu așa. Și noi facem la fel uneori; mai ales că acum de când toate sistemele de monitorizare a populației sunt mult mai avansate, devine suspect

când cineva născut în 1907 nu are certificat de deces nici în ziua de azi!

Vrăjitoarele, alături de Red-Pepper, începură să chicotească pe înfundate, probabil gândindu-se la fostele lor nume aberante și la cât de distractiv era să-ți poți alege singur numele și să inventezi povești amuzante despre tine.

— Vă pot întreba care a fost numele lui înainte de cel actual? am spus.

Respirația mi se accentuă și deja simțeam cum picături de transpirație rece îmi curgeau pe tâmple. Un ghem de emoție îmi strângea stomacul, iar mâna mea stângă era gata să spargă paharul de Cinzano.

— Da, poți întreba! mă rugă Jordy, bând din băutura sa și încă râzând. Hai, întreabă!

Lina și Red-Pepper se stricau de râs!

Uofff! Mai eram luată și la mișto!

— Care a fost numele lui înainte de cel actual? am repetat, începând deja să mă enervez din cauza nerăbdării.

— Ăăă... Cred că Edward... Hmmm... DA! *Edward Branson*!

— JORDAN!!! țipă Lina, atât de tare, încât acoperi muzica și micul freamăt din club.

Toți se uitau spre masa noastră cu o expresie de uimire și nedumerire pe chip. Vrăjitoarea mai mică scăpă un pumn în masă și vărsă toate paharele. Red-Pepper își ținea paharul în mână, așa că-l ridică imediat. Fața ei se distorsionă complet într-o expresie de crasă furie, iar ochii săi albaștri începură să prindă vagi ape de un iritant verde-metalizat. Starea de ușoară beție a

ambelor surori se risipi mai rapid ca fumul de țigară într-o vreme cu vânt.

Ne-am ridicat cu toții de la masă, paharele căzuseră pe jos și globul luminos încetă din a mai funcționa. Jordy era speriată de moarte, iar Lina putea rupe carne vie de om în următoarea secundă!

Vrăjitoarea cu șuvițe își apucă sora mai mare de antebrațul stâng și strânse puternic, făcând-o pe această să se contorsioneze de durere. Nu-mi venea să cred ochilor ceea ce vedeam. Mâna Linei era înconjurată de o aură roșiatică și un semn rotund începuse să-i apară pe aceasta. O împinse pe Jordy spre scări și o forță să meargă.

— Lina, ce faci? Termină! am rugat-o eu, neștiind cum să procedez într-o situație de acest gen. Îi vei rupe brațul, pentru Dumnezeu!

Dar aceasta parcă nici nu mă auzi și cele două continuară să meargă spre ieșire, urmate de zecile de priviri din încăpere.

— Genova, vrei să chem paznicii? mă întrebă Luciano.

Vocea și ființa lui își păstrară intacte calmul, în contrast cu mine, care mă simțeam cea mai vinovată pentru asta; sunt sigură că dacă nu întrebam, nimic din toate astea nu se întâmplau. Eram neliniștită!

Red-Pepper veni lângă mine și își puse o mână pe umărul meu:

— Nu, domnule di Moneli! Mai mult veți înrăutăți situația. V-aș sfătui să nu vă amestecați în asta. Domnișoară Genova, vă promit că totul va fi în regulă. Nu vă îngrijorați!

Și plecă, alergând ușor pe urmele fetelor. I-am privit părul fluturându-i în urmă și l-am urmărit până a ieșit din club în necunoscutul nopții.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Luciano, în timp ce ne îndreptam spre ușa din stânga barului.

În urma noastră, chelnerii au început să strângă și să șteargă pe jos. În club, toți dezbăteau incidentul care tocmai se petrecuse, chiar dacă se prefăceau că s-au reîntors la treburile lor de mai înainte.

Eu aveam capul în mâna dreaptă, iar italianul mă ținea de braț, ajutându-mă să merg, ca și cum eram invalidă. Totuși, după un asemenea șoc, capul începu să-mi zvâcnească ușor. Mi se pare mie sau am devenit mult mai slăbită și sensibilă de când mă învârt prin cercurile supranaturale?

Camera din stânga barului, cu numele său generic, era cea mai faimoasă din încăperile ascunse ale clubului. Nu am hălăduit niciodată prin ele, pentru că pur și simplu nu aveam ce să caut p-acolo. Însă în aceasta am mai intrat. Avea un tavan jos și era luminată de o singură lampă cu bec puternic, agățată la un metru deasupra biroului simplu. În rest, pereți întunecați și nimic altceva în afara câtorva scaune. Mă deprima pentru că nu avea ferestre. Mereu am comparat-o cu o cameră tipică gangsterilor anilor ’90, unde se făceau tot felul de afaceri și tranzacții, printr-un fum gros de țigară. Bine’nțeles, biroul oficial era în dreapta barului și reflecta într-adevăr luxul general al clubului.

Când am fost conștientă de faptul că am ajuns înaintea ușii, m-am oprit și am zis:

— Lasă, nu mai intru! Mă simt mai bine și vreau să mă duc acasă.

— Te duc eu! se oferi Luciano, sărutându-mă în palmă.

— Și cu mașina mea ce fac? Nu, lasă, uite ce e... Chestia asta m-a bulversat total, dar pot conduce, stai liniștit! l-am calmat eu, zâmbindu-i relaxat și mângâindu-i obrazul veșnic fin.

— Dar cu a ta mergeam, scumpete, și apoi dormeam la tine.

Oh, nu! Ăsta era ultimul lucru care îmi mai lipsea acum. Plus că Vlad în momentul acesta probabil se uita la televizor sau călătorea prin casă.

— Nu am chef de nimic. Cele mai bune prietene ale mele erau în pragul de a se lua la bătaie și chestia asta m-a tulburat, am mărturisit cu sinceritate.

— Auzi tu... Goldentrick – Regele Vampirilor...! se îmbufnă Luciano, nevenindu-i să creadă. Un *motociclist* ca el... Da' de ce ai întrebat cum îl chema înainte?

— Totuși, să recunoaștem: tipul e țifoi de bani! E printre cei mai bogați oameni din Londra. Luciano... uoff, asta e o poveste veche, antică și de demult. Ți-o povestesc alta dată!

Italianul nu ceru mai multe explicații și mă sărută, mormăind un alintat „bine, cum vrea prințesa mea".

Nu mi-am luat rămas-bun de la el, până ce nu i-am promis că-mi iau revanșa pentru că l-am lăsat cu *Big Ben*-ul „neîntors" în seara asta.

Imediat ce am trântit ușa casei mele de perete și m-am repezit înăuntru, l-am strigat pe Vlad. De data asta nu mai era în bucătărie, vocea lui venea din sufragerie. În timp ce mă descălțam de sandale, am tropăit neîndemânatică pe parchet, zicând:

— N-o să-ți vină să crezi ce tocmai am descoperit!

Am intrat în sufragerie și m-am poziționat în fața canapelei, cu spatele la televizor. Vlad era întins pe sofa, cu o mână sub cap și cu telecomanda în alta. Își ridică privirile și sprâncenele perfect pensate spre mine.

— Ce? zise.

— Lina și Jordy, prietenele mele vrăjitoare, s-au întors din America și au adus cu ele un amerindian vampir, un oarecare Red-Pepper. Și mâine urmează să se ducă la rege pentru a-l înștiința. Eu le-am întrebat dacă pe rege nu-l chema cumva „Eddie Goldentrick” și au zis că da, dar momentan; și că înainte îl chema „Edward Branson”!!! Lina s-a înfuriat până peste poate când Jordy mi-a spus asta și scos-o cu forța din club.

Am spus toate asta cu o viteză enormă, gesticulând nervos din mâini și dintr-o suflare. Am respirat din toți plămânii după ultimul cuvânt și l-am privit curioasă.

— Cine sunt Lina și Jordy? fu simpla lui întrebare, ridicând o sprânceană.

— EXACT! Asta voiam să întrebi. Cine sunt Lina și Jordy, dacă Eddie Goldentrick e

Edward Branson?! am exclamat eu în culmea fericirii. Așteaptă o secundă!

Am pornit în sus pe scări, alergând și m-am dus țintă în mica bibliotecă a dormitorului meu, de unde am înhățat *Blond Victorian*, cu cel mai avid zâmbet posibil. Eram atât de încântată de descoperirea mea, încât ziceai că am dat de o oază de petrol chiar în curte!

I-am făcut semn să-și strângă picioarele și m-am așezat lângă el, cerându-i să se aproprie de mine. Eu am deschis pseudo-cartea mea învelită în carton de epilator, rugându-mă să găsesc vreun indiciu. Credeți-mă, autorul e singurul care nu știe ce a scris! Am tras adânc aer în piept și am privit înainte.

— Uite! Hai să ne întoarcem înapoi în timp cu o sută treizeci de ani, am propus. Și să mă ajuți dacă greșesc. *Prima dată a fost GoldenBeauty și GoldenBeauty era luxul și puterea, iar luxul și puterea era la GoldenBeauty*! Eu eram o vrăjitoare jumătate rusoaică, obraznică și cu sânge albastru. Edward Branson era regele *GoldenBeauty*, sex-symbol-ul Londrei, cel mai bogat și influent vampir, iar eu eram regina lui. Tu erai legendarul Dracula, Împăratul Vampirilor, secolul nouăsprezece era al tău! Noi trei formam triunghiul amoros cel mai bârfit din Londra la acea perioadă. Dar eu aveam două prietene bune, surori, care m-au ajutat la ceremonia de cincisprezece și optsprezece ani, ambele vrăjitoare nemuritoare a *GoldenBeauty* și serbându-și zilele de naștere cu o zi înainte și respectiv una după ziua mea de naștere, Noaptea Walpurgiilor. Una era mai

nebunatică, alta mai rezervată. Vlad, ți le mai amintești pe Samantha și Tabitha? Și că noi eram cunoscute ca *The Goldilocks*?

— Absolut! Fetele acelea mereu m-au făcut să râd. Nu aparțineau celor doi consuli? întrebă vampirul, cu un aer luminat și strălucitor pe chip.

— Ba da! Samantha era cu David...

— Și Tabitha cu Robert! Și să nu-mi spui că aceste două Lina și Jordy...

— .... Sunt Sam și Taby! Da! Nu pot să cred. Ne cunoaștem de la Halloween-ul trecut și parcă ne știm de secole! am sărit ușor în sus pe canapea, nemaiputând să-mi stăpânesc bucuria.

Aproape că-mi venea să plâng de fericire. Era totul ca un vis: prea frumos să fie adevărat. Dar ERA ADEVĂRAT și mi se întâmplat tocmai mie... MIE! Mereu am știut că Dumnezeu are ceva pregătit pentru mine și că o fată născută în seara de Înviere, de lună plină, și taman s-a mai nimerit să fie și Noaptea Walpurgiilor, nu poate fi trecută cu vederea. Și a trebuit să aștept douăzeci și patru de ani pentru asta, însă a meritat efortul, nu-i așa? Știam eu, știam!

— Dar voi vă cunoașteți de secole!

— VLAD, AM GĂSIT GOLDEN-BEAUTY! am strigat entuziasmată și i-am sărit în brațe, strângându-l cu putere.

El mă ridică de pe canapea și mă învârti prin cameră, râzând împreună și sărutându-ne de mii de ori. Eram mai ceva decât am fi găsit Piatra Filosofală. Nu am mai fost atât de fericită de la absolvire! Putea să se dărâme casa pe mine, eu am

găsit *GoldenBeauty*! Și nimic nu mă împiedica să nu-mi duc planul la bun sfârșit.

— Și acum ce facem? mă întrebă Vlad când mă puse cu picioarele înapoi pe podea.

— Tu ce crezi? Mă duc sâmbătă să vorbesc cu Eddie Goldentrick! Pardon, poate ar trebuit să-i spun „Edward" sau „Maiestate", am râs eu, strâmbându-mă.

*

Pregătirea temeinică pentru un *superdate* începe cu o zi înainte, cu o programare la coafor. Eu m-am dus la *Moore Is More*, salonul meu preferat și cel mai „de fitze" din Piccadilly, unde aveam reducere subiectivă. O reducere subiectivă e una obținută particular, pe căi cât mai personale. Eram clienta favorită a lui Ricky, cea care deținea coaforul, prin simplul fapt pentru că am ajutat-o într-o problemă de *corazon*.

Mă programasem pentru manichiură, pedichiură, tratament cosmetic, coafat și epilat total! Mi-am pierdut toată ziua acolo. Însă trebuie să arăți ca scoasă din cutie atunci când te vezi cu un rege, cu un om (vampir) aflat printre cei mai bogați mahări din Londra, care, pe deasupra, te mai și considera teribil de drăguță!

Brazilianul, ca de obicei, duruse ca dracu', dar n-ai ce-i face: baba suferă la frumusețe! Când Danielle terminase cu mine, aveam pielea mai fină ca a unui bebeluș, moale și catifelată, încât părea ireală. Știam că picioarele mele puteau trece acum cu brio proba cu eșarfa.

Tenul nu-mi mai arătase niciodată atât de impecabil, datorită gelului cu alge de mare și peeling-ului perfect la care fusesem supusă.

Pentru manichiură, am optat să-mi extind unghiile cu gel verde și să mi se aplice niște inimioare verzi și strălucitoare, pentru că, deh, când mai am eu ocazia asta?

De ce verde? Deoarece rochia pe care o voi purta avea aceeași culoare. Voi arăta ca o salată dietetică delicioasă, dar cu semnătura Channel! O aveam de la Sarah. Mi-o dăduse mie acum trei ani, fiindcă ei îi era prea mare la piept, iar mie, după cum zise ea, îmi încăpeau „balonașele" în corset. O purtase la nunta mătușei sale, care era secretară la Palatul Buckingham. În Londra, până și secretarele își permit nunți super-luxoase, unde domnișoarele de onoare poartă rochii de la Channel. Rochia era formată din două piese:

1. Un corset strâmt, cu tăieturi ascuțite la șolduri. În partea de sus, care acoperea „balonașele", erau așezați mai mulți trandafiri aurii, într-un model complicat. Și mai avea și două întăriturii alungite în sus, spre umeri.

2. O fustă bufantă, scurtă, din tafta verde, ce lucea în auriu, perfect călcată. Sarei îi ajungea la genunchi, însă eu trebuia să trag de ea să-mi vină până la jumătatea coapselor.

În fine, voi arăta bestial în ea, având în vedere că îi voi asorta zestrea mea neoficială de la mama: o poșetă-plic, neagră, cu un deosebit model floral, cusut cu fir de aur. Geanta aia e mai bătrână decât mine, dar e ceva de valoare sentimentală și

plus că nu era deloc deteriorată. Copiii copiilor mei o vor purta și o vor cinsti ca o bucățică dintr-un sfânt. Fusese dăruită mamei mele de către unchiul acesteia, care era preot ortodox în America, nu știu cu ce ocazie. Iar mama mi-a dat-o mie când am plecat în Londra.

La cei voi purta în picioare, mă gândisem la sandalele cu sclipici de la *Afrodita*, cu care am fost încălțată ultima dată la *Forbidden's*. Nimeni nu va ști că le-am purtat de două ori în aceeași lună!

Oh, da! Și pe deasupra îmi voi lua boleroul acela absolut mortal de la Troy, negru, din lână de cașmir și cu un cristal Swarovski cât o unghie alungită cu gel pe post de nasture.

Ținută completă!

Îmi voi lăsa părul meu lung despletit, după ce Ricky mi-l va încreți ușor mâine după-amiază.

Nu mă întrebați cât costă toate astea la *Moore Is More* în realitate, fără reducerea mea subiectivă, pentru că dacă vă zic adevărul, nu veți călca niciodată pragul coaforului cu un salariu de zece mii de lire pe an! Mie mi-a golit contul de o miișoară, dar eu eram clientă favorită și aveam și banii de la Eddie Goldentrick pe de-a moaca, pe care voi nu-i aveți!

În orice caz, totul merita sacrificat pentru ca eu să arăt impecabil de delicioasă și disponibilă sâmbătă seara.

Când Vlad m-a văzut în seara respectivă cât de proaspătă arătam și practic radiam de parfum și strălucire, veni și mă cuprinse în brațe

din spate în timp ce spălam vasele după cină. Îmi adulmecă pielea fină și catifelată a gâtului meu.

— Nu-ți mai dau drumul! îmi zise el, aplicându-mi un sărut delicat după ureche.

Drace! Știa că mă înmoi toată dacă sunt atinsă acolo... La naiba! Era ca și cum apăsai pe un buton și nu mai știam de mine, pur și simplu îmi scoteai conștiința din priză.

Mi-am cufundat mâinile pline de spumă în chiuvetă și m-am împins cu fundul în el. Gemu și mă mușcă de lobul urechii. Drace! Vlad începu să tremure ușor și am putut simți *Big Ben*-ul mișcându-i-se în pantaloni.

Poate nu strica o probă de încălzire pentru *Londra*, pentru mâine seară. Poate ar trebui să-mi admire cineva pielea fină și moale de pe *Muntele lui Venus*.

Mi-am clătit mâinile, dar nu m-am întors. I-am așteptat mișcările. Vlad mă sărută pe juma' de gură și se lăsă în jos, alunecând pe spatele meu. Ce Dumnezeul vrea să facă?

Nu mi-am dat seama până ce nu m-am trezit cu fusta ridicată și bikinii trași în jos. Mă aplecasem și-mi depărtasem picioarele pentru a-i acorda mai mult loc de acțiune. Își înfipse degetele în pielea moale de pe spatele coapselor mele și își direcționă toată cavitatea bucală spre *Londra*. Și nu se opri mână nu mă duse direct și fără stații pe *Podul Londrei*, în cel mai înalt punct posiiibiiil!!!

Vlad se ridică de jos. Eu de abia mă mai țineam pe picioare și strângeam puternic marginea chiuvetei. Am primit o palmă peste fund și am fost lăsată acolo, nemișcată, zâmbind prostește.

A doua zi am intrat în panică de dimineață, deoarece am descoperit că mi se terminase ceaiul Earl Grey!!! Dezastru catastrofal! Și a trebuit să mă duc până în centru la ceainărie, să mă înarmez cu încă trei cutii. Totuși, e un semn, nu credeți? Însă, fericire dumnezeiască atunci când aburii fierbinți mi-au invadat plămânii. Ceaiul, mai ales Earl Grey, era ca un drog pentru mine, dar un drog bun!

Am tras cu ochiul în camera lui Vlad și l-am văzut întins pe pat, dar pe-o parte. M-am mirat puțin și mi-am zis că ziua asta se anunța plină de surprize. Soarele strălucea orbitor pe cer și afară era mai cald ca niciodată. Și asta pentru că era sâmbătă și sâmbăta era mereu o zi specială pentru mine, nici oboseala de luni-vineri, nici agitația de duminică: sâmbătă era RELAXARE! Și era și ziua (de fapt noaptea) în care m-am născut eu.

Azi aveam liber și eram singură până se lăsa întunericul. Ce era să fac? Mi-am scos rochia din dulap, am agățat-o frumos de o cheie, mi-am aranjat fardurile pe care le voi folosi în seara asta, sandalele și poșeta. Dar nu am menționat nimic de lenjeria intimă. Ei bine, din câte îmi amintesc eu (verdele fiind culoarea mea preferată, alături de roșu), într-un an, de ziua mea, Troy îmi cumpărase un set de lenjerie de corp de culoarea înghețatei de mentă, de la *Victoria's Secret*, formată din: un sutien cu burete cu o aplicație sofisticată din dantelă și un tanga transparent și minuscul. La ele puteam asorta niște dresuri negre cu bandă adezivă

și bretele, ce se agățau frumușel de chiloței atașabili, perfect stilul anilor ’50.

Mi-am făcut de lucru prin casă, călcând cămăși de-ale lui Vlad (oh, Doamne, am ajuns să calc cămăși de bărbați, care NU erau ale tatălui meu!) și niște pantaloni de-ai mei.

Fiind singură cu gândurile mele prin casă (și asta era ceva foarte periculos, echivalent cu o bombă atomică) am început să reflectez serios cu privire la debutul legendarului Dracula pe scena socială și mondenă a creaturilor magice din Londra! Deja mă văd cu el la braț, purtând o minunată rochie strălucitoare de la Dior, iar pe dânsul îmbrăcat în minunatul costum roșu-aprins, cu pălăria trasă pe ochii acoperiți de o pereche de ochelari gen anii ’80! Ne vom face apariția la *Forbidden’s*. Și voi avea grijă de dinainte ca oamenii buni și cu mașini luxoase din toate categoriile supranaturale să fie prezenți la apariția noastră. Voi fi declarată „Împărăteasa Vampirilor”, având în vedere că voi fi braț-la-braț cu însuși împăratul lor, de care am avut grijă în tot acest timp! Oh, deja mă emoționez numai gândindu-mă. Vlad va fi repus în funcția sa de fapt și de drept iau eu voi deveni cea mai invidiată femeie din comunitatea magică a Londrei. Știu că era o meseria grea și că îți trebuie tact și stil pentru a purta toate acele diamante *Harry Winston*, însă de mică am fost învățată cu eleganța și eram făcută pentru asta.

Dar să lăsam visele. Mai este până atunci, până mă hotărăsc *eu* să-l fac public și să-l pun la punct pe Luciano cu toate noutățile. În ciuda

faptului că mai era mult până să ne revendicăm titlurile nobiliare, pentru că momentan ne aflam într-o ceață gri a clasei de mijloc, și că vom avea ceva de traversat, recompensa va fi pe măsură. Însă totul trebuie făcut cu pași mici și calculați.

În primul rând, întâiul capitol în devenirea noastră va începe astă seară, cu ocazia întâlnirii cu Eddie Goldentrick. Încă nu sunt sigură dacă să-i arunc pastila cu *GoldenBeauty* sau nu și să-l las să văd cum reacționează. Ei, acum să văd cum îmi vine bine și mie, depinde de atmosferă și împrejurări. Dar totuși aveam o presimțire că dacă n-o fac, ceva rău se va întâmpla în curând cu Lina și Jordy. N-ai ce-i face: al șaselea simț feminin.

Muuureaaam de nerăbdare să vină mai repede ora opt! Niciodată nu am mai fost atât de anxioasă. Aproape că-mi venea să trag de Vlad să-l scol mai repede și să-mi țină de urât. M-am mai uitat o dată în cameră la el, dar nu mi-am putut duce gândul până la capăt. Mi-am amintit de seara trecută, mi-am mușcat buza și am ieșit.

O oră mai târziu, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Jordy. În afara rețelei. Am mai căutat în agendă și am apelat la Lina. Sună! Dar...

Bună, sunt Lina. Momentan nu vă pot răspunde pentru că sunt în club, la shopping sau cu iubi! Dar puteți lăsa un mesaj imediat după beep. Pupici!

... Mi-a intrat căsuța vocală! La naiba!

— Lina, sunt eu, Genova. Te rog eu mult să mă suni imediat ce asculți acest mesaj. Te pup dulce, pa!

După ce am lăsat mesajul, am trântit mobilul meu roz, cu cerculețe, de la *Apple* pe canapeaua din sufragerie și am privit la ceasul în formă de inimioară de pe perete. 16:53! De acum se lăsa întuneric afară. Asta înseamnă că voi avea companie. Am rugat-o ieri pe Ricky să nu închidă la coafor până nu apar eu să-mi încrețească părul cu drot-ul. Și eu aveam să plec imediat ce Vlad se va trezi.

Am privit afară pe geamul bucătăriei, deoarece era singurul geam din toată casa care avea vedere spre vest. Soarele deja apusese și pe cer rămase o dâră de roz-violet. Îmi spălam liniștită farfuria după cina frugală, dar consistentă din seara asta – copănele de pui la cuptor, stropite cu vin alb.

Deodată am auzit pași pe scări. M-am oprit și am ascultat o secundă. Încetară. Apoi ușa bucătăriei se deschise, ținându-l în prag pe Vlad.

— Bună seara, somnorosule! i-am zâmbit, arcuindu-mi spatele involuntar.

— Bună, diamantul meu scump, mă salută el, îndreptându-și spatele și sărutându-mă ușor pe buze.

— *Tiffany & Co.*, *baby*! am zis în spirit de glumă, lăsându-l să mă pipăie puțin... numai puțin. Auzi, mă duc până la Ricky să-mi încrețească părul. Într-o oră sunt înapoi. Te-am așteptat să te trezești ca să nu zici c-am plecat ca neomul, am explicat, fugind spre ușă.

— Bine, iubita. Dar să vii că nici eu nu plec până nu vine ăla şi te ia. Vreau să te văd îmbrăcată cu rochia aia superbă! exclamă el, dând din mâini încântat.

— Ok!

Am urcat sus să-mi fac un duş, pentru că după ce voi veni de la coafor, nu voi mai putea sta în aburi. Și ca aroma de pe piele să persiste, am folosit gelul meu de duș special, *Tesori d'Oriente*, cu parfumuri grecești, adus special de Luciano din Italia. Mirosul acelui gel de duș era atât de concentrat, încât îți persista ore în șir pe piele. Era miraculos! Acum miroseam ca o zeiță a Greciei Antice.

Când am coborât scările, îmbrăcată într-un lejer poncho verde, pantaloni negri strâmți și niște pantofi cu talpă ortopedică, Vlad tocmai se așeza pe canapea, cu un teanc de numere vechi din *Vogue* în brațe și cu telecomanda de la teve în mână.

— Iubire, am plecaaat! am strigat eu, făcându-i din mână și aruncând o ultimă privire în oglinda din hol.

Îmi răspunse cu un „O.K." ce sună mai mult a întrebare. Probabil l-am șocat când i-am zis „iubire". Hi, hi, hi!

Afară era deja întuneric, dar nu de tot. Părea o seară foarte calmă și vântul nu bătea absolut deloc. Părea o seară foarte ciudată și am putut simți un slab iz de magie în aer.

VIII

VAMPIRII PREFERĂ BLONDELE!

LA ȘASE FĂRĂ UN sfert eram deja pe scaunul confortabil de la *Moore Is More* și Ricky se ocupa de încreștirea șuvițelor mele.

— Din câte am înțeles eu, nu pentru Luciano ți-ai tras un „brazilian” și nu pentru el te faci frumoasă în seara asta, nu-i așa! concluzionă Ricky, zâmbindu-mi complice în oglindă și rotind drot-ul pe o nouă porțiune dreaptă de păr.

— Ăăă... nu, nu în seara asta! Dar te rog să nu mai spui la nimeni că am întâlnire cu un milionar! am rugat-o eu, făcând o față de cățeluș plouat.

— Stai calmă, *Carrie*! Din când în când, o escapadă de genul ăsta face bine părului! râse ea, amuzată de propria glumă. Și te menține tânără, scumpo... Profită din plin de hormonul fericirii!

Danielle se instală lângă noi și își deschise uriașa geantă, plină ochi cu farduri și o groază de produse de make-up. Genial, voi fi machiată ca o adevărată divă!

— Și asta ce mai e? am întrebat când Danielle îmi căuta nuanța perfectă pentru fondul de ten, punându-mi un șablon cu texturi pe obraz.

— Bonus din partea casei pentru că nu ai țipat la „brazilian”! zâmbi fata cu un aer entuziast pe chip.

— Și pentru că nu în fiecare zi te duci la întâlnire cu un milionar! adăugă Emily de după paravanul unde lucra la manichiura unei doamne.

Eram până peste poate de încântată că fetele îmi făceau cadou un make-up *à la Hollywood*, dar Emily era gură-spartă ca de obicei și în secunda următoare primul lucrul pe care l-am auzit au fost slabe murmure în salon, plus:

— Milionar?! Ce milionar? întrebă o voce subțire și foarte stridentă.

Aparținea unei doamne de vârsta a doua, cu o înfățișare tipic britanică: slabă, piele albrozalie (și ridată) cu un kilogram de pudră pe față, înțepată și cu nasul pe sus. Stătea sub un uscător și părea genul de guvernantă clasică și mamă ce ar face tot posibilul ca fiica ei să pună mâna pe un bărbat cu indicator maro în fața casei. (Indicatoarele maro în Anglia desemnau castele și case cu importanță istorică locală, aflate sub proprietatea conților de secolul douăzeci și unu, ce, fără îndoială, erau oameni cu greutate în portofele!)

— Un milionar oarecare, *lady* Drumsville! o liniști Ricky, cu o mișcare plictisită a mâinii, ca și cum milionarii se găsesc la orice intersecție din Londra.

— Dragă Erica, știi că sunt foarte curioasă când vine vorba de acest subiect, mai ales că acum fata mea a devenit majoră și caut să o mărit cu un bărbat respectuos și cu o situație financiară *foarte* stabilă! explică femeia.

Și probabil fata ei era încă virgină!

— Oricum, milionarul acesta e deja luat, *lady* Drumsville! am spus eu sarcastică și i-am închis gura definitiv.

Babă afurisită! Ia uite la ea cum încearcă să-mi fure mie milionarul! Recunosc că eram oarecum furioasă de pe urma acestui mic incident. Nici bine nu pusesem gheruța pe Eddie Goldentrick și deja să mă trezesc cu aspirante la nasul meu!

După replica mea usturătoare, nimeni nu mai avu tupeu să scoată o vorbuliță până am plecat eu din salon, coafată și machiată, pășind apăsat. Ricky și celelalte fete mă pupară încântate și îmi urară baftă, care mai de care umflându-mă cu sfaturi de dat la un ceai și mituri despre milionari! Plus deviza: milionarii preferă blondele!

Oups, pardon: vampirii milionari preferă blondele!

Nu eram eu cine știe ce ahtiată după bărbați cu bani și mașini luxoase, dar totuși trebuie să recunoștem că nicio femeie nu va refuza un tip cu mult sex-appeal la volanul unui Mercedes-Benz superb, argintiu, clasa E, modelul W210! (Asta fusese mașina primului meu „văr” cu popetă! Ce-i dinaintea lui mergeau cu „Péu-Jeosul”. Trebuie să rețineți că nu am uitat!)

Și unde mai pui că eu m-am trezit la ora opt fix, zero-zero, (și douăzeci de secunde) cu un Rolss Royce Corniche, decapotabil, de un roz-roșu pastelat și metalizat în fața casei?!?! M-am excitat numai când am văzut-o, d-apăi... Vă imaginați!

CCLIX *La Dolce Vita*

Am coborât repezită în sufragerie și am putut auzi refrenul de la *Cyclone*, de Baby Bash și am zis că dacă nu era balustrada de la scări, sigur leșinam! De plăcere, bineînțeles.

Sunt eu nebună, însă am un sentiment că ăsta va fi cea mai reușită întâlnire din toată viața mea! Am nevoie de o palmă, cineva să mă trezească și să mă oprească din atâta zâmbit. Fața mi s-a încremetit într-o expresie de fericire aproape nesimțită! Pur și simplu arătam atât de bucuroasă încât nici dacă eram pusă pe tronul Angliei nu puteam zâmbi mai mult de atât! Aveam exces de hormon al fericirii, dădeam pe dinafară!

— A venit capul încoronat! anunță Vlad, sprijinindu-se pe tocul ușii de la dormitor, cu o expresie sictirită pe chip.

De ce aveam impresia că știa asta pur și simplu, fără a se uita pe geam?

Eu mă dădeam cu ruj în acel moment și îmi aranjam decolteul, ca să pară cât mai... cum să zic ca să fiu în temă?... cât mai de milioane!

Am aplicat pe buze acel zâmbet strălucitor de „material girl". Vlad pur și simplu saliva! Colții îi erau complet scoși. În acel moment, practic îmi era frică să trec pe lângă el, dar am hotărât să iau atitudine. Cine știe, poate chiar funcționa?

L-am privit autoritară și serioasă, pe principiul „eu sunt stăpâna ta, la o parte!" și a făcut întocmai, lăsând capul în jos ca un cățeluș plouat. Uaaau! De unde până unde mi se scurgea puterea asta prin vene?

Eu, nu întotdeauna, am o fire mai drăguță și nu m-am putut abține să nu-i salt maxilarul cu

un deget, vrând să nu plec și să-l las supărat. Vampirul mă privi în ochi și își mușcă buza de jos.

— Ți-aș trage-o aici și acum, sprijinită de tocul ușii! fură cuvintele lui.

ȘI DE CE N-O FACI? îmi venea să țip.

Oh, Doamne! Deja mă imaginam!

Am închis ochii, mi-am apropriat coapsele și am oftat adânc... Genova, nu era momentul!

— Trebuie să plec! și l-am sărutat scurt pe buze, lăsându-i o urmă destul de groasă de ruj roșu.

— Trebuie să înțelegi că nu-mi prea convine să-mi las femeia să plece să bată frișca în altă casă, doar pentru a întoarce o favoare superficială! E clar?

Vlad mă prinse de încheietura mâinii și când m-am întors să-l văd, am dat de cea mai cruntă privire pe care un om și-o poate desena pe chip. Era absolut teribil să-l privești. Două găuri negre mă fixau insistent. Prin ele a trecut privirea tatălui meu și al lui Sabin, iubitul cu care am stat doi ani, până am terminat liceul. M-am cutremurat amintindu-mi-l pe Sabin, omul care m-a iubit până la sânge (la propriu vorbind, în bine) Era atât de arzătoare, încât aproape am simțit cum îmi iau foc obrajii și o vină ascunsă în mine ieși la suprafață pentru prima oară: Eram o târfă și el mă plăcea pentru asta! Însă trebuia să plătesc prețul frivolității mele cu o eternă instabilitate sentimentală. Știam că niciodată nu voi putea fi acea femeie de casă, fericită alături de unicul și prea-iubitul său soț, cu copii, cum fuseseră toate femeile din familia mea. Eram oaia (capra) neagră!

Oare în adâncul meu doream stabilitate? Dacă da, cu cine?

Mi-am smuls brațul din strânsoarea sa puternică, pentru că știam că îmi vor rămâne urme.

— Nu sunt femeia ta! am șoptit.

— Așa e: ești femeia tuturor! Hai, dute că te așteaptă *ăla* jos! zise el cu un stil zeflemist. Din motive pudice, nu pot spune cum s-a exprimat!

Numai eu știu cât am îndurat acest numit „stil" în toată viața mea! Mă rănise și mă rănise profund.

Nu mai scoase niciun cuvânt și îmi întoarse spatele, întrând în dormitorul său. Am rămas o clipă și am privit ușa melancolică. Uofff, n-am putere să număr de câte ori mi se întâmplase asta... Dar îi va trece lui!

Am coborât scările și am auzit muzică de jos. În fața casei se afla Rolss Royce-ul și imediat ce l-am văzut, toată tristețea dispăru ca prin magie! Eddie stătea sprijit de portiera de pe partea dreaptă și purta un impecabil costum gri, cu cămașă neagră!

Era descheiat la câțiva nasturi și nu părea deloc să aibă acea atitudine de întâlnire oficială sau de afaceri. De fapt, nici eu, cu fusta respectivă de o palmă și decolteul de două, nu duceam nici în clin, nici în mânecă a persoană decentă.

— Obișnuiam să ascult melodia asta prin clasa a zecea! Era în mare *vogă* acum zece ani, l-am întâmpinat eu cu vasta mea cultura muzicală. Bună, ce mai faci? m-am întins și mi-am atins cald obrajii mei de ai săi, pentru a nu-i lăsa urme de ruj pe față.

Un milion jumate de furnicături mi-au coborât pe șira spinării când barba lui de abia crescută mi-a atins pielea moale... Senzații tari (în cafea)!

— Mmmm... mă bucur că-ți place! Acum mă simt extraordinar de bine o dată ce te-am văzut, scumpo! Arăți... delicios! exclamă vampirul și se linse pe buze fără rușine.

Oh, se pare că jucăm murdar! Îmi place!

Îmi deschise portiera și am putut observa mai bine pielea crem de pe bănci, bine lustruită și extrem de greu de întreținut a Rolls Royce-ul Corniche. Bineînțeles, nu el era cel care se ocupa cu întreținerea ei, asta se înțelege de la sine, ce Dumnezeu! Era o trecere destul de rapidă de la întunecimea din interiorul Porche-ul Chayenne S al lui Luciano la luxurianța și strălucirea interiorului mașinii lui Goldentrick. Numele lui se reflecta foarte bine în stilul său de viață și în tot ce-i înconjura personalitatea absolut electrizantă! Eddie Goldentrick era un magnet pe două picioare pentru femei!

Înconjură mașina prin fața ei și-mi zâmbi când privirile noastre se întâlniră prin geam, apoi se urcă la volan cu o nonșalanță și eleganță de neegalat. Pur și simplu eram sub vraja sa!

— Mai bine trag trapa. Nu-ți va face bine la coafura splendidă pe care o ai în seara asta, zise el și apăsă pe un buton roșu.

— Oh, apreciez că-ți faci griji pentru asta! i-am mulțumit în stilul meu adorabil de dulce.

— Orice pentru o regină ca tine!

CCLXIII *La Dolce Vita*

Mă blocă! Mi-a dat maxim. Niciodată, nimeni nu mi-a mai spus „regină”... Nici în glumă. Din „prințesă” nu mai eram scoasă, dar... dar... „regină”... Totul devenea din ce în mai... regal!

Mi-am pus poșeta mea zestre în poală și mi-am scos pieptul înainte, încercând să am o poziție cât mai corectă a coloanei. Nici în adolescență nu am avut mai mulți fluturași în stomac decât în seara asta. Eram copleșită. De la o biată detectivă din clasa mijlocie ajunsesem regină într-o singură seară, cu ajutorul unui singur om: Eddie Goldentrick.

I-am studiat în liniște și pe furiș trăsăturile sale nordice și minunații săi ochi albaștri, ca să nu mai zic de superbul păr blond-auriu, frumos aranjat cu gel, într-un stil clasic. Pot spune că acum era o onoare pentru mine să mă consider *McPuicuța* lui, cu arome est-europene!

Dacă îmi spuneai acum mai bine de două săptămâni că voi ieși la întâlnire cu unul dintre Top 20 Milionari Londonezi îți dădeam o palmă!

— Și spune-mi, cum te-a lăsat amicul tău din România să ieși la întâlnire cu mine? întrebă.

Mă privi printre gene și zâmbi dintr-un colț al buzelor. La radio se auzea faimosul *Sex-Bomb* al lui Tom Jones. Cu siguranță, ce aveam eu în stânga era pe măsura melodiei! Astfel atmosfera plutea oarecum pe linia „eu vreau, tu vrei... ce naiba mai așteptăm?!”. Însă da, mai trebuia să așteptăm puțin. În mașină era cald și voiam ca drumul acesta să nu se mai termine niciodată...

— *Amicul meu din România* nu are nicio treabă cu asta. Nu e iubitul meu sau ceva de genul ăsta..., am comentat cu obișnuita mea nepăsare.

— Ah, nu! Firește că nu. Din câte știu, ai o relație serioasă cu di Moneli, *naşul* de la *Forbidden's*, așa-i?

— ... D-da... am o relație cu el... De fapt, avem ceva de când suntem împreună, dar nu e ceva serios! De ce l-ai numit „naşul"?

— Ha, nu-mi spune că nu știi! fu el plăcut surprins să audă asta. Păi, di Moneli e cel mai mare mafiot italian din Londra. Și e și cel mai respectat om din cercurile noastre supranaturale. Mai rar ca un muritor să ajungă să fie cunoscut drept *Il Signore*, explică vampirul şi schimbă melodia, privindu-mă curios pentru a-mi surprinde reacția.

Nu știam dacă acum asta era bine sau rău, singurul lucru pe care îl știam era că fusesem șocată până în măduva oaselor. Nu am mai zis nimic, încercam doar să-mi înghit nodul din gât și să-mi închid gura, pentru că altfel ajungeam cu capul sub volan!

— Îmi pare rău că sunt eu cel care ți-a dat vestea asta, dar nu e ceva neobișnuit în zilele astea.

Luă o curbă strânsă doar cu încheietura mâinii stângi pe volan şi cu mâna dreaptă schimbând vitezele. Era un gest ce mă dădea pe spate la tipii cu mașină! Era gestul lui Luciano, cu țigara între mijlociu lui lung și inelarul fin.

— Tipu' e dur și dat dracu': *far doppio giuoco*, ca să fiu în temă! conchise vampirul cu un grozav aaccent italian, pe care, din punctul meu de

vedere, numai un *italiano vero* ca Luciano îl poate avea.

Hai, Genova, ce Dumnezeu! Revino-ți! Privește partea plină a paharului: ești iubita nașului, nu a oarecărui amărât de mafiot aspirant și lingușitor. Ești prototipul femeii blonde cu multe diamante și blănuri, întreținută de capul mafiei. Bine! Acum îmi poate arăta și mie cineva unde mi-am pus cutia cu bijuterii de la *Tiffany's*, pentru că am un lapsus grozav?!

— Recunosc că nu am știut nimic, dar bănuisem ceva. Era prea evident, totuși! Însă crezi că asta mă va afecta cu ceva? l-am întrebat eu pe Eddie, încercând să-mi păstrez un ton calm și cât mai relaxat.

— Dacă nu te-a afectat în aproape doi ani de zile, nu văd de ce te-ar afecta acum. În fine, să lăsăm asta. Nu trebuia eu să mă bag în treburile voastre...

— Nu, nu, nu! Chiar mi-ai făcut un bine enorm spunându-mi, l-am liniștit. Dar ai dreptate, să nu stricăm seara asta...

— Care se anunță a fi de neuitat! continuă el și apoi am început să râdem amândoi, prostește.

Râdea cu eleganță, râdea din adâncul său, iar umerii săi puternici i se mișcau ușor. Vocea lui părea atât de „acasă", atât de cunoscută. Iar prezența lui atât de familiară... Mă simțeam foarte bine alături de acest „străin".

— Nu vrei să-mi spui unde mergem? l-am întrebat eu când tensiunea dintre noi se disipase, cu ajutorul unor glume despre blonzii ca noi.

— Nu am vorbit că la Ritz?! păru el fals încurcat. Parcă așa, nu?

— Hei, am crezut că glumești...

— Scumpo...

Mă privi cu o expresie gen „tu mă crezi amărâtul tău de amic din România?!", dar piperă totul rapid cu un zâmbet din acela, *lady-killer*.

Deodată, m-am crezut prea urâtă pentru Ritz, dar imediat mi s-a ridicat moralul când am observat și câteva Audi-uri în fața restaurantului. Ce Dumnezeu căutăm noi într-un restaurant, când el era vampir și eu aveam un dop în gât din cauza emoțiilor de aproape nici aerul nu-mi încăpea pe acolo??? Probabil era vreun colocviu sau ceva de genul ăsta...

Hotelul Ritz și respectiv restaurantul cu același nume din Londra, după cum știți de pe la teve sau de pe Internet, era la fel ca celelalte hoteluri și restaurante Ritz din Paris, Moscova, New York etc. Mai are rost să zic că era de cinci stele, sau o să vi se pară prea puțin?

La intrare era clasicul și elegantul covor roșu, veșnic curat, pe care am pășit ca o regină, savurând absolut fiecare milisecundă, la brațul regelui meu. Era ceva în aer, ceva magic și diferit în același timp. Ceva străin, dar totodată ceva al naibii de familiar. Ca și cum mă reîntorceam acasă. Mi-am deschis receptorii de supranatural și am primit numai semnale verzi și roșii din interior. Asta însemna că locul era împânzit de vampiri și vrăjitori!

Am intrat pe ușile cu geamuri strălucitoare, perfect curate, întâmpinați de un valet om.

CCLXVII *La Dolce Vita*

Holul imens era gol, iar în față, tocmai la câțiva zeci de metri distanță se afla masa recepției, cu o domnișoară simpatică în spatele acesteia. Sala era toată decorată în opulența și luxul stilului Rococo al secolului optsprezece, adaptat foarte chic perioadei actuale. Canapele în roz pastel cu picioare aurite, tapeturi scumpe, de calitate, cu model de trandafiri sălbatici și vaze înalte, pline cu flori colorate, exotice. Am fost cât se poate de mirată că nu am văzut-o pe Maria Antoaneta coborând pe uimitoarele scări late și lungi ce duceau la etaj! Însă ce să caute ea în Anglia?!

Domnișoara simpatică ne-a întâmpinat cu un zâmbet imens și imediat ne-a făcut prezența pe un catalog cât o Biblie. Dar apoi s-a rușinat când ne-a văzut numele scris acolo și obrajii ei roz s-au colorat într-un roșu-sângeriu de mai toată frumusețea. A dres totul cu un „dumneavoastră sunteți binevenit oriunde” și ne-a poftit să o luăm spre dreapta, către niște uși înalte, sculptate în același stil și aurite din cap până în picioare.

Când ne-am apropriat, inima începu să-mi bată din ce în ce mai tare, de aproape îi simțeam basul în urechi. Se auzea muzică și multe voci. Am oftat tot aerul din plămâni și l-am strâns mai tare pe Eddie de braț. Îmi răspunse la gest, lipindu-mă mai mult de ființa lui.

— Tot ce trebuie să faci e să zâmbești cât poți de mult și să fii sociabilă cu toată lumea! Înțeles?! zise el și se opri o secundă, privindu-mă, pentru a nu se asigura că nu leșin de emoții și de presiunea magică ce venea din interior.

Aveam impresia că imediat ce acea ușă o să mi se deschidă în fața ochilor, un vânt ca în reclame îmi va flutura părul și voi fi într-atât de copleșită de supranatural, încât statul în picioare mi se va părea o muncă sisifică.

Am reușit să dau din cap vag în timp ce ochii noștri se priveau reciproc cu două sentimente total diferite: mândrie și frică. Bănuiesc că vă imaginați care și cui îi aparținea fiecare...

Și ușile s-au deschis!

Nu știu cum, niciunul din noi nu le-a atins.

Însă ce ascundeau în spatele lor era ceva ce nu mai văzusem niciodată. O sală de bal uriașă, în care roșul, verdele și în special auriul dominau până și ținutele celor ce se aflau înăuntru. În loc de acel vânt comercial m-a izbit în față un miros atât de familiar, încât muream de ciudă că nu-mi puteam aminti clar unde l-am mai întâlnit! Însă amintiri fără fir îmi zburau prin minte... Era o aromă dulce, caldă și relaxantă, ce ducea cu vata de zahăr. Un parfum atât de dulce încât dacă deschideai gura o clipă simțeai pe limbă savoarea acestuia.

Al doilea lucru extrem de ciudat care mi-a sărit în ochi era acela că dedesubtul meu (pentru că ne aflam pe niște scări) se afla o mare de capete blonde și strălucitoare! Toți, dar absolut toți ERAU BLONZI!!! Nicio excepție! Blond închis, blond deschis, blond platinat, blond-arămiu, blond-auriu... blond, blond și iar blond! Era copleșitor și incitant în același timp! Niciodată nu mai văzusem o adunare atât de mare de blonzi! Doamne, eram chiar flatată!

Dură doar maxim zece secunde ca marea de blonzi să realizeze că alți doi blonzi au intrat în încăpere. Și alte cinci, ca să se facă liniște deplină. De ceee?!?! Pe lângă faptul că mă simțeam implinită și nu știam de ce și aveam un puternic sentiment de bine infinit, pământul mai că-mi fugea de sub picioare. Dar îl aveam pe Eddie de care să mă țin!

Eddie zâmbea și asta am încercat să fac și eu, luând o poziție încrezătoare și strălucitoare. Pentru numele lui Dumnezeu, stăteam la braț cu regele! Capul sus, Genova!

Fețe zâmbitoare, calde și familiare se întoarseră spre noi, încetând toate activitățile în care erau implicate. Așa am putu auzi mai bine că pe fundal se cânta *We Are Golden* a lui Mika. Aproape îmi venea să râd cât de bine se potrivise momentului, însă m-am abținut, muzica a încetat și Eddie a cuvântat:

— Bună seara, tuturor! Am onoarea să v-o prezint pe frumoasa și încântătoarea mea prietenă, Genova Huzum!

Un ropot de aplauze umplu sala și un kilogram de sânge obrajii mei. Luam foc la propriu! Puteam să jur că de undeva din spate am auzit un „wooooooooow” fantastic!

Eu am zâmbit timid și mi-am dat părul de pe umăr, cu încetinitorul. În ce mă băgasem? După ce aplauzele încetară, Eddie mă trase de braț și coborârăm scările. Atunci mi-am pus întrebarea de ce mă prezentase drept „prietenă”! Hmmm... Oricum, luând-o logic, momentan nu îi eram nimic mai mult de atât și era o gafă prea mare să fi zis

altfel, pentru că totuși, să nu uităm, eu eram cu Luciano și o puteam încurca foarte ușor dacă se afla prin cercurile astea dubioase în care intrasem de curând fără voia mea că eu jucam la dublu cu regele vampirilor din Londra.

Fusesem întâmpinați prima dată de un tip foarte flegmatic, cu un aer superior, ce ne zâmbea atotștiutor. Când ajunse în fața noastră, ridică dintr-o sprânceană către Eddie și își atinseră încheieturile mâinilor una de alta. Mi se păru un gest ciudat, având în vedere că nu mi-a fost dat să văd asta până acum. Probabil era un fel de salut secret. Tipul mi se părea foarte cunoscut. Era mai înalt decât Eddie și părea că toată gena vikingă se adunase în el, rezultând doi ochi de un albastru-pal, o față puternică, dar fără barbă, un trup musculos și un păr blond-deschis, lung, ce i se ondula frumos pe lângă obraji. Eram sigură că-l mai văzusem pe individul ăsta undeva și când zic asta nu mă refer la acele sentimente ale mele de *déjà vu* ce au legătură cu perioada victoriană. Acum, recent... însă nu-mi puteam aminti.... deloc! Vikingul purta o cămașă roșie, simplă și mulată pe trupul său masiv și o pereche de jeanși negri, de la *Chloé*. Eram vexată! Însă trebuie să recunosc că dintotdeauna mi-am dorit un tip ca el, foarte masculin, cu voce groasă și impunător, care să zică „ce te iei, măh, de gagica mea?”... Ooohhh!

— Nu stai degeaba, Goldentrick! fură primele sale cuvinte și atunci mi-a căzut și mie fisa.

Era tipul blond pe care l-am întâlnit în prima mea seară la *Forbidden's*! Și era și vampir!

— Când ai tot timpul din lume, de ce să nu-ți trăiești viața din plin, Richard?! i-o întoarse Eddie.

În glasul și privirile lor am putut observa o ușoară scânteie de mânie și ironie tăioasă, semn că cei doi nu prea se înghițeau. Richard privi prin el și zâmbi șăgalnic, apoi schimbă subtil subiectul

— Oh, îmi amintesc de tine, zise el, fixându-mă cu cele două fante albastre. Ne-am întâlnit într-o noapte la *Forbidden's*, erai cu *Il Signore*, nu-i așa?

Măi, măi, măi! Da' celebru mai e Luciano ăsta al meu. Deodată sunt iubita unui detectiv și apoi mă trezesc brusc că primesc eticheta de „femeia lui *Il Signore*"! Nu că nu mi-ar plăcea cum sună, dar eu, domnule, toată viața mea am fost o femeie independentă! Însă nu mi-ar displace să aparțin cuiva, să fiu proprietate privată... Cine are părul drept îl vrea creț, cine are părul creț îl vrea drept!

— Da, așa e. Îmi amintesc și eu, am zâmbit, pentru că la asta mă pricep cel mai bine. Îmi pare bine, sunt Genova Huzum! mi-am întins mâna pentru a ne strânge palmele.

— Richard Valkiburgh, încântat! Știu! zise el scurt, apucându-mi mâna și ducând-o la buze. Ne pare bine să te avem printre noi și sper să ne onorezi și de acum încolo cu prezența ta încântătoare, Genova!

— Mulțumesc mult, domnule Valkiburgh! Asta sper și eu...

— Fii sigur de asta, Richard! interveni Eddie, înconjurându-mi talia prin spate și lipindu-

mă de el. Genova nu ne va mai părăsi de acum încolo, nu-i așa, „ulâto”? mă întrebă el, făcând un gest poate prea familiar cu nasul meu, trăgând de el.

— Îhî! am scos eu nazal.

Nu ne va *mai* părăsi?! În fine...

Mi-am rotit privirile prin încăpere și am început să studiez fețele fiecărei persoane aflate acolo. Dar tot nu puteam să-mi scot din minte faptul extraordinar că toți, dar absolut toți erau blonzi! Mi se părea un vis, un miracol! Am rămas surprinsă când de fiecare dată când priveam înspre cineva, acea persoană se întorcea spre mine și îmi zâmbea, iar eu făceam la fel. Toți păreau să mă cunoască. Când brusc, am observat o figură familiară. În afara faptului că pe toți îi cunoșteam, dar nu știam de unde, acesta mi-a atras atenția în mod special.

Un tip înalt, foarte tânăr, ce semăna izbitor cu Travis Fimmel... Hei!!! BRAD?! Ce naiba caută el aici...?

— Scuzați-mă o secundă, am spus eu către cei doi blonzi cu care intrasem mai înainte în conversație. Cred... cred că am văzut pe cineva cunoscut!

Richard și Eddie prufniră în râs, dar apoi se abținură din politețe. Probabil aveau dreptate într-un fel... Nu era cel mai reușit lucru care putea să-mi iasă din gură, având în vedere că pe toți trebuia să-i cunosc, dar n-aveam de unde să știu.

Am pornit singură, dar imediat mi-am dat seamă că Eddie îmi ținea pasul din urmă și mă prinse de mână pentru a nu-și pierde *McPuicuța*.

Când am ajuns în dreptul lui Brad, pur și simplu nu am știut cum să-l abordez...

— Bradley...! începu Eddie și își lăsă mâna pe umărul tânărului.

— Oh, Maiestate! Bună seara! tresări acesta și se înclină ușor din trunchi, zâmbind fâstâcit, uimit de faptul că primise atenție din partea regelui. Bună seara,... domnișoară Genova?!

— Bună, Brad! l-am salutat eu. În carne și oase. Nu știam că și tu vei fi aici...

— Nici eu! Ăăă... de fapt, nici eu nu mă așteptam să vă văd aici. E o veritabilă surpriză! continuă el pe același ton veșnic uluit și încurcat.

— E cu mine, Bradley. E regina mea, îl lămuri Eddie, iar pe mine mă băgă în ceață. Dar voi doi vă cunoașteți?

— Aha! Eu lucrez la clubul lui *Il Signore* și dânsa fiind... iubita domnului di Monelli, normal că ne cunoaștem, explică Brad, mult mai liniştit acum că toate lucrurile îi erau clare. Domnișoară Genova, dar nu mi-am închiput că faceți parte din *GoldenBeauty*!

— Nici eu! am zis, făcând ochii mari și uitându-mă până peste poate de mirată către Eddie.

Deci asta era?! Eram la o întâlnire *Golden-Beauty*? DUMNEZEULE! Cât de proastă am putut fi? Cum de nu mi-am dat seama mai înainte? Uoff, toți blonzi, numai vampiri și vrăjitori, toată lumea îmi e atât de familiară... Genova, acum chiar că ești blondă, fără glumă!

Oh, Doamne! Dacă toți erau din *Golden-Beauty* și Eddie era regele lor... asta înseamnă că și eu fac parte din organizația lor, că sunt una de-a

lor, că tot ce-am scris eu în afurisitul ăla de roman care mi-a mâncat adolescența era ADEVĂRAT! Da, eu înțeleg mai greu, am nevoie de mai multe dovezi pentru a mă convinge în totalitate. Și ăsta era capătul, asta era picătura care a umplut paharul cu nedumeriri. În mare, vorbind. Sau cel puțin asta cred eu. Dar stai așa să-mi amintesc cum vin lucrurile, pentru că mai bine de șase ani eu nu am mai avut nicio tangență cu romanul, în ceea ce privește *GoldenBeauty*.

— Ăăăm, da, și domnișoara Genova e de-a noastră. Doar e *regina mea*, nu-i așa? spuse Eddie, aproape strigând, făcându-se cât de cât auzit.

Am rămas încremenită, schițând doar simpaticul zâmbet regal. Eu, regină?! A cui? Stai așa, de unde până unde?

Deodată, două brațe lungi m-a cuprins de după umeri și m-au lipit de un corp înalt și osos, strângându-mă puternic la pieptul său.

— Uoff, uoff, Aurora noastră scumpăăă?! Oh, pe frumoasa Venus, că nu ne-am mai văzut de mai bine de un secol! exclamă vocea și apoi mă întoarse ca pe un roboțel pentru a-mi vedea chipul.

M-am trezit în fața unui tip de aproximativ un metru nouăzeci și cinci, suplu, dar frumos proporționat, îmbrăcat într-un costum alb, cu cravată în aceași nuanță și o cămașă roșie, dintr-un material care sclipea. Nu mai spun că mirosea tot a *Antonio Banderas – Diavolo*...

— Huh?! am îngăimat când acesta m-am îmbrățișat, pocnindu-mi toate oasele. Dacă stau să privesc altfel lucrurile, după asta m-am simțit mult

mai relaxată și tensiunea care îmi încorda mușchii dispăruse.

— Dar nu te-ai schimbat deloc, scumpo! Încă arăți mult mai bine (își scăpă ochii în decolteul imens)! Oh, scuze... Îți mai amintești de mine? mă întrebă uriașul, ridicându-mi bărbia pentru a mă privi mai bine în ochi.

Bunicule, da' ce mâini mari ai!

Am început să-mi fac o scanare a memoriei mult mai repede decât ar putea-o face un antivirus profesionist. Imagini, sunete, voci, persoane îmi umblau prin creier, încercând să se oprească asupra unui lucru concret de care să mă agăț și să-i dau un răspuns care să-l lase mască. Însă nu-mi venea nimic, pur și simplu nu-mi mai puteam aminti nimic. Mintea mi se blocase, chiar acum când ar fi trebui ca amintirile să curgă de-a valma. Un singur lucru fu de ajuns ca să-mi deblocheze fluxul gândurilor de a-mi invada întregul cap...

— ... El e Robert McAfee, unul dintre cei doi consuli ai *GoldenBeauty*, îl prezentă Eddie.

Robert zâmbi pâna la urechi și atunci, fără a mă obosi să cercetez, i-am observat colții ce începeau să se alungească și să se alungească și să se alungească și să se alungească...

Bunicule, da' ce dinți mari ai!

Robert avea același tip de tunsoare ca a lui Luciano și unele trăsături similare foarte vagi, având în vedere că avea ochii verzi-smarald și buzele ceva mai groase.

Acum începea să-mi revină memoria. Și el participase la ceremonia mea de la optsprezece ani

acum un secol și ceva, împreună cu celălalt consul, David Oren, un tip glacial și serios, opusul lui Robert. Și mai era și Richard ăla, vikingul, care mereu aspirase la ce era a lui Edward: tronul și eu. Și toți acești bărbați care mă văzuseră dezbrăcată și, pe deasupra, foarte excitată, erau AZI ȘI ACUM sub același acoperiș, la mai bine de o sută treizeci de ani distanță!

Am început să roșesc până în vârful urechilor când toate acele imagini dea dreptul foarte incendiare îmi trecură fără să vreau pe dinaintea ochilor. Maximul a fost când în spatele lui Robert se ivi David, împreună cu Lina și Jordy.

David era așa cum mi-l aminteam: puțin mai scund decât Robert, cu părul blond-albicios, subțire, moale și foarte lucios până la fund, mai drept decât orice alt păr întins cu placa. Avea ochii negri, cu reflexe albastre dacă priveai de aproape. Îmi plăcea la nebunie că-și împletea două suvițe subțiri și apoi le lega la spate. David era atât de alb, încât ai fi crezut că e un manechin din plastic și nu un vampir de peste patru sute de secole, ținuta sa generală fiind completată de glacialitatea sa, buzele sale subțiri, gura mică și nasul subțire, puțin în vânt. Din câte îmi amintesc că am scris în roman, David era norvegian la origine. În seara asta purta un clasic costum negru și cămașă albă.

Lina și Jordy îmi făcură timide semn cu mâna și se ascunseră fiecare după perechea ei. David înaintă vesel.

— I-ote, David: Aurora! O mai ții minte pe rusoaica aia obraznică? râse Robert, ciupindu-mă de obraz cu aprobarea lui Eddie.

CCLXXVII *La Dolce Vita*

— Cum aș putea să uit o așa frumusete venusiană, zevzecule?! zise David cu vocea sa calmă și rece, care îți dădea fiori de gheață pe șira spinării; acesta se aplecă din trunchi și îmi sărută fin mâna: Mă bucur că te-ai întors, maiestate! adăugă vampirul.

Eu am rămas fără glas. Nu știam ce să mai spun. Surprizele cădeau ca bomboanele dintr-o *piñacolada*. Și surprinza cea mai mare era că acum știam de unde să iau pe fiecare. Însă „maiestate" a fost ceva la care nici în vis nu mă așteptam...

— Te rog, David, noi mereu ne-am tutuit, i-am spus eu după o bună bucată de vreme, după ce mi-am revenit la normal. Oh, bună, fetelor! le-am salutat la rândul meu pe Lina și Jordy.

— Voi vă cunoașteți, așa-i? interveni Eddie, strângându-mi talia cu o mână și privindu-le pe vrăjitoare printre gene, ridicând dintr-o sprânceană; zâmbi complice.

Lina înlemnise, iar Jordy îl strânse mai tare pe Robert de mâneca sacoului. Le-am putut citi pe chip frica ce-o aveau în acel moment față de regele lor. Eddie într-adevăr avea o mână de fier când venea vorba de afaceri personale. Și faza de duminica trecută din *Forbidden's* nu cred că a rămas trecută cu vederea de către el. Cu ajutorul lor, am aflat mai repede indentitatea reală a lui Eddie.

Oricine s-ar supăra dacă planurile i-ar fi dejucate în așa hal!

— Da, de anul trecut! a răspuns Lina, care avea mai mult tupeu pe ea.

Eddie făcu un semn din cap că a înțeles și nu a mai zis nimic, gândind restul în mintea sa. Nu credeam că vor scăpa așa ușor. Sau poate de acum își vor lua pedeapsa că le-au vorbit gurile fără ele.

— Oh, pe frumoasa Venus, ador melodia asta! De ce nu mergem să dansăm? propuse Robert și o apucă pe Jordy de după umeri, începând să-și miște bazinul. (Pe fundal se auzea *The Only Thing That Looks Good On Me Is You* a lui Bryan Adams.)

Acum bănuiam că acel costum alb, superb, de pe Robert era de la Armani sau Versace! Fierbeam!

— Ah, nu, noi trebuie să ne retragem, se scuză Eddie, uimindu-mă până și pe mine.

Cum?! Deja plecăm?! Tocmai acum, când începuse să-mi placă...

— Deja plecați? dădu David glas gândurilor mele. Dar nici bine n-ați venit...

— Avem anumite *treburi* de rezolvat! zise el și atunci aprinse o lumină perversă pe fețele vampirilor, făcându-i pe cei doi consuli să-și schimbe priviri și zâmbete furișe.

Să nu creadă cineva că nu m-am prins! Oi fi eu blondă, da' nu-s proastă! Eeee! Atmosfera dintre noi șase deveni una de „da, ne-am reîntâlnit, am vorbit, acum fiecare în treaba lui".

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Robert și aproape îl prufnise râsul, însă Jordy îl înghionti.

— Aici în niciun caz, râse Eddie. Bine, băieți, noi v-am lăsat. adăugă el, făcând acel semn de atingere a încheieturilor cu cei doi vampiri. Distracție plăcută în continuare!

— Și vouă la fel, comentă David.

Am râs ușor și apoi am plecat braț-la-braț cu Eddie. Nu am vorbit prea mult cu ei, ca și cum nu am avea ce să ne spunem, pentru că și așa ne cunoaștem de secole. Speram ca cei doi să fi uitat noaptea aia când am împlinit eu optsprezece ani.

— Unde mergem? l-am întrebat eu pe Eddie când am început să urcăm scările spre ieșire.

— La etaj! îmi zâmbi el și apoi nu mai spuse nimic, lăsându-mă confuză, așa cum o făcea de obicei.

Uoff, ce obicei al naibii de prost are omul ăsta. Știe cum să mă facă să aștept și să mor de nerăbdare, știe cum să mă țină pe jar!

Am intrat în lift. Un lift atât de spațios încât încăpeau lejer cincisprezece persoane medii. Dar totuși, pentru gândurile mele perverse, era mult prea mare, nu-ți dădea impresia de intimitate. Poate și datorită oglinzii gigantice, care dubla spațiul. Liftul era gol. Eddie apăsă pe butonul ce indica cifra 3 și se sprijini cu capul de peretele liftului, privindu-mă printre gene și zâmbind. Eu m-am uitat la el câteva secunde, apoi am lăsat capul în podea și am oftat.

— De ce oftezi? Era mai rău dacă urcam scările și apoi ajungeam deja obosiți sus! gândi el cu voce tare și prufnind ușor.

— Probabil dacă pocneai o dată din degete ajungeam într-o fracțiune de secundă..., i-am întors-o foarte inteligent și am zâmbit mulțumită de afirmația mea.

Vampirul blond se ridică în toată statura sa impunătoare și își mușcă buza de jos, rotindu-și

ochii pe pereți. O clipă am crezut că va veni spre mine și mă va țintui de perete, așa că am tresărit subtil, dar destul de vizibil pentru un mort-viu ca el să-și dea seama de reacția mea.

— Tu taci, da' când le zici... Uoff, Aurora, Aurora...! ofta el, fără aer. Vezi tu? Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine!

— Da, mulțumesc, dar numai tu știi să mă provoci așa! am comentat, ridicând din sprânceana stângă. Uoff, Edward... Edward...!

— Pe frumoasa Venus, dacă nu te-aș mânca toată! Atât de dragă îmi ești, „ulâto"! zise el și mă apucă de bărbie.

— M-ai lăsat să-mi dau seama singură, m-ai lăsat așa... ani de zile... să mă omor eu singură cu gândurile mele. Da' știi ce, Edward, tot n-ai reușit să mi-o tragi tu primul! i-am făcut eu în ciudă, strângând ranchiunoasă din buze.

Blondul își dădu capul pe spate și râse din toată ființa lui. Dacă era om, probabil îi dădeau lacrimile de atâta râs. Și, oh, Doamne, îi adoram râsul acela atât de perfect... ca și autorul său...

— Asta așa e, dar tot un *GoldenBeauty* ți-a bătut frișca! conchise el, lăsându-mă iar mască de Carnaval al Uimiților.

— TROY?! TROY JACKSON E UN *GOLDENBEAUTY?!?!* am strigat foarte sincer, de am trezit vreo două etaje (și la Ritz etajele nu sunt minuscule ca la bloc).

— Cine te-a învățat să țipi atât de tare, scumpo? chicoti el, cu aerul acela nepăsător și atotștiutor, care mă înebunea! Troy Jackson e vră-

jitor de primă clasă și e aproape la fel de bătrân ca și noi doi, *Venus Kallipygos*!

M-am încruntat furioasă și în acel moment jur că am vrut să-l plesnesc, ca să mă descarc de toată frustarea acumulată în mai bine de zece ani. Îmi ghici în ochi intenția mea violentă și își ridică sprâncenele în semn de „de ce nu o faci?”... Atât mi-a trebuit!

PLEOOOSC!!!

Tăcere!

Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji, fără să le pot controla, iar bărbia începu să-mi tremure, la fel ca mâinile și apoi întregul corp. Am privit în stânga și în dreapta, parcă nu găseam unde să mă așez, și apoi am căzut în genunchi, având grijă să nu cad rău de pe tocurile sandalelor.

— Ești un nemernic, un crud, un sadic, un rău! Ești sub orice critică, Eduardo Fabrizio Ferrante! Nu mă meriți, Edward Branson! N-am să te iert niciodată pentru asta, Eddie Goldentrick! am strigat iarăși, strângând puternic din pumni.

Vampirul nu zise nimic. Nici nu se clintise din poziția în care l-am lăsat după ce l-am lovit. Nu credeam că pot fi capabilă de o așa forță, însă am lovit atât de tare, încât nu mă mira să-l fi umplu de sânge.

Plângeam, dar plângeam lin, fără voia mea. Lacrimile curgeau ca apa de la robinet. Pur și simplu nu le puteam opri avântul. Aveam să inund liftul, dacă ușile nu se deschideau în secunda asta!

Se auzi un *ping* și liftul se opri. Ușile s-au dat la o parte. Mi-am ridicat privirea pe hol. Liftul se afla în capătul acestuia și aveam o vedere destul

de panoramică. Un bărbat de vârsta a doua, stătea în fața unei uși aflate la trei metri de noi, cu un buchet mare de trandafiri în mână și îmbrăcat la costum. L-am privit cu tot tușul, creionul, rimelul și fardul meu scurs pe față, iar el îmi zâmbi și atunci am putut vedea mai bine că obrazul său drept era roșu-vinețiu.

— Eh, și voi aveți probleme în dragoste? mă întrebă relaxat.

Brusc, am realizat că ușile dădeau să se închidă, așa că am m-am lungit rapid pe burtă și le-am oprit exact în talia mea. Eram de tot râsul și plânsul. Poșeta îmi sări cât-colo!

I-am zâmbit și eu atunci, dar prostește.

— Cam așa. Nu ne-am mai văzut de mult, știți... am răspuns și în acel moment am simțit două mâini mari apucându-mă de șolduri și ridicându-mă în sus. Uop!

— Eu tocmai am fost dat afară de iubirea vieții mele, oftă omul. Dar voi... E păcat la vârsta voastră...

Am încercat să mă țin pe picioare, sprijinindu-mă de Eddie. Mi-am ridicat privirile spre el și am constatat cu stupoare că pielea lui albicioasă se înroșise atât de tare în locul lovit, încât am putut vedea mici vinișoare roșii prin ea. Însă el părea calm, nu schița nicio expresie, avea buzele încleștate și refuza să mă privească în ochi. Dar acel roșu de pe fața lui putea fi ușor pus în locul celui de la semafor. El cu pata roșie și eu cu machiajul scurs, amândoi luam sigur premiul întâi pentru Cel Mai Înfricoșător Cuplu De Halloween!

CCLXXXIII *La Dolce Vita*

Omul nostru făcu ochii cât cepele când văzu ditamai blondu' bătut! Am ieșit din lift și ne-am apropriat de el. Mă mir că nu a fugit.

— Îmi pare rău! am zis către el.

— Ah, nu, nu vă faceți griji, domnișoară! Așa e Margarett... Tot ea se întoarce până la urmă. Am fost căsătoriți de trei ori și despărțiți de două. Deja încep să mă obișnuiesc! zâmbi omul resemnat. Oh, vă rog să mă scuzați. Eu sunt Harry Whitehall, mă bucur de cunoștiință!

— Genova Huzum și Eddie Golden-trick! De asemenea, am făcut eu prezentările. Nu-mi vine să cred, bănuiesc că ați înebunit bisericile și tribunalele!

— Preotul Ford a zis că nu ne mai primește a patra oară! râse Harry. Dar, în fine... Hei, domnule, c-c-ce f-f-faci???

Eddie bătu calm și rece cu pumnul în ușa lui Margarett de trei ori. Harry înlemnise.

— *PLEACĂ, FIR-AI AL NAIBII DE MITOCAN!* se auzi o voce de femeie din spatele bucății de lemn și apoi ceva din sticlă se sparse de ușă, semn că femeia aruncase cu ceva casabil în ea. Ne-am crispat ușor cu toții.

Pe mine aproape mă bufnea râsul.

— DOAMNĂ, VĂ ROG SĂ DESCHIDEȚI! țipă Eddie la rândul lui.

Se făcu liniște. Lui Harry îi tremurau pantalonii pe el.

— Eu mai bine plec... chițăi acesta, dar Eddie îl apucă de umăr și-l priponi locului.

Ușa se deschise fulgerător, luându-ne pe toți prin surprindere. O femeie scundă, roșcată și îmbrăcată într-un halat de baie se ivi în prag.

— Bună seara, doamnă. Suntem de la *Harry Winston Inc.* și am venit să vă înștiințăm cum puteți intra în posesia unui magnific inel cu diamant, de mărimea unui dop se sticlă! vociferă Eddie, cu o expresie neschimbată a feței.

Era mult mai serios decât un *man in black*, dar am încercat să intru și eu în peisaj cu o atitudine pe măsură, în ciuda machiajului scurs.

Femeia ne privi ca pe felul șapte și ne studie din cap până în picioare cu efect de laser. După ce scanarea se anunță a fi completă, ochii ei poposiră pe soțul dânsei.

— Și ăsta ce mai caută aici? Ce legătură are cu asta? fu întrebarea ei.

— Păi, vedeți, are o legătură chiar vitală. Dânsul ne-a chemat aici pentru a vă oferi în dar un diamant *Harry Winston*. Scuzați aparențele, tocmai am sosit de la o petrecere nu chiar... normală...! explică vampirul, uitându-se la mine cu o față ironică.

— Și cum pot intra în posesia lui? deveni interesată Margaret.

Eram sigură ca va funcționa această strategie materială. Credeți-mă, pe orice femeie funcționează! Și Margaret nu era o excepție. Eddie era un maestru când venea vorba să inventeze lucruri pe loc.

— Simplu. Vă rog frumos să acceptați florile domnului Harry și pe dânsul, înăuntrul apartamentului dumneavoastră. În urma acestei

tranzacții simple și extraordinar de ușoare, mâine la ora douăsprezece, în miezul zilei, veți primi în acest loc diamantul promis. În caz contrar, se va retrage comanda. Și apropo, știu că nu ați avut inel nou ultima dată când v-ați căsătorit.

Până și eu rămăsesem uimită! De unde v-a scoate un inel cu diamant de mărimea unui dop de sticlă, până mâine la ora doisprezece?! Oricum, pentru Eddie Golentrick orice era posibil...

— Nimic mai simplu, doamnă! i-am făcut eu cu ochiul și am atins-o delicat și rapid pe umăr.

Femeia mă privi ciudat, dar apoi îmi zâmbi. Știu că eram băgați în treaba asta de tot, dar acum nu mai puteam da înapoi. Acum eram reprezentanți ai firmei *Harry Winston Inc.*, fără a fi plătiți, dar câteodată în viață trebuie să mai faci și voluntariat. În cazul nostru, se anunța a fi unul al naibii de scump!

— Mda, asta așa e! Dar sacrificiul la care mă supuneți... Hmmm, se îndoi aceasta puțin, ca să pară greu de convins.

— Doamnă, gândiți-vă bine. Nu e nimic mai ușor de atât! o mai ademeni Eddie, sărutându-i mâna, pentru efect.

Harry, soțul cu sentimentele rănite, își scoase din buzunarul de la piept al sacoului o mică batistă albă cu care își tamponă ușor fruntea umezită. Starea dintre noi patru deveni una din filmele acelea de acțiune, în care se hotăra să se împuște sau nu personajul principal. Aici, protagonistul era diamantul dop-de-sticlă. Eddie ridică din sprânceana dreaptă, foarte enigmatic: totul sau nimic!

— O.K., fie! răbufni femeia, cu un gest vag și de lehamite al mâinilor. Intră, bă! se adresă bărbatului, care nu mai contenea să se mire de minunea ce tocmai i se întâmplase.

— Vă mulțumim, doamnă! Vă promit că nu veți regreta, zise vampirul, dându-se un pas înapoi într-o reverență amplă, pentru a-i face loc lui Harry să treacă.

Margaret ne zâmbi fericită, dar cu o urmă de scepticism pe chip. Domnul Whitehall nu mai putea vorbi, așa că îmi sărută mâna și i-o strânse prietenește pe cea a lui Eddie, mulțumindu-ne din toată inima.

Apoi ușa se închise în nasul nostru.

Am mai recapitulat o dată situația în care ne aflam și penibilitatea în care ne băgasem. Mi-am mijit ușor ochii și am constatat că machiajul mi se uscase pe față, făcând-o imobilă. Arătam ca două manechine proponite de podea. Probabil stătusem nemișcați câteva minute, deoarece eu îmi piedusem total noțiunea timpului din toate punctele de vedere, dacă mă înțelegeți.

Am conștientizat că încremenisem în fața unei uși de lemn dur și stilizat în momentul în care Eddie își duse palma dreaptă la obrazul înroșit.

— De unde naiba ai să scoți un diamant *Harry Winston* cât un dop de sticlă, până mâine la prânz? fu întrebarea mea și atunci m-am întors spre stânga pentru a-l privi mai bine în ochi, însă fantele sale albastre refuzau să se întâlnească cu otrava privirii mele.

— E mult mai simplu decât să te privesc în ochi, Maiestate!

Recunoscu!

Regele făcu stânga și o porni înainte pe hol, lăsându-mă să mă uit cum se îndepărtează. Pe măsură ce ființa lui pășea, cu fiecare pas pe care îl făcea, îmi golea încet-încet interiorul. Ca și cum sângele mi se scurgea afară din vene picătură cu picătură, ca și cum mi-ar fi tras sufletul după el.

Pentru o secundă am rămas fără aer și inima mi s-a oprit. Simţeam că picioarele nu mă vor mai ţine mult şi că tocurile sandalelor vor ceda sub presiunea corpului meu vlăguit. Niciodată nu m-am simțit atât de slăbită. Eddie storcea intenționat fiecare strop de energie din mine.

— Termină, nu mai suport! am izbucnit și lacrimile mi-au țâșnit fără să vreau din ochi.

Nu am mai vrut să țin cont de nimic și m-am lăsat pradă momentului. Am închis ochii și mi-am permis să cad, să leșin. Poate când mă voi trezi, îmi voi aminti totul ca un coșmar care a trecut și mă voi afla din nou în camera mea din România, voi avea cu opt ani mai puțin și mă voi pregăti să ies la întâlnire cu iubitul meu cu Mercedes, închizând nepăsătoare laptopul.

Însă nu se întâmplă așa și brațele lui Eddie mă prinseră înainte să mă fac una cu podeaua acoperită de cel mai fin și scump covor persan din vestul Europei. Era o onoare rară să leșini pe un covor de un sfert de milion!

— Gata! Hai, gata! fură cuvintele vampirului și îmi ridică picioarele în aer, luându-mă în brațe. Uou, erai mai ușoară acum o sută și ceva de ani!

— Da... ce glumă bună, domnule Las-o-Pe-Proasta-Aia-Să-Aștepte! i-am întors-o, trăgându-l în joacă de păr.

Am închis ochii și nu m-am mai gândit la nimic, savurând plăcerea de a-i auzi râsul minunat, ce mă relaxa ca de fiecare dată. Ce am simțit în seara asta, fusese de zece ori mai dureros decât atunci când am fost dezvirginată. Pentru nimic în lume nu aș mai dori să fiu din nou virgină și să retrăiesc acea durere care ți se urcă până în gât! Îngrozitor!

Eddie împinse ușa apartamentului cu piciorul și mă cără ca pe o mireasă în noaptea nunții, dar până pe canapeaua din livingul uriaș. Se părea că aveam mai întâi niște treburi de rezolvat.

Cât l-am așteptat pâna s-a dus să aducă ceva, mi-am dat satisfacția să fiu uimită. Acum serios, chiar că mă simțeam ca proaspăt dezvirginată! Mă aflam într-o încăpere în care putea intra lejer toată bucătăria, sufrageria și dormitorul meu (plus baia, dacă o înghesui puțin). În față se afla un perete întreg făcut din geamuri, ce ducea pe un balcon aproape la fel de mare ca cel de la Casa Poporului din București. Pentru a ajunge în mijlocul camerei, dar mai bine i-aș spune salon, trebuia să cobori câteva trepte, la fel ca la mine acasă, numai că aici se aflau pe tot perimetrul acesteia. În mijloc trona o canapea mare, lungă, moale și cu un imprimeu tigrat, cu fața spre perete din sticlă. Ceilalți pereți erau colorați într-un portocaliu neobositor. Pe masa din sticlă se afla o frapieră cu o sticlă de *Cinzano* (preferatul meu) în gheață!

CCLXXXIX *La Dolce Vita*

Câteva rafturi abstracte și fotolii mobile din piele neagră umpleau spațiul. În spatele meu, pe perete, se afla un tablou plin de culoare și foarte clar, dar care nu-și avea deloc rostul în peisaj. Se potrivea ca nuca în perete! În el era o tânără blondă, cu părul dat pe o parte, în față, ce privea pe geam, cu un trandafir roșu în mână, îmbrăcată cu un cearșaf alb de care purtau romanii, dar pe fundal se afla o oglindă care îi descoperea adevărata goliciune a spatelui ei.

L-am privit atentă și hipnotizată, dar în acel moment, Eddie intră în salon cu o sticluță verde și o bucată de vată în mână.

Atunci mă străbătu un sentiment de familiaritate, de parcă... Nu mai are rost să zic că ne cunoaștem de secole!

— Ce-i aia? l-am întrebat arătând spre tabloul de pe perete.

— Mai bine ai spune „cine-i aia?”..., mă corectă, așezându-se lângă mine și desfăcând sticuța, turnând puțin din conținutul său pe vată. Închide ochii! îmi ordonă.

— Să nu-mi zici că e demachiant! am prufnit ușor în râs și am făcut în tocmai. Deci, cine-i aia?

— În primul rând, e mai mult decât un demachiant. Vei vedea. În al doilea rând, în tabloul de pe perete, ca să nu-ți mai prelungesc „defllorarea”, ești chiar tu. NU DESCHIDE OCHII!

M-am străduit să nu fac asta și să stau nemișcată, cât timp el îmi ștergea tenul cu acea soluție miraculoasă, ce mirosea a gel de duș bărbătesc.

— Ca să înțeleg, acel tablou are mai mult de o sută de ani...! am exclamat și am simțit cum atingerile și mișcările pe care el le făcea pe chipul meu îmi induceau o anumită stare de liniște și relaxare, care nu părea să pornească din mine, datorită mie...

— Hmmm... Douăsute cincizeci cel puțin, dacă nu mă înșel. Pur și simplu l-am urât în primele luni de la pictarea lui, dar mi-a trecut pe parcurs. Și nu te mira de ce arată atât de clar, deoarece am metodele mele de a conserva cât mai bine o frumusețe nemuritoare așa cum ești tu, scumpo!

Nu am mai zis nimic și l-am lăsat să-și continue activitatea pe fața mea. Se opri și mă atinse cu degetul arătăror pe frunte, coborând pe nas și bărbie, apoi am început să simt mici furnicături pe piele. Oh, Doamne, sper să nu fie expirată drăcia aia!

— Deschide ochii şi priveşte în oglindă, mă îndemnă el, punându-mi dinaintea ochilor mica mea pudrieră.

Miracol! Întregul machiaj reapăruse pe fața mea, ca și cum fusesem machiată acum cinci minute, iar aspectul de ochi umflați de plâns dispăru complet. Ei, asta da inovație pe piața cosmeticelor! Ar mai adăuga câteva miliarde bune de lire în contul său deja obez! Însă bănuiesc că era ceva mult prea magic și ar fi dat de bănuit cercetătorilor, ce de fiecare dată îi mânca acolo unde nu ajunge niciodată Soarele să caute nod în papură.

— Asta într-adevăr e magie! am zis eu, pișcându-mi ușor obrajii.

— Și încă nu ai văzut nimic, îmi făcu Eddie cu ochiul, în timp ce punea sticluța pe masa de sticlă din fața noastră. Un *Cinzano*?! mă întrebă.

— Niciodată nu aș putea refuza așa ceva! E singura băutură care nu mă îmbată! am râs, încercând să-mi iau din nou alura mea senzuală, punându-mi un picior peste altul și dându-mi părul pe spate.

— Păi atunci nu-ți mai dau! bătu el în semn de retragere, dar totuși apucă de sticla incoloră și turnă jumătate de pahar *à la J.R.*

L-am privit printre gene în timp ce gustul fin al băuturii îmi invada gura. Trecuse mult de când nu mai pusesem așa ceva în gură. Lichidul mi se scurgea prin trup, trecea prin carne, oase și organe ca un venin. Eram paralizată de plăcere. Acel *Cinzano* era unul dintre cel mai sexy pe care îl băusem vreodată.

— Și... în legătură cu Aura..., am adus eu vorba, chiar dacă știu că în momentul mi-ați arunca în cap cu orice dacă aș fi lângă voi, însă trebuia lămurită situația, nu?

Eddie își așeză cotul pe spătarul canapelei și începu să-și treacă arătătorul stâng deasupra buzelor sale catifelate.

— Mda... ce e cu ea? mă întrebă foarte impasibil, cu o alură de ziceai că i-am adus aminte de cotația Euro la bursă.

— Cum o scoatem la capăt? Ai vorbit cu ceilalți? Lucrurile nu pot rămâne agățate în cui

pentru autorități, Eddie! Cazul trebuie finalizat într-un fel..., m-am plâns, deja începând să simt cum mi se încrețește fruntea de nervi.

Uoff, uram ridurile alea! Le am de la șaișpe ani, de când cu dramatica și imposibila poveste de dragoste dintre mine și „vărul cu popetă", Bran... Ar trebui să încep să folosesc o cremă anti-rid, și asta cât mai rapid.

Uite la ce-mi stă mie gândul acum! Și mai ziceam de Eddie...

— Mda, am vorbit cu David și Robert despre asta. Și lucrurile deja sunt ca rezolvate, pisi! îmi făcu el cu ochiul și se întinse spre mine, punându-și o mână rece pe coapsa mea dreaptă. Uite: am presupus că eu sunt în conflict de mai demult cu o gașcă de tipi dubioși din Dallas, în ceea ce privește o afacere mai veche despre motociclete și aceștia au venit la Londra pentru răzbunare. Punct!

— Și au omorât-o pe *McPuicuța* ta pentru că aveau ei ciudă pe tine și pe motocicletele tale! am conchis eu destul de sceptică și dându-mă din calea oricărui avans până nu lămuream situația.

— Da, pisi. Ce e așa de greu? Și vei lăsa Scotland Yard-ul să-și bată capul cu asta, scotocind toate S.U.A. după o anume gașcă de ofticați. Simplu! Asta nu-ți revine ție, ci poliției.

— Și cum prezint eu asta la secție?

— Ai vorbit cu mine, eu ulterior am primit niște telefoane din Dallas în care am fost informat de problemele existente pe acolo și legătura lor cu asasinarea iubitei mele din Londra. Mai pe scurt:

răzbunare între motocicliști! Chestiile astea n-au leac, scumpo.

— Așa și, noi bănuim că gașca lui Cutărică-Fără-Frică ți-a făcut felul pentru că tu i-ai tras pe sfoară într-o afacere cu motociclete, am adăugat încercând să încheg o poveste cât mai plauzibilă.

— Nu bănuim, chiar așa e! Însă eu nu-mi mai amintesc de ei și nici ce au ei de împărțit cu mine, înafara a câtorva sute de mii de dolari de care i-am scors acum vreo zece ani de la ei.

— În cazurile astea, se continuă ancheta pe teritoriu american numai dacă familia o va dori... Mă refer la răzbunările între găști...

— Da, și n-o va dori! îmi zâmbi vampirul, fără a-și arăta colții.

— Tu ai mare noroc că Sherlock Holmes nu mai e în viață! am râs, sorbind din paharul cu *Cinzano*.

— Iar tu nu mai fi așa de sigură! mă încuie acesta, lăsându-mă fără cuvinte. Mda, și am și norocul că am de partea mea o mică clonă de-a lui, mai adăugă, înfingându-și ușor indexul în pielea moale a decolteului meu.

Nu am mai spus nimic după acest mic complot împotriva autorităților britanice, de partea cărora se presupune că aș trebui să fiu.

Oare am făcut un pact cu Diavolul acceptând acele șapte mii de lire sterline? Sau aveam de partea mea Binele? Nici eu nu mai știam. Singurul lucru pe care ochii îmi alunecau în acest moment erau uimitoarele suvițe blonde, strălucitoare, ale lui Eddie. Vampirul îmi zâmbi. Am făcut la fel.

— Dar să lăsăm afacerile și să revenim la ale noastre, schimbă el subiectul, având grijă să-mi mai toarne puțină băutură în pahar. Cum te simți, acum că ai revenit printre noi?

Am stat o secundă și am făcut ochii mari, încercând să mă actualizez la subiectul discuției care alunecase pe un teren minat.

— Mi-Minunat... Însă consider că prea brusc s-a produs această schimbare. Înainte de moartea Aurei eram doar o detectivă oarecare, iar acum am ajuns regina unui întreg regat... Înțelege, chiar și pentru mine e prea mult, am mărturisit, simțind cum o stare ciudată de melancolie intra în mine.

— Brusc? Brusc?!?! Până acum mi-ai reproșat de ce nu am venit mai devreme și acum... BRUSC?! Totul ți se pare brusc? se lamentă Eddie, aproape țipând și abia controlându-și furia ce mocnea în el demult.

— Am nevoie de timp pentru a mă acomoda cu ideea și noua lume în care am intrat! m-am plâns. Credeam că-mi vei fi aproape *mereu*...

Și asta a fost picătura care a umplut paharul. Eddie lăsă capul în jos și căzu la marginea canapelei, în genunchi în fața mea. Mâinile lui reci ca niște iceberg-uri îmi apucă materialul voluminos de tafta și îl strânse puternic, începând să tremure. Două stropuri roșii și fierbinți ca ceara căzură pe genunchii mei. Când vampirul își ridică privirea spre mine, am văzut și izvorul lor.

Edward plângea. Regele plângea.

O ploaie măruntă de primăvară începu să se audă bătând în geamurile uriașe.

— *Niciodată nu vei fi singură, niciodată*! Știi că mereu, dar *mereu* îți voi fi alături. Te voi ajuta să te acomodezi. Voi fi puterea, vocea și ochii tăi, te voi ridica atunci când nu ajungi, îți voi da aripi să zbori, îți voi da credință, îți voi fi inspirație și adevăr... Pentru că *te iubesc, te iubesc, Aurora Tofolenskaia*!

Mi-am dus palma la gură și singurul lucru pe care l-am zis a fost:

— Dumnezeule, Edward!...

M-am ridicat de pe canapea și m-am dus să privesc mica ploaie londoneză care ne picura ușor-ușor în suflet.

— Oricât... Oricât de mult m-am abținut să n-o spun... Nu am mai putut să o țin în mine, *Aurora*! Au trecut o sută treizeci de ani! Spune-mi care dragoste e mai mare decât a mea, spune-mi!

Luminile clare ale Londrei începeau să se încețoșeze, devenind difuze prin ploaia măruntă. Mi-am îngustat ochii, din cauză că nu aveam ochelarii, pentru a vedea mai bine Big-Ben-ul. Chipul meu degeaba frumos se reflecta în geamul pictat cu stropi de ploaie. Am ridicat mâna și l-am atins. Nu m-a surprins răceala lui.

Am închis ochii pentru o secundă și m-am lăsat purtată de amintiri. Nu-i putea da un răspuns lui Eddie, atât timp cât acea *ființă*, sau indiferent ce era ea, era vie și sălășluia în acest moment la mine acasă.

Încă plouă...

Două mâini mi-au cuprins umerii, făcându-mă să tresar.

— Spune-mi, Dracula e la tine acasă acum, nu-i așa? Te așteaptă, așa cum a făcut-o dintotdeauna.

— Da.

— Acel *monstru* te iubește mai mult decât orice pe lumea asta, așa-i?

— Da.

— S-ar omorî pentru tine, așa-i?

— Da.

— Dar te iubește mai mult decât mine?

M-am întors, punându-mi mâinile pe pieptul său. Vampirul blond era terorizat.

— ... Edward, *El* e stăpânul tău! am încercat să spun.

— Știu! Dar te-am întrebat ceva: te iubește mai mult decât mine?

L-am privit tristă în acei ochi care acum erau roșii și strălucitori. Nu am putut decât să oftez. Răspunsul meu nu putea fi nici da, nici nu. De fapt, nici nu știam care e răspunsul meu. Nici nu știam măcar dacă există răspuns la această întrebare...

— Edward, te rog frumos să mă duci acasă.

S-a îndepărtat de mine și nu a mai zis nimic. Când am ajuns la parterul hotelului, vrăjitorii și vampirii de la *GoldenBeauty* încă petreceau pe melodia *Teeth* a lui Lady GaGa.

Drumul spre casă a fost tăcut. Singurul lucru pe care mi l-a spus când i-am urat „noapte

bună”, deși conștientă de stupizenia care mi-a ieșit pe gură, a fost:

— Hai să uităm totul. Mâine seară vin să te iau cu mine la Castel. Facem ceremonia de Reîncoronare și Consemnare. Ai face bine să-l aduci și pe Împărat cu tine. Noapte bună.

Și mă atinse pe umăr, fără a-și lua ochii de pe volan. Eu am coborât din mașină, tăcută.

Am descuiat ușa casei, în timp ce auzeam Rolls Royce-ul Corniche al lui Edward demarând ușor pe pietrișul rar de pe alee. Nu mi-am întors privirea după el, dar știam că în acel moment eram pătrunsă până la măduvă și mai departe de ea de două fante albastre. Simțeam cum spatele mă ardea și am închis ochii, hotărând că asta e doar în mintea mea.

Știam că se va întoarce, știam că nu mă va lasă așa de ușor, acum că m-a descoperit. Însă pasul greșit pe care eu l-am făcut a fost să-i confirm adevărata indentitate a lui Vlad.

Aveam un nod în stomac de care nu puteam scăpa, iar respirația îmi era îngreunată. Și când te gândești că lucrurile de abia au început să se complice, îmi vine greu să mă gândesc cum voi rezista... Pun pariu că asta va fi experiența mea supremă, care va întrece orice alta drama sentimentală din trecut. Că va fi *crimă și pedeapsă*...

Trebuia să mă încarc cu răbdare.

Am intrat în casă și am încuiat ușa în urma mea. Toate luminile erau stinse, iar din sufragerie străbătea până în hol, lumina albastră și mișcătoare a televizorului.

— ... Nici tu nu știi ce vrei. Cum ai vrea ca eu să știu? Dar un lucru e sigur: ne vrei pe amândoi. Nu-i așa, Jeanne?

— Oh, așa e, Sunny, așa e! Știi că-l iubesc pe Kevin, însă te doresc și pe tine... Dumnezeule, în ce m-am băgat...?!

— Dar, Jeanne, Kevin e cu Luce și sigur nu o să se despartă de ea prea curând... Nu poți uita așa ușor acea noapte, Jeanne....

Am stat o secundă și am ascultat vocile care se auzeau din living. Erau fără îndoială producția unei telenovele siropoase americane, care, se pare, l-a prins pe Vlad în mrejele ei. M-a cuprins un râs, dar l-am înăbușit rapid. Știam că a auzit ușa când am intrat, însă, nu știu de ce, voiam să-i fac o surpriză. Însă nu am crezut o secundă că voi termina în a fi eu cea surprinsă.

Mergeam încet pe lângă perete, având grijă să nu fac prea mare zgomot cu tocurile sandalelor. Mă simțeam ca la șaisprezece ani, când mă furișam afară din casă la patru dimineața pentru a mă întâlni cu iubitul. Eram nebună pe atunci! Nu că acum m-aș fi vindecat...

— Tu acum depinzi de părerea lui? Dacă el zice că vrea să fie cu tine, totul e O.K.

și se termina cu „happy end”, iar dacă zice că nu, îl ai pe prostul de Sunny. E exact cum zic eu...

— Nu, Sunny! Știi că nu-mi ești indiferent... Între noi oricum va fi ceva, chiar dacă voi fi sau nu cu Kevin...

Înainte să pot vedea ce se întamplă în sufragerie, o umbră mi-a atras atenția pe peretele din stânga mea. Am privit mai atentă și am observat că nu avea nicio formă anume, tot onduindu-se ca un joc de flăcări negre, bine definite. M-am lipit de perete și am privit îngrozită scenariul. Vocea mi se pierduse de tot, nemaiputând să strig după Vlad. Brusc, marginile „flăcărilor” negre începea să prindă contur roșu.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Kevin în seara asta. A promis că vine la mine să discutăm serios despre așa-zisa noastră „relație”... Doresc să văd ce vrea, de ce mă ține în șah!

— Păi sună-l și spune-i să vină mai repede. Acum totul depinde de el.

Umbra începuse să se mărească și acum cobora pe podea, venind spre mine. Într-un colț mi s-a părut că văd mai mulți ochi roșii privindu-mă din întuneric. Am paralizat de frică. Umbra aceea părea să se materializeze și să se înalțe din parchet. Într-o fracțiune de secundă, mi-am simțit glezna stângă prinsă într-o menghină rece.

— Eu acum mă întorc din oraș, scumpo. E ceva urgent? Zici că ar trebui să mă opresc pe la tine?

— Da, Kevin. Trebuie neapărat să discutăm... despre noi...

Acum într-adevăr am obsevat acei ochi roșii, înguști și strălucitori, de pe perete. Menghina rece care îmi strângea cu forță piciorul slăbi ușor strânsoarea, pentru a se transforma într-un fel de eșarfă fină care urca și iar urca în sus pe piciorul meu.

— Eu nu pot avea o relație cu o persoană în care nu am încredere, Jeanne. Iar în tine clar nu pot avea, după ce ai fost cu Sunny în apartamentul său în acea seară... Nu pot fi cu o cineva care-mi cedează așa ușor...

— Foarte bine, Kevin... Dar să știi că nici măcar nu ai încercat să fii cu acea persoană. Nu ai văzut nimic.

Era o senzație ciudată, de panică, teamă, dar plăcere în același timp. Nu știam ce era acel fluid negru cu roșu ce începea să se târască în sus pe corpul meu înghețat.

Oare Jeanne s-a despărțit de Kevin?!

— Crede-mă, Sunny, pentru mine Kevin nu mai există... Vreau să uit de el... Vreau să încep o nouă viață alături de tine.

— Hm! Asta dacă mai vreau eu... Dar, bun venit în lumea mea, Jeanne!

Brusc, eșarfa luă forma unei mâini și ajunse acum tocmai pe coapsă. Se opri și

deodată am auzit un râs malefic și gros venind din pereți, de peste tot în jurul meu.

— ... Stăpână... Stăpâna inimii mele..., murmură vocea.

Am început să respir greu. Era Vlad ce-l care îmi vorbea din umbra aceea. În secunda doi, „flăcările" negre au început să se adune într-un singur mănunchi, ridicându-se și luând forma unui trup de zeu înaintea mea. Când Vlad se materializă complet, încă mai emana o lumină caldă, roșiatică.

Purta doar o pereche de jeanși prespălați. Ochii îi luceau roșii în cap, printre firele negre de păr, iar gura îi era mulată într-o expresie de zâmbet larg și nebun pe toată fața, care îi dezvelea complet aproape toată dantura, în special colții uriași. Cu o viteză uimitoare și-a trântit palmele pe peretele din fața sa, pe lângă capul meu; pentru o secundă, părul chiar îmi fluturase.

Mirosea... mirosea a pământ ud și trandafir strivit, cu un ușor iz metalic de sânge proaspăt. Pielea bej îi lucea în lumina slabă care venea din sufragerie.

— V-Vlad..., am reușit să îngaim, tremurând toată în fața lui, ca o pisică plouată.

Aura roșiatică plutea ușor în jurul lui ca aburii deaupra unui ceaun în clocot. Avea pe chip gravată o figură dementă și avidă, iar în acel moment mi-am dat seama că nu mai aveam nici măcar unu la sută control asupra

lui cum avusese zilele astea, când puteam să fac orice din el.

Dracula își căpătase toate puterile, își strânsese toatele sevele, acum era pregătit pentru secolul douăzeci și unu, și nimeni și nimic nu-l va mai putea opri să-și atingă fiecare gol, pe rând. Eu eram, se pare, prima pe lista și știam că în acel moment mă putea strivi cu un deget, dacă își propunea.

O mână îi alunecă pe brațul meu și din instict am tresărit speriată. A ajuns la încheietură. Nu știu cum, într-o fracțiune de secundă, m-am trezit cu obrazul lipit de perete, cu brațul stâng sucit dureros la spate și pelvisul lui Dracula lipit de bazinul meu, într-atât de mult încât să pot simți constituția tare a *Big Ben*-ul.

Am țipat de durere.

— Dumnezeule, Vlad! Mă doare!

Vampirul nu făcu nimic decât să râdă înfundat, savurându-mi suferința secundă cu secundă. Se hrănea cu asta. Adora să mă vadă implorându-i milă.

Mâna lui stângă apucă fermoarul fustei, dar nu avu răbdare să-l deschidă, ci sfâșie fusta cu totul, rupând fiecare bucățică de material. Mă lipi mai tare de perete. Își trecu un deget sub ața chilotului și coborî cu el până sub *Londra*, iar de acolo trase în jos, sfâșiind și cadoul meu de la Troy.

Eu nu mă mai puteam mișca. Tot ce făceam era să tremur de groază și să suspin înfundat.

Dracula se aplecă în față și îmi mârâi în ureche, de am putut să jur pentru câteva secunde că aveam un câine lângă mine și nu pe legendarul vampir din Carpați.

Nu dură mult și după vreo câteva zgârieturi adânci pe coapse, unele până la sânge și lacrimi, Vlad mă pătrunse fără nicio pregătire, făcându-mă să gem, să țip și să bat cu pumnii în pereți de durere și plăcere în același timp. Nu cred că exagerez când zic „uriaș” și că sexul cu un vampir e de zece ori mai intens, ca și cum ai fi luat o supradoză.

S-a retras intenționat, când a simțit că-mi era lumea mai dragă și în acel moment m-a întors cu fața spre el, trântindu-mă în genunchi.

Singurul lucru pe care mi-l mai amintesc după e că vedeam luminițe colorate... Eram pur și simplu drogată de fericire!

IX
REGINA... REGINA CUI?!

AM DESCHIS OCHII ÎNCET. Primul lucru pe care l-am văzut au fost tălpile lui Vlad. Am deschis ochii brusc! Cum Dumnezeu...? M-am sprijinit în coate și am privit în spate.

Eram în dormitor, pe pat. Amândoi goi, dezveliți. Vlad deșirat pe toată lungimea sa de-a lungul patului, eu lângă el, cu piciorul stâng peste al lui și cu fața lângă tălpile sale.

Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost întrebarea retorică: Cine știe în ce poziție ciudată ne aflam în momentul în care am adormit așa...? Era un lucru pe care nu mi-l mai aminteam. Deloc. Parcă venisem de la un chef, mai ceva ca Revelionul 2010, pentru cunoscători.

M-am ridicat lejeră, știind că aproape nimic din lumea asta nu va putea să-l trezească. Aveam capul greu, ca și cum toate forțele malefice mi s-ar fi adunat în el. În minutul în care am dat să fac un pas, o durere surdă mi-a cuprins pântecul, făcându-mi semn că o să merg puțin mai crăcănată azi. Numai un Earl Grey și o țigară puteau face minuni la ora asta târzie a dimineții.

Mi-am luat halatul meu verde și pufos, l-am învelit pe Vlad, care dormea ca mortul, și am coborât jos după elixirul meu. Undeva, pe hol, nu puteam să-mi dau seama unde exact, se auzea cântând *Fashion* a lui Lady GaGa. Am privit spațiul printre gene, încercând să cobor cu picioarele pe pământ și să mă concentrez. Abia

după ce încetă să mai cânte, mi-am dat seama că venea de la telefonul meu, care se găsea aruncat prin poșeta-zestre, și ea aruncată la rândul ei pe undeva prin hol.

Când am găsit ambele obiecte și am privit ecranul cu touchscreen al telefonului, ochii mi s-au mărit cât mingiile de golf, văzând mare și citeț:

49 Missed Calls From:
Luxi-Luciano <3
10 New Messages From:
Luxi-Luciano <3

Mda, cred că am uitat să menționez că mai nou îl alintam *Luxi*, pentru că e un luxos de om, să recunoaștem!

Telefonul începu să sune din nou!

OH, DOAMNE! Niciodată nu mi-a fost atât de frică să apes pe tasta *Answer*... Dar totuși:

— Alo, iubire! m-am auzit.

— *SANTO PAPA DEL VATICANO E MARIA VERGINE, RAGAZZINA! FINALMENTE RISPONDI A QUELLA MERDA DI TELEFONO!* Ai idee de când te sun?

Când e foarte, dar foarte furios, Luciano țipă ca nebunul și vorbește în italiană ca o moară stricată, indiferent dacă îl înțelegi sau nu! În ciuda faptului că avea o aparență foarte rafinată, Luciano putea deveni foarte ușor mahalagiul italian din colțul străzii, dacă era călcat pe vârful pantofului. Eram vexată. Niciodată nu țipase *la mine* în halul ăsta. Țipase la incompetenții de la birou, la măgarii din trafic, la telefon când vorbea în Italia cu maică-sa, dar niciodată *la mine*...

— Luciano, îmi pare rău. Știi că îmi țin

telefonul pe silențios atunci când dorm. Chiar acum m-am trezit, am dat să-i explic.

— E două după-amiaza! *Ché cazzo* ai făcut azi-noapte? continuă el, pe un ton critic.

— Recunosc, am ieșit cu fetele de la coafor fără să-ți zic.

— Jură-te! Jură-te pe ce ai mai scump! mă provocă. Am să le sun să le întreb, Genovefa Huzum!

Sfinte Papă de la Vatican! E de groază!

— Mă jur, mă jur pe tine! Nah, îți convine? i-am tăiat-o.

— Ai tupeul ăsta? Nuuu... mai bine zis: Eu sunt tot ce ai tu mai scump?

O tăcere de mormânt se lăsă între noi. M-am încruntat și știu că el a simțit asta.

— Da, Luciano, tu ești tot ce am mai scump... Te rog, nu mă fă să mă jur ca la ușa cortului pe tine. Dacă mă iubești așa cum zici, ai încredere în mine, dacă nu mă crezi și vrei să răscolești și să întrebi în stânga și în dreapta n-ai decât, însă întreabă-te: mai pot eu avea încredere în tine după asta?

Pun pariu că s-a așezat pe ceva, deoarece am auzit un mic scârțâit de fotoliu și un *buff* scurt.

— Dacă nu răspundeai și de data asta, însumând cincizeci de apeluri nepreluate de la mine, în secunda doi eram la tine la ușă, gata să ți-o trag acolo unde te găseam..., zise calm, probabil privind în gol, fără expresie.

Uite de asta îl iubesc eu pe omul ăsta! Deja mă simțeam mai bine. L-am făcut să se simtă vinovat. Și de ce o puteam face: pentru că nu-l

iubeam și îmi venea ușor să-i răspund rece și să-l rănesc oricând. Însă nu același lucru am putut să-l fac cu *străinul* de Eddie Goldentrick aseară și nici cu Vlad, la întrebarea „tu mă mai iubești?"...

Și de ce Luciano mă credea și mă ierta mereu? Simplu: pentru că mă iubea.

Poate mă credeți profitoare, scorpie, târfă și alte frumoase substantive, însă nu, eram doar realistă cu mine însumi: nu-l iubeam și știam asta.

Am prufnit într-un râs scurt.

— Și ți-ai pierdut cheful acum că ți-am răspuns? l-am întrebat, stârnindu-l, ca de obicei.

— Dimpotrivă, vrei să vin?

— De abia m-am trezit... Poate mai pe seară. Ce faci? Unde ești? am schimbat eu tonul și subiectul discuției, într-un mod care ar putea speria o persoană normală, însă vă asigur că acest tip de discuție există și în viața reală; dacă nu l-ați avut înseamnă că sunteți pesimist cu diplomă și, categoric, aveți o viață sexuală foarte... scurtă.

— La *Forbidden's*. Am început repetițiile pentru *Walpurgis Night*, pentru ziua ta, mai exact, zâmbi el; am simțit asta.

— Oh, așa e... Mai sunt două săptămâni și ceva. Dumnezeule, iar mă îmbătrânești cu un an... am oftat.

— N-ai ce să-I faci, e crud cu timpul oamenilor. Însă *eu* te pot întineri cu un an, *angelo mio*! zise Luciano, luând o alură aproape luciferică.

— Oh, ar fi minunat...

— Și spune! Ce facem azi? mă întrebă italianul.

— Păăăi..., am stat o secundă să mă gândesc și acel timp mi-au căzut atât de mult pe cap, de nu mai știam cum să le prind; însă un lucru era sigur: odată și odată îi voi spune lui Luciano despre *GoldenBeauty*, însa mai aveam nevoie de un chiul în seara asta. Hai că trec eu pe la *Forbidden's* în după-amiaza asta. Și așa trebuie să-ți spun ceva foarte interesant cu privire la crima din *Great College*, am cheia. Și diseară mai vedem. Idee e că s-ar putea să plec până în Cambridge după niște rapoarte ale unei prietene, care a dat la Drept. Cred că ți-am mai zis... În fine.

— Mda... Deci important e că ne vedem, nu? vru el să știe esențialul, până la urmă.

— Absolut!

După mulți pupici și declarații ce frizau obscenul, am închis telefonul și am oftat din toate alveolele! Obositor mai era...